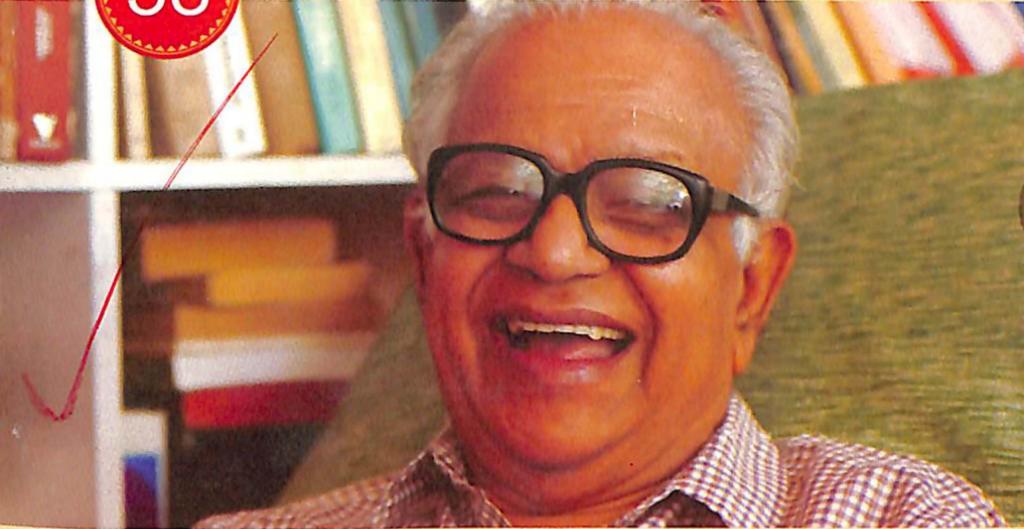

കെവന കാളഭ്രംബി

നവംബർ 2012 - ജനുവരി 2013

58

Registered with the Registrar of News Papers for India Under No. 70774/98

കാവന കാളമ്പട്ടി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക (ടസ്റ്റില്ല മുവപ്പ്‌തം))

■ പുസ്തകം 15

■ ലക്കം 2

■ വില 25 രൂപ

ചീഫ് എഡിറ്റർ
ഡോ. എം.ആർ. രാജവവാതിയർ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ (ഉണ്ടാറി)
എം.എം. സചീദനൻ

എഡിറ്റർമാർ
കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ
കെ.പി. ശക്രൻ
കെ.പി. മോഹനൻ

ബുക്ക് ലേഞ്ച്ട് & ഡിസൈൻ
അശുതോഷ്ലക്ഷ്മൻ

കവർ എഴുതിൽ
പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്

(ഒജി. 440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

കെവന കാളമുടി

(എൻ വി കുഷ്ണാവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ് ലുബ്രിക്കണ്ട്)

ത്രിമാസിക

ରୂପତୀ ₹ 25.00

പാർഷ്വിക വരീസംഖ്യ : ₹ 100.00

(വിദേശത്ത് - 20 ഡ്യോക്ര)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി. 440/92)ന്
കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

കണ്ണുകൾ.....	6
മുൻകുറി.....	7
<hr/>	
ലേവനം—	
മിശ്ചിവിവിഭ്രംഖ വെളിച്ചം ഡോ. എം.ആർ. കാലാവാരിയർ.....	10
വിദ്യാഭ്യാസംശാനത്ത് അപമസബാരം ആർ.പി.ജി. മേനോൻ.....	13
'പി.ജി.'യും നവോത്തരാന സംബാദങ്ങളും എം.എം. നാരായണൻ.....	45
ജനാധിപത്യത്തിൽ	
നീതിന്റെ സംവിധാനത്തിനുള്ള പക്ഷ് കെ. രാംകുമാർ, അധ്യക്ഷൻ.....	51
ഭാധ്യഭാഗങ്ങൾ ധാരണക്കണക്കൾച്ചു.....പി. രാജേഷൻ	61
സോഖല്യം കമകളും അബ്ദി-മലയാളത്തിൽ ഒരു വി.കെ.	67
എഴുന്നും മുൻഞാ കഴുന്നും ആർ. മനോജ് വർമ്മ	71
കടമണിടയുടെ 'കടമണിട' ഒരു ഇതിഹസിതത്തിൽ നിന്തു പി. വിശ്വാ.....	91
കവിത—	
പാപ ശ്രീയദനുശ്രീ.....	74
മിലിമിത്തിരുഖോളാചികൾ പി. നാരായണകുമാർ.....	76
പായൻ്റ് കുന്നിലെ പുരം മോഹനൻ നടുവാന്തുർ	77
ക.എ. അനൂജൻ പ്രണാം കരിന്തു രാമചന്ദ്രൻ	79
അഭ്യം, പ്രമിളം പി.കെ.എം. കർത്താ	80
പുണ്ണമിചുപുറങ്ങാണിൻ വി. സുകുമാരൻ	81
കണ്ണുൻ പി.എൻ. വിജയൻ	82
കണ്ണുകൾ സഭനാശ് നടുങ്ങാടി	84
നാലു മുക്കുക്കങ്ങൾ പി.എൻ.ശ്രീധരൻ, പാരക്കാട്	86
പായനമുറി—	
കാഴ്ചയാവിശക്തിയിലെ യാത്രക്കാർ വി.പി. എലിയാസ്	88
രൂമുറിക്കാടാരം യു.കെ. കുമാരൻ	89

മേലോമേലോ

കത്തുകൾ

രാമകൃഷ്ണൻമാസ്റ്റർക്ക്,

കവനക്കാമുടി വരിസംഖ്യ അയയ്ക്കുന്നു. രണ്ടുപേര്‌ക്കാണ്. ഒരു സുഹൃത്തിന് പുതുവത്സരസമാനമായി ഒരു കൊല്ലത്തെ കവന ക്കാമുടി ഇംഗ്ലീഷ് വക. അങ്ങനെയെരുത്തോടെ കൊടു കാവുന്ന പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ തുല്യം വിരളം.

സ്നേഹപൂർവ്വം
കെ.എ. ശക്രൻ
ചോദ്യേരി

മാപ്പ്

മേലോമേലോ

കവനക്കാമുടിയുടെ 57-ാം ലക്ഷ്യത്തിൽ, അനവധാനതമുലാ, ദെറ്റിൽപേഴ്, ആവശ്യമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താതെ 56-ാം ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്ന് അതേപടി എടുത്തുചേർക്കാനിടയായി. മാനേജിംഗ് എഡിറ്ററായിരുന്ന, അന്തരിച്ച പ്രൊഫസർ കെ. ശോപാലകൃഷ്ണൻമാസ്റ്റർ പേരും അങ്ങനെ, അച്ചടിയിൽ വന്നു. ലക്ഷംനുസരും മാറ്റ മില്ലാതെ തുടർന്നു. ആ വലിയ സുഹൃത്തിന്റെ ആത്മാവിനോടും കവനക്കാമുടി വായനക്കാരോടും മാപ്പുചോദിക്കുന്നു.

പത്രാധിപർ.

മുൻകുറി

കൂറ്റവാളികൾ

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

ഈ ന്യൂയേ ലോകത്തിലെ വൻശക്തികളോടൊപ്പം മുൻനിരയിലെത്തിക്കാൻ നമ്മുടെ ഭരണനേതൃത്വം പെടാപ്പാടുപെട്ടു നാതിനിടയിലാണ്, തലസ്ഥാനനഗരിയിൽ, അവരുടെ മുക്കിനുതാഴെവെച്ച്, പെശാച്ചികം എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചാൽ പിശാചുപോലും പ്രതിഷ്ഠയിക്കുന്നവിധം ഭീകരവും ഭാരുണ്ണവുമായ വിധം, ഒരു പെൺകുട്ടിയെ അഞ്ചു നരാധമമാർ ചേർന്ന് കടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാൽ ആ കുട്ടി മരണവുമായി മല്ലിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, തെരുവിൽ ജനരോഷം കത്തിപ്പുടരുകയായിരുന്നു. പിറന്നമല്ലിൽവെച്ച് ആ ജീവൻ പൊലിംഗതാൽ എല്ലാം ചാന്പലായെങ്കും എന്നു ദയനാവാം, അവർ വിദേശ നേതയ്ക്ക് ഒളിച്ചുകടത്തുന്നപോലെ നീക്കപ്പെട്ടു. കുട്ടത്തൽ മെച്ചപ്പെട്ട ചികിത്സ എന്നോ മറ്റോ ആണ്ടെത്തെ ഇള ഭീരുതയുടെ ഭാഷ്യം. ആശക്തിചുപോലെ വിദേശത്തെ ആസ്പദത്തിനു അവർ മരിച്ചു.

സന്ദർഭത്തിനൊന്നും നമ്മുടെ ഒരു കേന്ദ്രമന്ത്രിവരുണ്ട്, താൻ പുരുഷനായതിൽ ലജ്ജിക്കുന്നു എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകളണ്ടു! ദിവസങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞുപോകെ, ഇപ്പോൾ പ്രധാനപർശ്ചവിഷയം ബലാസംഗക്കൂറ്റവാളികളെ എങ്ങനെന്നശിക്ഷിക്കണം എന്നതാണ്. തുകികെകാല്ലുണ്ടോ, ഉടയെടുത്തുവിടുണ്ടോ, ആമരണം ജയിലിലും യങ്കണ്ണോ, ആജീവനാന്തപതിനാലുവർഷ ജയിലു മതിയോ- ചുട്ടുപിടിച്ച ചർച്ചയ്ക്കു വകയുണ്ട്. ഇരയുടെ പേര്, മാതാപിതാക്കളുടെ പേര്, അവരുടെയൊക്കെ സ്വകാര്യത, ഇരയുടെ പേരിൽ പുതിയ നിയമ നിർമ്മാണം- ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ താല്പര്യത്തെ തകിടം മറിക്കാൻ ഇത്രയൊക്കെ സകീർണ്ണപ്രശ്നങ്ങൾ പോരെ?

ടു-ജി സ്വപക്കടം, കർക്കരിപ്പാടം, രോബർട്ട് വദ ഭൂമികച്ചെ വടം തുടങ്ങിയവ നീറിക്കത്തിപ്പിടിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് മല്ലേ സ്റ്റയ്ക്കും ഡീസലിനും വില കുടിയത്; പാചകവാതകസിലിണ്ടറുക ഇട എല്ലാം വെട്ടിക്കുവിച്ചത്. തുടർന്നു വന കോലാഹലം, വിറകു കൊള്ളി വെച്ചാലും അടുപ്പുക്കത്തും, അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും മരം നട്ടുപിടിപ്പിക്കുക എന ഉപദേശംവരെയൽത്തിയപ്പോൾ എല്ലാ കുംഡ കോൺഞ്ചളും അതിൽ മുണ്ടി. വീടുകളിൽ പാചകവാതകം കത്തി കൊണ്ടിരിക്കുന്നു, ഇപ്പോഴും. ഭൂമികച്ചവടങ്ങളും കർക്കരിക്കുംഡ കോൺഞ്ചളും ഭേദം. അതാണ് അധികാരരഹിഷ്ടീയത്തിന്റെ ഭരണത്രന്തം.

ഇതിനിട തലസ്ഥാനത്തുനിന്നുതനെ വരുന്ന ബലാത്സംഗ-കൊലപാതകങ്ങളുടെ തുടർന്നിപ്പോർട്ടുകൾക്ക് എന്തു പ്രാധാന്യം? തെട്ടലും ലജ്ജിക്കലുമൊക്കെ ആദ്യമേ കഴിഞ്ഞതിനാലാവാം, എന്നും റിപ്പോർട്ടുചെയ്തുകാണുകയുണ്ടായില്ല. ബലാത്സംഗം മാത്രമാണെന്ന കിൽ അഞ്ചുലക്ഷം, ബലാത്സംഗവും കൊലയുംകൂടിയാണെങ്കിൽ പതിനഞ്ചുലക്ഷം- വേണമെക്കിൽ, കുടുംബത്തിലോരാൾക്ക് ജോലി യുമാവാം.-ഈങ്ങനെയൊക്കെയെല്ലോ ഒരു ഭരണകുടം ഉത്തരവാദിത്വം നിറവേറ്റുക?

കാലത്തു ജോലിക്കുപോയ മകൾ, സന്യുക്ത് സാധാരണസ മയം കഴിഞ്ഞിട്ടും തിരിച്ചെത്തിയില്ല എന്ന് നെഞ്ചുരുകിപ്പിറയാൻ ചെന്ന അമ്മയെ, അവൾ കുടുകാരെന്തെ കുടെ ചുറ്റിക്കാണാൻ പോയി റിക്കുമും എന്ന് കൊള്ളിവാക്കുകൊണ്ട് പൊള്ളിച്ചുവിട്ടുവരെതെ, ഉത്തര വാദിത്വമുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ. പിറ്റേനുകാലത്ത്, പിച്ചിച്ചീനപ്പേട്ട ആ പെൺകുട്ടിയുടെ മൃതശരൾിനും രോട്ടുവക്കിൽ. ആ പോലീസുഡോ ഗമ്പമെന്നസ്വപ്നം ചെയ്ത്, ഉന്നതലരണാധികാരികൾ ഉത്തരവാ ദിതും നിറവേറ്റുന്നു. പോരേ? ആ അമ്മ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് വന്നു പറഞ്ഞ ഉടനെപ്പറുത്തകില്ലും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ, ആ പെൺകുട്ടിയുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നോ എന്നൊന്നും ആലോ ചികരുത്. സുരൂനെല്ലിയെ, സൗമ്യയെ എല്ലാം കേരളം മരിന്നുകാണുമോ? അറിയില്ല. സൗമ്യയുടെ അമ്മയുടെ വറ്റാത്ത കണ്ണുനീരോ? അങ്ങനെപതിനായിരക്കണക്കിന് സൗമ്യമാരുടെ മോക്ഷംകിട്ടാതെ ആത്മാകൾ, എന്നെയും നിങ്ങളേയും വേട്ടയാടിക്കൊണ്ടയിരിക്കും എന്ന്, പതിനായിരക്കണക്കിന് പെറ്റമ്മമാരുടെ നെഞ്ചുരുകിയ കണ്ണു നീർ എന്നെയും നിങ്ങളേയും സദാ നീറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കും എന്ന്, ഇതി

ലെയൊക്കെ കുറ്റവാളികളുടെ ക്ഷേണാത്തിനും വിശമനത്തിനും ഞാനും നിങ്ങളും പരിനല്കിക്കാണിരിക്കുന്നു എന്ന്-മതി; നിർത്തുക.

ഈ ഏവിടെയെത്തിനിൽക്കുകയാണ് എന്ന് ചിന്തിക്കു സോൾ ആത്മാവിൽ കന്തകോരിയിട്ടുന്നതുപോലെ. ഡൽഹി പോലീസുദ്ദോഗസമ്മാൻ ആ അധികാരിയുടെ കണ്ണുനീരിൽ കുരുമുളക രച്ച പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഭരണവർദ്ധത്തിന്റെ പൊതുസ്വഭാവത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. കുറ്റവാസനയാണ് അതിന്റെ ഉറവിടം. അധികാരിയും ചോരയിൽ അത് അലിഞ്ഞുചേർന്നിരിക്കുന്നു. കുറ്റവാളിയെന്ന തെളിഞ്ഞ്, കോടതി ശിക്ഷിച്ച്, സാധാരണക്കാരൻ്റെ അധ്യാന തിൽ പകുപറ്റിത്തിന് ജയിലിൽ വിശ്രമിക്കുന്നവരേയും ആർഡാ തേതാട ആനയിച്ച് വോട്ടുചെയ്യിച്ച് അധികാരം നിലനിർത്തുക എന്ന രീതി നമ്മുടെ ഭരണചർച്ചത്തിന്റെ താഴിൽ നാം വായിക്കുന്നു. ഓൺ ലധികം ക്രിമിനൽക്കേസുകൾ നിലവിലുള്ള നുറുക്കണക്കിന് അംഗ ഔർജ്ജ ഇന്ത്യൻപാർലമെന്റിൽ ഇപ്പോഴുമുണ്ട് എന്നു കേടുട്ടുണ്ട്. ഭരണ യന്ത്രത്തിന്റെ ക്രിമിനൽസ്വഭാവത്തിലേയക്ക് ഇത് തിരികൊള്ളുത്തി കാണിക്കുന്നു. ‘ആണായിപ്പോയതിൽ ലജ്ജിക്കുന്നു’ എന്ന പൊള്ള വാചകത്തിൽ ഇത് സ്വഭാവം ഉപസ്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പാർലമെന്റിലേയ്ക്കോ രാജ്യസഭയിലേയ്ക്കോ നിയമസഭകളിലേയ്ക്കോ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവരിലാരുടേയെക്കില്ലും പേരിൽ ക്രിമിനൽക്കേസുകൾ നിലനിൽക്കുന്നു എങ്കിൽ അവരെ അഭ്യാസി രായി പ്രവൃംപിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം സുപ്രിംകോടതിക്കെ കില്ലും ഉണ്ട് എന്ന് ഭരണഘടനയിൽ എഴുതിച്ചേർക്കാൻ ആർക്കാണ ഡിക്കാരം? ക്രിമിനൽക്കേസുകൾ നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തി തിരഞ്ഞെടുപ്പിന് നിൽക്കാൻ പാടില്ല എന്നു വിധിക്കാൻ ഇവിടെ എത്ര കോടതിയാണുള്ളത്?

എന്തിന് കോടതികളപ്പറയുന്നു? അതരക്കാരെ തിരഞ്ഞെടു തയയ്ക്കുന്ന ഞാനും നിങ്ങളുമല്ലേ ഏറ്റവും വലിയ കുറ്റം ചെയ്യുന്നത്?

തിരിച്ചറിവിന്റെ വൈദിച്ചം

ഡോ. എം.ആർ. രാഖവവാരിയർ

2012 ഒക്ടോബർ തോം, കോട്ടയ്ക്കരൽവെച്ചു നടന്ന എൻവി അനുസ്മരണ സമ്മേളനങ്ങളുടെ ഭാഗമായ സമിനാറിലെ അദ്ദുക്ഷപ്രസംഗം.

എൻവി ടെസ്റ്റിന്റെ ഇക്കാലത്തെ പാർഷ്വികചർച്ചായോഗത്തിന്റെ ആരംഭമാണ്. കാലിക്പ്രസക്തിയുള്ള സാംസകാരികപ്രശ്നങ്ങളാണ് ടെസ്റ്റിന്റെ ചർച്ചകളിൽ ചിന്താപിഷയമാകാറുള്ളത്. ഇക്കാലത്തെ വിഷയമായി തെരഞ്ഞെടുത്തത് ‘ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയ’ ആണ്.

ബഹുമുഖപ്രതിഭനായ എൻവി കൃഷ്ണവാരിയരപ്പോലുള്ള ഒരുശുത്തുകാരനെ മുൻനിർത്തിയാവുമ്പോൾ എത്തുവിഷയവും ചിന്തയ്ക്കെടുക്കാം. എൻവിയെക്കുറിച്ചാവുമ്പോൾ ഇപ്പോൾ ചർച്ചചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിന് പ്രത്യേകിച്ചാരു സാംഗത്യമുണ്ടുതാനും. താൻ ഒട്ടേറെ പ്രകരണങ്ങളിലായി വിവിധരൂപങ്ങളിൽ ആലോചന യ്ക്കെടുത്തും എഴുതിയതുമായ ഒരു വിഷയമാണിത്. എൻവി യുടെ ഗ്രാഡ്സെ കവിതകളിൽ അടിസ്ഥാനമായി തുടിക്കുന്ന ആശയം നമ്മുടെ ജനാധിപത്യവുവസ്ഥയിൽ സംഭവിക്കുന്ന ജീർണ്ണ തയെച്ചാല്ലിയുള്ള വ്യാകുലതയാണ്. അതുമാത്രമല്ല പ്രധാനം. എൻവിയൊടൊപ്പം മലയാളകാവ്യലോകത്ത് അരങ്ങടക്കിവാണെ എഴോ എടോ കവികളുണ്ട്, ഇരുപതാംശതകത്തിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളിൽ ജനിച്ച കേരളീയ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയൊടൊപ്പം വളർന്ന താന്താങ്ങളുടേയ ആശയലോകങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചവരാണ് അവരെ സ്ഥാ. ജി, വൈലോപ്പിള്ളി, ഇടമേരി, പി.കൃഷ്ണരാമമൻനായർ, അക്കി

തന്ത, ഒളപ്പമണ്ണ്, ബാലാമണിയമ്മ എന്നിങ്ങനെ മഹാപ്രതിഭരുടെ ഒരു സംഘം സർവ്വോത്തമകൾഷണ വർത്തിക്കുകയുണ്ടായി. അതുകൂടുതകര മായ വ്യവഹാരവ്യാപ്തിയോടെയും വിനിമയശേഷിയോടെയും കാവ്യലോകത്ത് ചിരപ്രതിഷ്ഠം നേടിയ എൻവി ഉൾപ്പെടെയുള്ള ആ കവിസംഘം ഏറെക്കുറെ ഒരേ വിതാനത്തിൽ മനുഷ്യജീവിതത്തെ വ്യാപ്യാനിക്കുകയുമുണ്ടായി. ഇപ്പറഞ്ച കവികളുടെയെല്ലാം ചിന്തയെ ഉന്നിഷ്ടതാക്കിയ ഒരു വിഷയം ആധുനികതയും പാരമ്പര്യവും തമിലുള്ള വിതതി, വലിവ് (tension) ആയിരുന്നുവെല്ലോ. ആ വിഷയത്തിന്റെ നാനാപ്രസ്തുതങ്ങളായ ആശയമേഖലകളുടെ ആളുള്ള ചിന്തകൾക്കാണ്ടു ദീപ്തങ്ങളായ പ്രകരണങ്ങൾ അവരുടെ രചനകളിൽ എന്നാടും കാണാം.

ആധുനികത എന്നത് പുറമെയ്ക്കു കാണുന്ന പുതുമപ്പകിട്ടുമാ ട്രെമ്മൾ, അതൊരു ലോകബോധമാണ്, ജീവിതദർശനമാണ്. പെച്ചുനീ ക്രിയാൽ വേണ്ടബന്ധാഴിയാനരുതാൽ ആധുനികത നാം കരുതുന്ന പോലെ അതു നിർദ്ദോഷമോ മനുഷ്യബന്ധവോ എന്നുമല്ല. ഓരോരോ വ്യവഹാരങ്ങളിലും ആധുനികതയുടെ അതതിന്റെതായ മാതൃകയുണ്ട്. ഉൽപ്പാദനത്തിൽ കൂഷിയ്ക്കു പകരം വ്യവസായം, ഉൽപ്പാദനശക്തിയിൽ മനുഷ്യനുപകരം യന്ത്രം, സമുദായരൂപത്തിൽ ഗ്രാമത്തിനുപകരം നഗരം, കൊള്ളളക്കൊടുക്കയെതിൽ പണം, അധികാര രൂപത്തിൽ ദേശരാഷ്ട്രം (Nation State), ജനാധിപത്യം എന്നിങ്ങനെ ആധുനികതയുടെ വ്യവഹാരലോകം ജീവിതത്തെ സർവ്വാദ്ദേശി യായി സ്വാധീനിക്കുന്നു.

ഈ സ്വാധീനത്തിന്റെ നയത്തിനുകൗൺഡ്രീച്ച് ഉള്ളുചുട്ട് ചിന്തച്ച വരാണ് എൻവിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലികരായ മലയാളകവികളും. ജനാധിപത്യം എന്നത് മേൽപ്പറഞ്ച സ്വാധീനത്തിന്റെ സമസ്ത ശാഖകളേയും നന്നിച്ചിണക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയന്ത്രം. ആ ശക്തിയുടെ വിവേകശേഷിക്കൊത്താണ് മനുഷ്യൻ്റെ ജീവിതഗതി. ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യാദർശനത്തിന്റെ ദീപ്തവും പ്രതീക്ഷാനിർഭരവുമായ സകൽപ്പങ്ങളുടെ കുറിച്ചും വ്യാകുലപ്പെട്ടവരാണ് എൻവിയും അദ്ദേഹത്താടാപ്പം മലയാളകവിതയിൽ ഒരു സുവർണ്ണയുഗം തീർത്ത കവികളും.

ഈ നിലയ്ക്ക് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയം എന്ന ചർച്ചാവിഷയത്തിന് മറ്റൊന്നേതുകാലും പ്രസക്തിയുണ്ടായോ പറയാൻ രണ്ടാമതൊന്നാലോച്ചിക്കേണ്ടതില്ല. വുരുമേയ്ക്ക് രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ മുഖ്യാധികാരിയുള്ള ഈ വിഷയം, അടിയിലേയ്ക്കെടിയിലേയ്ക്കു ചെല്ലും സ്വീശം, പേരെടുത്തു പറഞ്ഞ കവികളുടെ രചനകളിലെ പലപലപ്രകാരങ്ങളുടെ അടിരോഗ്യങ്ങൾക്കുള്ളാൽ ഇളക്കിമരിയുന്നതു കാണാം.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞത്തിന്റെ അർത്ഥം, എൻവിയുടെ ചിന്താലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മ പുതുക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ ചിന്താവിഷയം സർവ്വദാ പ്രസക്തവും ഉചിതവുമാണെന്നുതെന്ന. ജീർണ്ണതയുടെ നെല്ലിപ്പട്ടിയോളം എത്തിയ ഈ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് വിലപിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രമായില്ല. യുക്തവും പ്രായോഗികവുമായ നവീകരണപദ്ധതികളുകുറിച്ചുള്ള ചിന്തകൂടി അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഒരു കാലാലട്ടത്തിലാണ് ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യൻജീവിതാവസ്ഥ എന്നു തിരിച്ചറിയുകയും വേണം. വീണ്ടും വീണ്ടും ആ പഴയകാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിലേയ്ക്ക് അനേകംജനയാത്രകൾ നടത്താനുള്ള അനൂഹാനംകൂടി ഈ വിഷയത്തിനുണ്ടായിരുന്നു കരുതുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ അപമന്നഞ്ചാരം

എൻവി സ്ഥാരകപ്രഭാഷണം
കോട്ടയ്ക്കൽ, എക്സാമർ 14, 2012

ആർ.വി.ജി. മേനോൻ

പ്രാരംഭം

സമൃദ്ധത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും ശ്രദ്ധയ്ക്കില്ലേയ്ക്ക് നയിക്കുന്നതിനും ആവശ്യമായ അറിവുകളും ശേഷികളും മനോഭാവങ്ങളും ആർജ്ജിക്കാൻ പുതിയ തലമുറയെ തയ്യാറാക്കുക എന്ന ധർമ്മമാണെല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടത്. അതല്ലാതെയുള്ളതെല്ലാം അപമന്നഞ്ചാരം ആണ് എന്ന രീതിയിൽ നോക്കിയാൽ, ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം വഴിവിട്ട് പോകിൽത്തന്നെ യാണ് എന്നു പറയാം; എന്തെന്നാൽ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഈ സാമൂഹികധർമ്മം പാടേ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അത് പുർണ്ണമായും വ്യക്തിപരമായ ഭാഗ്യാനേഷണമായി ചുരുങ്ഗിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അത് കച്ചവടവത്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; അതിന്റെ തായു സകല ദുഷ്ക്രാനങ്ങളും ദൈനന്ദിനം ശക്തിപ്പാവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

പക്ഷേ, നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ, അത് പ്രാരംഭംമുതൽക്കേ അങ്ങനെന്നായി രൂപീക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്ന മറുചോദ്യവും ആകാം! ഒരുവിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ, ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം തിരുവിതാംകൂറിൽ പ്രചരിച്ചപ്പോൾതന്നെ അതിൽ ഒരുരം ഉപകരണാത്മകത കടന്നുകൂടിയിരുന്നു എന്നു കാണാം. അതിനു മുമ്പോ? തീർച്ചയായും മിഷണറിമാർ 'ആധുനിക' 'വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടുവരുന്നതിനു മുമ്പും കേരളത്തിൽ വിദ്യാ

ദ്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് അന്നിവിടെ നിലനിന്ന ഫ്രൈഡൽ വുവ സ്ഥാപക്കും ജാതി അധിഷ്ഠിതിസമുഹത്തിനും യോജിച്ചു, അതിന്റെ അധിശ്വസഭാവം നിലനിർത്താനുതകുന്നതരം, വിദ്യാഭ്യാസം ആയിരുന്നു എന്നതിൽ സംശയമില്ല. കുടിപ്പുള്ളിക്കുടങ്ങളും കളരികളും ഗുരുകുലങ്ങളും ചേർന്ന ആ സംവിധാനം അന്നത്തെ സമുഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ നിരവേറ്റാൻവേണ്ടി രൂപംകൊടുത്തതായിരുന്നു. ഭാഷയും കണക്കും അടങ്കിയ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുപുറമെ (സംസ്കൃത) സാഹിത്യവും ജോതിഷവും വൈദികവും മറ്റു പാരമ്പര്യ ശാസ്ത്രങ്ങളും ആയിരുന്നു ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഘടകങ്ങൾ. നിലവിലുള്ള അറിവിനെയും സമുഹത്തെയും വിമർശനാത്മകമായി പരിശോധിക്കുന്നതിനും വിലയിരുത്തുന്നതിനും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നില്ല അത് എന്നതായിരുന്നു അതിന്റെ പരിമിതി എന്ന്, ഈന് തിരിഞ്ഞെന്നാക്കുന്നോപ്പാൾ നമ്മക്കു വിലയിരുത്താം. പക്ഷെ അത് അന്നത്തെ സമുഹത്തിന്റെ അവസ്ഥയുടെ പ്രതിഫലനത്തെന്ന ആയിരുന്നു എന്നതും മറക്കാനാവില്ല. എങ്കിലും അറിവിനെഅറിവിനുവേണ്ടി ആരാറിക്കുന്ന, അഞ്ചാനസപാദനത്തെ ജീവിതവൈത്തമായി കാണുന്നതിനെപ്പോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരം അത് പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്ന നിസ്സംഗ്രഹം പറയാം. ജോതിശ്രാസ്ത്ര രംഗത്ത് പരഹിതഗണിതവും ദൃക് ഗണിതവും വികസിപ്പിച്ചട്ടതും, നൃത്യം 200 വർഷം മുമ്പുതന്നെ അനന്തദ്രോഗിയിൽ മഹാകമായ സംഭാവനകൾ ചെയ്ത സംഗമഗ്രാമ മാധവൻ ജനം കൊടുത്ത, ആരു ഭൌമം രചിച്ച ആരുഭടനും അഷ്ടാംഗഹ്യദയം രചിച്ച വാഗ്ഭടനും ജനം കൊടുത്താലും ഇല്ലെങ്കിലും (അത് വിവാദാസ്പദം ആണമ്മോ) ആ കൃതികൾക്ക് പ്രചുരപ്രചാരംനല്കി പരിരക്ഷിച്ചു, ഒരു പാരമ്പര്യം ആയിരുന്നു അത്. മാധവന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ശക്രവർമ്മൻ (സദ്ഗതനമാലയുടെ കർത്താവ്) 1838വരെ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നതു കൊണ്ട് ‘ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം’ ഇവിടെ ഇരക്കുമതിചെയ്യപ്പെട്ടു നോപ്പാൾ ആ പരമ്പര വേറുപോയിരുന്നില്ല എന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടി യിരിക്കുന്നു. മാത്രവുമല്ല, ഉള്ളടക്കത്തിലും വ്യാപ്തിയിലും അത് അന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിലനിന്നരുന്ന പൊതുവിദ്യാഭ്യാസ സംവിധാനത്തെക്കാൾ ഒരു മൊശമായിരുന്നില്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇന്ന് പലർക്കും വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസവുമായിരിക്കും. അക്കാദമി രാശി പ്രസിദ്ധീസിയിൽനിന്ന് ഗവർണ്ണർ ജനറൽമാർ ഇംഗ്ലണ്ടിലേ യ്കകയെച്ച ഡിസ്പാച്ചുകളെ ആധാരമാക്കി ധരംപാൽ രചിച്ച “The

"beautiful Tree" എന്ന വിശുദ്ധതമായ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇപ്പോൾ പരയുന്നു: ".....ഉറപ്പായ ഇത് വിവരങ്ങൾ അനുസരിച്ച് ഉള്ളടക്കം നോക്കിയാലും ജനസംഖ്യയിലെ എത്ര ശതമാനം ആളുകൾക്ക് സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസം കിട്ടിയിരുന്നു എന്നു നോക്കിയാലും, 1800 നോട്ടുപ്പിച്ച് ഇന്ത്യയിൽ നിലവിലിരുന്ന അവസ്ഥ അന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ ഒടും മോശമായിരുന്നില്ല. പലവിധത്തിലും അതിന് കുടുതൽ വ്യാപ്തി ഉണ്ടായിരുന്നതാനും.....ഉള്ളടക്കം കുടുതൽ വെവിയുമുള്ളതായിരുന്നു. കുട്ടി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി ചെലവഴിച്ച കാലം കുടുതലായിരുന്നു; ബോധനരീതിയും കുടുതൽ മെച്ചമായിരുന്നു. സ്കൂളിലെ ഹാജർനിലെ ഇംഗ്ലീഷിലേതിനേക്കാൾ മെച്ചമായിരുന്നു. അധ്യാപകരും കുടുതൽ അറിവും പ്രതിബൈദ്യത്വവും ഉള്ളവരായിരുന്നു." (Dharan Pal, "The Beautiful Tree" (First Edition, 1993) Special edition, Mapusa, Goa, 2000.p.31) വിദ്യാഭ്യാസം ആൺകുട്ടികളിലേയ്ക്കോ, ഉന്നത ജാതിക്കാർലേയ്ക്കോ ഒരുണ്ടിനിനിരുന്നില്ല എന്നതും പ്രധാനമായും നമ്മേരു. ധരംപാൽ പരയുന്നു: (മലബാറിലെ സ്കൂൾകുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ) പ്രൊഫസറുടെ അനുപാതം 20 ശതമാനത്തിൽ താഴ്ചമാത്രവും മുസ്ലീംങ്ങൾ 27 ശതമാനവും ശുദ്ധരും മറ്റൊരു ശുദ്ധരും 54 ശതമാനവും ആയിരുന്നു." (page 45) " മുസ്ലീംങ്ങൾക്കിടയിൽ ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും തന്നിലുള്ള അനുപാതം 35.1% ആയിരുന്നു എന്നത് അതുകൊരുമാണ്. വെശ്യാന്വാരുടെയും ശുദ്ധരാരുടെയും മറ്റൊരിക്കാരുടെയും ഇടയിലും ഇത് അനുപാതം 15.51%, 19.1%, 12.4% എന്ന അളവിലായിരുന്നു" (page 71)

മലബാറിലെ കണക്കുകൾ മദ്ദസ് പ്രസിഡൻസിയിലെ ഗവർണ്ണറ്റാരമാരുടെ റിപ്പോർട്ടുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണെങ്കിൽ തിരുവിതാംകൂറിലേയും കൊച്ചിയിലേയും ചില കണക്കുകളും ലഭ്യമാണ്.

(A. Abdul Salim and P.R. Gopinathan Nair, "Educational Development in India: The Kerala Experience Since 1800" Anmol Publications, New Delhi, 2002. p.117) അവയുസരിച്ച് മലബാറിൽ അക്കാദമിയുടെ 1196പേരുകൾ ഒരു വിദ്യാലയം എന്ന കണക്കിൽ 759 പള്ളികൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ 3434 പേരുകൾ

ഒന്നും (264എണ്ണം) കൊച്ചിയിൽ 3186പേരുകൾ ഒന്നും(70 എണ്ണം) മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

തീർച്ചയായും, അക്കാലത്തെ സാമൂഹിക അവസ്ഥയനുസരിച്ച് വളരെയേറെ അസംമതാങ്ങളും അനീതിയും നിംഠത്തായിരുന്നു അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നതിൽ സംശയമില്ല. ‘ശുദ്ധരും ഇതരജാ തികളും’ എന്നതിൽ നായനാരും ഇത്രവരും (തീയരും) മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാൻ തന്മുള്ളൂ. ദളിതർക്ക് വഴിനടക്കാൻപോലും അവകാശമില്ലായിരുന്ന ആ കാലത്ത് അവർക്ക് അക്ഷരാഭ്യാസം അചിന്ത്യമായിരിക്കണം. എന്നുവെച്ച് അവർക്ക് വിദ്യ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു പറയാൻ പറ്റില്ല. കാർഷികവിജ്ഞാനം എതാണ്ട് പുർണ്ണമായും അവരുടെ കുത്തക ആയിരിക്കണം: പുസ്തകവിജ്ഞാനമല്ല, കൈകൊണ്ട് പണിയെടുത്തു നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന അറിവ്. മീൻപിടി തം, കുട്ടനയ്ത്ത്, പായ നന്യത്ത്, ഓല മടയൽ, വേലികെട്ട്, കുളം കുഴിക്കത്ത്, കിണറ് നിർമ്മാണം തുടങ്ങി അനേകകം പ്രായ്യാഗിക മേഖലകളിൽ അവർക്കു വെദ്ധിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലെ, ആശാരി, മുശാരി, കരുവാൻ, തട്ടാൻ തുടങ്ങിയ കമ്മാളമാർക്കും നന്യത്തുകാർ, കുംഭാരമാർ മുതലായ മറ്റു വിദ്ധിപണിക്കാർക്കും അവരുടെതായ പരമരാഗത തൊഴിൽവിദ്യാഭ്യാസരീതികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വാഭാവികമായും ഇവയെല്ലാംതന്നെ ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ചട്ടക്കുട്ടിനുള്ളിൽ ബന്ധിതമായിരുന്നു. ആശാരിയുടെ മകൻ ആശാരിയും, കൊല്ലം മകൻ കൊല്ലനും, കർഷകത്താഴിലാളിയുടെ മകൻ കർഷകത്താഴിലാളിയും മാത്രമേ ആകുമായിരുന്നുള്ളൂ. അവർക്ക് എഴുത്തും വായനയും പറിച്ച്, പണ്ഡിതനോ പുരോഹിതനോ ആകാൻ പറ്റുമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പലമേഖലകളിലും ആ പണികൾ ഏറ്റവും യോജിച്ച ആളുകളെ എത്തിക്കാൻ സമുഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. യുറോപ്പൻശാസ്ത്രചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ മുൻനിരക്കാരായിരുന്ന പല ശാസ്ത്രജ്ഞരും വെറും സാധാരണക്കാരുടെയും കുലിവേലക്കാരുടെയും മകളായിരുന്നു എന്നു കാണാം. അങ്ങനെയുള്ള അനവധിപേരുടെ വിലപ്പെട്ട സംഭാവനകൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തി എന്നതായിരുന്നു ജാതിവ്യവസ്ഥയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ബാക്കിപ്പത്രം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, മാറുന്ന കാലത്തിനുസരിച്ച് ഇവ സംവിധാനത്തിൽ തീർച്ചയായും മാറ്റങ്ങൾ വേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ, ദാർഭാഗ്യവശാൽ, നിലപിലുണ്ടായിരുന്ന അടി

തതറയിരേല്ലെ ആധുനികവത്കരണം നടന്നത്. പകരം, അതിനെ പാടെ നിഷ്പയിച്ചുകൊണ്ടും നിസ്സാരവത്കരിച്ചുകൊണ്ടും ആണ് പുസ്തകാധിഷ്ഠിത ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം പുറമെന്നിന് ഇരക്കുമതി ചെയ്യപ്പെട്ടത്. (ഉദാഹരണമായി ആധുനിക റീതിയിൽ എഞ്ചിനീയർിന്ഹോ പറിച്ചവർക്ക് ആശാരിമാരുടെ നിർമ്മാണരീതികളോ, അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന കോല്, അംഗുലം തുടങ്ങിയ അളവുകളോ അറിയുമായിരുന്നില്ല. അതോക്കെ അപരിഷ്കൃതം, നമ്മൾ പുസ്തകത്തിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറിച്ചത് ആണ് യഥാർത്ഥ അറിവ് എന്ന മനോഭാവം ആണ് അവതിൽ വളർത്തിയത്.) അതോടെ പരമ്പരാഗത വിദ്യാഭ്യാസവും അറിവും അവഗണിക്കപ്പെടുകയും അപഹസിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അത് സ്വീഷ്ടിച്ച തകരുച്ചയും വിടവുമാണ് പിന്നീടുണ്ടായ പല പ്രസ്താവനകൾക്കും അടിസ്ഥാനകാരണമായിത്തീർന്നത്.

ആധുനിക (കോളനിരണം) ഐട്ടം

ഈറ്റു ഇന്ത്യാ കമ്പനിയുടെ ആദ്യ നാളുകളിൽ അവർ മിഷൻ നാറി പ്രവർത്തനങ്ങളെ ആശക്തയോടെയാണ് കണ്ടിരുന്നത്. മതപരി വർത്തനലക്ഷ്യത്തോടെ കീഴ്ജാതികകാരുടെ ഇടയിൽ അവർ നടത്തുന്ന പ്രവർത്തനം ജാതിബന്ധമായ പ്രാദേശികസമൂഹങ്ങളിൽ സംഘർഷങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയേക്കുമെന്നും അത് കമ്പനിയുടെ കച്ചവട താൽപര്യങ്ങളെ ബാധിക്കുമെന്നും അവർ ദേശപ്പെട്ടു. എന്നാൽ 1813ലെ ചാർട്ടർ ആക്കറ്റ് കമ്പനിഭരണത്തിനുമേൽ ബൈട്ടിച്ച് രാജസ്ഥാന തനിന്റെ മേലധികാരം ഉറപ്പിച്ചു. അതിനുശേഷമാണ് ബൈട്ടിച്ച് ഇന്ത്യയിൽ മിഷൻറിമാർക്ക് പ്രവർത്തനസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കപ്പെട്ടത്. തുടർന്ന് തന്ത്രേ ഇന്ത്യയിൽ വന്ന എൽ.എ.എം.എസ്. (ലണ്ടൻ മിഷൻറി സൊസൈറ്റിൻ്റെ), സി.എം.എസ്. (ചർച്ച് മിഷൻ സൊസൈറ്റി) ബിഇ് എം. (ബാസൽ ഇവൻജലിക്കൽ മിഷൻ) എന്നീ സഭകളിൽപ്പെട്ട പാതിരിമാർ മതപ്രചാരണത്തോടൊപ്പം പള്ളിക്കുടങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്ന തിലും താല്പര്യം കാട്ടി. അസ്യവിശാസങ്ങളിലും അനാചാരങ്ങളിലും കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളിൽ മതപ്രചാരണം അർത്ഥ പൂർണ്ണമാക്കണമെങ്കിൽ ലാകികവിദ്യാഭ്യാസം കൊടുത്തേതെന്നീരു എന്ന വിശ്വദാതാമാജ്യത്തിലെ ചാർജി മെയിൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ദർശനം ആണ് അവരെ നയിച്ചിരുന്നത്. (അദ്ദേഹമായിരുന്നു ആദ്യ മായി യുറോപ്പിൽ എല്ലാ പള്ളിയോടും ചേർന്ന് ഓരോ പള്ളിക്കുടം കൂടി ഉണ്ടാക്കണമെന്ന് നിഷ്കർഷിച്ചത്.) തിരുവിതാംകൂറിലെ എൽ.

എറോ.എസ്. മിഷൻസ് സ്ഥാപകനായ റവ. റിൻഗൽടൗബേ (Rev. William Tobias Ringeltaube) 1806 നും 1816 നും ഇടയ്ക്ക് നാഗർക്കോവിലിൽ പ്രവർത്തിച്ചു. 1817ൽ നാഗർക്കോവിലിൽ എന്തിയ റവ. മീഡ് (Rev. Charles Mead) എന്ന എൽ.എറോ.എസ്. മിഷൻസി, 1819 മുതൽ 1854വരെ തിരുവിതാംകൂരിൽ പ്രവർത്തിച്ച റവ. ചാൾസ് മൌള്ട് (Rev. Charles Mault) അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്തി മാർത്ത എന്നവരാണ് ഈ പരിവർത്തന നടത്തിനു തുടക്കം കുറിച്ചത്. (Educational Development in South India, K.G. Vijayalekshmy, Mittal Publications, New Delhi, 1993, p.10-11) മാർത്ത മൗള്ട് പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പ്രത്യേക താല്പര്യമെ ദൃഢതു. എഴുത്തും വായനയും പരിപ്പിക്കുന്നതിനു പുറമെ ലേസു തുന്നൽ തുടങ്ങിയ കൈവേലകൾ പരിശീലിപ്പിക്കാനും അവർ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. (റവ. മീഡ് തന്നെയാണ് കോട്ടയത്ത് വെവറിക വിദ്യാർത്ഥി കൾക്കായി ഒരു കോളേജ് സ്ഥാപിക്കാനും മുൻകൈ എടുത്തത്. ഈ സ്ഥാപനമാണ് 1857ൽ മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയോട് അഫിലിയേറ്റ് ചെയ്ത സിഎംഎസ് കോളേജായി പരിണമിച്ചത്. അതായിരുന്നു കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ കോളേജ്.) ആ കാലത്ത് തിരുവിതാംകൂർ ദിവാനായിരുന്ന ബൈറ്റീഷ് റെസിഡന്റ് കേണൽ മൺറോ, മിഷൻസിമാ രൂടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പ്രത്യേക താല്പര്യമെടുക്കുകയും, നാടുഭരിച്ചിരുന്ന റാണി ഗൗരീ ലക്ഷ്മീ ബായിയെ സ്വാധീനിച്ച് സ്കൂളുകൾക്കായി ഭൂമി ഭാഗം ചെയ്തിക്കുകയും ചെയ്തു. 1817ലെ റാണി ഗൗരി പാർവ്വതി ബാധിയുടെ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ വിളംബര ത്തിനുപിനിലും മൺറോയുടെ സ്വാധീനമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. (റാണിക്കന്ന് പതിനെഞ്ചു വയസ്സുമാത്രമേ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ള) “പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിന് വിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യമാണെന്ന് കാണിക്കുകാണും അതിലേക്കായി സകല ചെലവുകളും സർക്കാരിൽനിന്ന് വഹിക്കുന്നതായിരിക്കും”. എന്നായിരുന്നു ആ പ്രവ്യാപനം. തുടർന്ന് അനേകം നാടുഭാഷാവിദ്യാലയങ്ങൾ രാജ്യത്തുടനീളം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. 1834ൽ അന്നത്തെ മഹാരാജാവ് സംബന്ധിതിരുനാൾ നാഗർക്കോവിലിലെ ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളിക്കുടം സന്ദർശിക്കുകയും, അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സന്തുഷ്ടനായി, അത്തരമാരഞ്ഞും തിരുവനന്തപുരത്തു സ്ഥാപിക്കാനായി അവിടത്തെ ഫൊല്ലംമാറ്റും മി. റോബർട്ട് സി. ക്രിസ്റ്റീനുകയും ചെയ്തു. 1836ൽ ഈ സ്കൂൾ സർക്കാർ ഏറ്റെടുത്ത രാജാസ് പ്രീ സ്കൂളാക്കി മാറ്റി. (1866 ലെ ഈ സ്ഥാപനത്തെ റണ്ടായി

വിഭജിച്ച് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി ഒരു കോളേജ് ഉണ്ടാക്കി, മദിരാഗി സർവ്വകലാശാലയെയാം അഫിലിയേറ്റ് ചെയ്തു. അങ്ങനെന്ന യാൾ ഇന്നത്തെ യുണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജിന്റെ തുടക്കം.) അതേ തുടക്കത്തിൽ ജില്ലാതലവന്തിലും സർക്കാർ നേരിട്ടുതന്നെ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുകൾ തുടങ്ങി. ഈ ഐട്ടങ്ങളിലെബാക്കെ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷൻറി മാരാൺ പള്ളിക്കുടം സ്ഥാപിക്കാനും പിന്നാക്കേണ്ടതും, വിശേഷിച്ചിട്ടു പെൻകുട്ടികളെ, സ്കൂളിലേക്ക് കൈപിടിച്ച് കൊണ്ടുവരാനും മുൻകെക്കേയെടുത്തത്. മിഷൻറിമാരുടെ മുഖ്യലക്ഷ്യം മതപരി വർത്തനം ആയിരുന്നതുകൊണ്ട് പള്ളിസ്കൂളുകൾക്ക് സമൂഹ ത്തിലെ വരേണ്ടുവർദ്ധനത്തിൽനിന്നുള്ള കുട്ടികളെ വലിയതോതി ലോന്നാനും ആകർഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാരുടെ ഒരു ലക്ഷ്യം വിശ്വാസികൾക്ക് നേരിട്ട് വൈബിൾ വായിക്കാനുള്ള ശേഷി യുണ്ടാക്കുക ആയിരുന്നതുകൊണ്ട്, അതിൽ വലിയ താല്പര്യമില്ലായിരുന്ന കത്തോലിക്കാസഭയും ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വിട്ടുനിൽക്കുക യായിരുന്നു. പകേജ്, 1834ൽ സർക്കാർ സർവ്വീസിലേയ്ക്ക് ഉദ്യോഗ സ്ഥാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം അഭിലഷണീയ യോഗ്യതയായി പ്രവൃത്തിച്ചു. മൺറോയുടെ പ്രേരണയിൽ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരേയും, പിന്നാക്കേണ്ടിൽനിന്ന് മത പരിവർത്തനം ചെയ്തവരേയും സർക്കാർസർവ്വീസിലേയ്ക്ക് എടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടെ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുകളിൽനിന്ന് മാറിനിന്നിരുന്ന മുന്നാക്ക വിഭാഗങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ താല്പര്യം കാണിച്ചുതുടങ്ങി. (Salim and Nair, p.39) മിഷൻറി സ്കൂളുകളിൽനിന്നുള്ള മതപരിവർത്തനാശണി നേരിടാനുള്ള ഫലപ്രദമായ തുന്നം സർക്കാർ നേരിട്ട് വ്യാപകമായി ആധുനിക വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയാണെന്ന് രാജസ്ഥാനവും തിരിച്ചറിഞ്ഞു. 1857-ാടുകുട്ടി ദിവാനായി ചുമതലയേറ്റ സർ. റീ. മാധവരാവു വിദ്യാഭ്യാസ വ്യാപനത്തിനായി ഉത്തരജിതമായ ശ്രമം നടത്തി. അതനുസരിച്ച് ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളിക്കുടങ്ങേണ്ടാടാപ്പും നാട്ടുഭാഷാവിദ്യാലയങ്ങളും വ്യാപിപ്പിച്ചു. ഓരോ താലുക്കിലും സർക്കാർവിദ്യാലയങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. മലയാളത്തിൽ പാഠപ്രസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനായി ഒരു ടെക്നോബൗക്കൾ കമ്മറ്റിയെ നിയോഗിച്ചു. അതോടൊപ്പം, അധ്യാപകപരിശീലനത്തിനായുള്ള ഒരു വിദ്യാലയവും തുടങ്ങി. ഇതിനുപുറം, സ്കൂളുകളിൽ പ്രക്തികളോ സ്ഥാപനങ്ങളോ സ്ഥാപിക്കുന്ന സ്കൂളുകളിലെ അധ്യാപകർക്കുള്ള ശമ്പളം സർക്കാർവിൽനിന്ന് ശ്രാംക്ഷണ്യം കൊടുക്കും എന്ന

നയവും നടപ്പാക്കി. 1868ൽ പ്രവൃത്തിച്ച് ഈ 'ഗ്രാന്റ് ഇൻ എയ്സ് സ്കീം' അനുസരിച്ച് അധ്യാപകരുടെ യോഗ്യത, സ്കൂളുകളിലെ ഭൗതിക സാഹചര്യങ്ങൾ, പഠനപ്രകാശണങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെക്കു റിച്ച് വ്യക്തമായ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതോടുകൂടി സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് ഒരു കുതിച്ചു ചാട്ടം ഉണ്ടായി. ഈ നയ താഴീസ്റ്റ് ഒരു പരിണാമപരമലം പരമ്പരാഗത കുടിപ്പുള്ളിക്കുടങ്ങൾ ഗ്രാന്റ് സ്വീകരിച്ച് പുതിയ ശൈലിയിലുള്ള സ്കൂളുകളായി മാറി എന്നതായി രുന്നു. 1895ൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ 706 എയ്സ്യഡ് സ്കൂളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ 462 എല്ലാവും പ്രാട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷണറിമാരുടെത് ആയിരുന്നു. ഈ സമയം ആയപ്പോഴേയ്ക്കും സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ സഭയും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെയ്ക്ക് കടന്നുവരുന്നതായി കാണാം. മാർ അത്തനേഷ്യൻ സഭയ്ക്ക് 103 സ്കൂളുകളും മാർ ഡയണീഷ്യൻ സഭയ്ക്ക് 92സ്കൂളുകളും ഉണ്ടായി. രോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭ 49 സ്കൂളുകളും തുടങ്ങി. ("Decline of Nair Dominance, Society and Politics in Travancore". Robin Jeffrey, Vikas Publishing House, New Delhi, 1976.)

1876ൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ പെൻകുട്ടിക്കൾക്ക് പ്രൈമറിവിദ്യാഭ്യാസം സാജന്യമാക്കി. പിന്നീട് എല്ലാവർക്കും സാജന്യ(ചെപ്രമാഡ്) വിദ്യാഭ്യാസം എന്നത് ഒരു ലക്ഷ്യമായി സർക്കാർ അംഗീകരിച്ചു കിലും സാമ്പത്തികപരിമിതമുളം ആദ്യം അത് പിന്നാക്കണമുണ്ടായ അശ്രീകൾ മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തി. 1908- ഓടെ പ്രൈമറിവിദ്യാഭ്യാസം പരിപൂർണ്ണമായും സാജന്യമാക്കിമാറ്റി. മറ്റാരു നിർബന്ധായക മായ പരിഷക്കാരം, സർക്കാർ/എയിഡ്യെ സ്കൂളുകളിൽ ഇംഗ്ലീഷിനു പകരം മലയാളം മാധ്യമമാക്കിയതായിരുന്നു. പിന്നാക്ക ജാതിക്കാരെയും മുസ്ലിം കൂടികളെയും മുവുധാരാവിദ്യാഭ്യാസത്തിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുവരാനും, പ്രത്യേക ശ്രമം ഉണ്ടായി. ആദ്യമൊക്കെ പിന്നാക്ക ജാതിക്കാർക്ക് പ്രത്യേക സ്കൂളുകൾ ആണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. അവ രേഖയും പൊതുവിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചേർക്കുന്നതിനെതിരെ മുന്നാക്ക കാരിൽനിന്ന് വലിയ എതിർപ്പുണ്ടായി. 1909ൽ "പുലയരുടെ, കിരീടം വെക്കാത്ത രാജാവ്" എന്ന വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട അയ്യകാളി, തങ്ങളുടെ കൂട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസ അവകാശത്തിനുവേണ്ടി സമരം സംഘടിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ ഭാഗമായി അവർ പാടത്തെ പണി ബഹിഷ്കരിച്ചു. കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ പണിമുടക്ക് കൂലിക്കുട്ടതലിനുവേണ്ടി ആയിരു

നില്ല. പകരം, തങ്ങളുടെ കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസാവകാശത്തിനു വേണ്ടി ആയിരുന്നു, എന്നത് അർത്ഥാർമ്മതെ! സർക്കാർ അവരുടെ ആവശ്യത്തിനു വഴിഞ്ചി, 1909ൽ അനുകൂലമായ നിയമം പാസ്സാക്കി. എന്നിട്ടും ജാതിക്കോമരണങ്ങളുടെ എതിർപ്പ് തുടർന്നു. 1914ൽ പരിശമി എന്ന പുലയപ്പേണ്ണകുട്ടിയുടെ കൈപിടിച്ചുകൊണ്ട് അയ്യക്കാളി, നെയ്യാറ്റിൻകരയിലെ ഉഠുട്ടുവലത്തുള്ള സർക്കാർ ഗേൾസ് സ്കൂളിലേയ്ക്കു ചെന്നു. പണ്ണമിക്ക് പ്രവേശനം കിട്ടി. പകേഷ്, ജാതിവെവറികേ റിയവർ പിറ്റേന് സ്കൂളിനു തീയിട്ടു. തിരുവള്ളൂരിലെ പുള്ളാട്ടും ഈ സംഭവം ആവർത്തിച്ചു. പുലയർ സാഹചര്യത്തിൽപ്പെട്ട ക്രമേണ എതിർപ്പുകൾ കെട്ടുണ്ടി. പിന്നുകെ സമൃദ്ധായങ്ങളിൽപ്പെട്ട വർ സ്കൂളുകളിൽ പ്രവേശനം നേടുക മാത്രമല്ല, ക്രമേണ അധ്യാപകരും സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥരും ആയി. പൊതുവിദ്യാലയങ്ങൾ ജാതി വിവേചനത്തിന്റെ മുന്നേയാടിക്കുന്നതിനു നിമിത്തമായി.

പിന്നാക്കക്കാരെ പൊതുവിദ്യാലയങ്ങളിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ മിഷണറിമാർ വലിയ പകുവഹിച്ചു എന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ അവരുടെ പ്രാഥമികമായ ലക്ഷ്യം മതപരിവർത്തനമായി രൂപീകരിക്കുന്നതും മറന്നുകൂടാ. അതിനുപറ്റിയ വിഭാഗങ്ങൾ എന്ന നിലയിലാണ് അവർ അധിക്കൃതജാതിക്കാരെ ലക്ഷ്യമിട്ട്. അവരെ വിശേഷിച്ചു പെണ്ണകുട്ടികളെ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിലേയ്ക്കും ആധുനിക തൊഴിൽസംസ്കാരത്തിലേയ്ക്കും കൊണ്ടുവന്നു എന്നത് തീർച്ചയായും അഭിനവനീയമാണ്. ഒരു പരിധിവരെയെങ്കിലും, വൻതോതിലുള്ള മതപരിവർത്തനാഡിപ്പണി നേരിടാൻതന്നെന്നയാണ് സർക്കാരും പിന്നാക്കവിഭാഗങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പ്രത്യേക താല്പര്യമെടുത്തും അവരെയുംകൂടി പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിലേയ്ക്ക് ആകർഷിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതും. അതിനായി, ഫീസ് സൗജന്യം, ലംപ്സം ശ്രാന്തി, സൗജന്യ പാഠപുസ്തകം തുടങ്ങി പല പ്രേരണയും കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ആദ്യമൊക്കെ ഇവകു സൗജന്യങ്ങൾ ചീല പ്രത്യേക വിഭാഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടിമാത്രം ആയിരുന്നുവെകിലും, ക്രമേണ ഇത് എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിലും പെട്ട പാവപ്പെട്ടവർക്ക് ലഭ്യമാക്കി എന്നതും ശ്രദ്ധയമാണ്.

ഈതോന്നും ആരുടേയും മഹാമനസ്കതയുടേയേം കാരുണ്യത്തിന്റെയേം മലമായുണ്ടായതല്ല. മറിച്ച്, പിന്നാക്കവിഭാഗങ്ങളുടേയും അവരോടൊപ്പംനിന്ന മുന്നാക്കക്കാരുടേയും സംയുക്തമായ

പ്രകേഷാഭ്യങ്കരണ ഫലം ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ് കേരളത്തിന്റെ ആധുനികവർക്കരണത്തിന്റെ ചരിത്രം പറിപ്പിക്കുന്ന പാഠം.

വിദ്യാഭ്യാസം വ്യാപിക്കാനും ആവുന്നിടത്തോളം സാർവ്വത്രികം ആകാനുമുള്ള ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രമഫലമായി സർക്കാർ വിദ്യാലയങ്ങളും ശാസ്ത്ര ഇൻ എയിൽ വിദ്യാലയങ്ങളും വ്യാപിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉപയോഗം മനസ്സിലാക്കിയ വിവിധ സമുദായങ്ങൾ മതാർഥിച്ചുനബ്ലീം സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിച്ച് ശാസ്ത്ര നേടിയെടുത്തു. വിവിധ ക്രിസ്തീയ സഭകൾക്കു പുറമെ ആദ്യം എൻഎസ് എസ്സും പിന്നാലെ എസ്.എം.ഡി.പി.യോഗവും സ്കൂളുകൾ തുടങ്ങി. മുൻകൈ എടുത്തത് (മികവൊറും)ജാതി മത സംഘടനകൾ ആയിരുന്നുവെങ്കിലും അവർ സ്ഥാപിച്ച സ്കൂളുകൾ പൊതു സംരംഭങ്ങൾ ആയിരുന്നു എന്നതും അവയ്ക്ക് എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും നിർബ്ലോപമായ സഹായവും ഹ്രോസ്സാഹനവും കിട്ടി എന്നതും ആകാലാഭ്യന്തരിന്റെ പ്രത്യേകത ആയിരുന്നു. 1918 ആയപ്പോഴേയ്ക്കു തന്നെ തിരുവിതാംകൂരിൽ സ്കൂളുകളുടെ എല്ലാ 2845ലും, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എല്ലാം 3,65,668ലും ആയി ഉയർന്നു. സർക്കാർ ബജറ്റിന്റെ 24ശതമാനം വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ചെലവാക്കുന്ന അവസ്ഥയും വന്നുകൂടി.

കൊച്ചിയും മലബാറും

തിരുവിതാംകൂരിനോടൊപ്പം കൊച്ചിയുടെയും റിസിഡന്റ് ആയിരുന്ന കേണൽ മൺറോയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം 1818 തോം കൊച്ചിയിലും വിദ്യാഭ്യാസവ്യാപനപ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. ആദ്യപടിയായി 33 നാട്ടുഭാഷാവിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. സർക്കാർ സർവ്വീസിലേയ്ക്കു വേണ്ട ഗുമസ്തക്കാരെയും കണക്കപ്പിള്ളമാരെയും പരിശീലിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. രാജകൂട്ടുംബാംഗങ്ങളെല്ലയും മറ്റ് ഉപരിവർഗ്ഗ സന്തതികളെയും ഇള്ളിപ്പ് പറിപ്പിക്കാനായി രണ്ടു സ്കൂളുകൾ (1837ലും 1845ലും)സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. (അവയിലെണ്ണാണ് പിന്നീട് മഹാരാജാസ് കോളേജ് ആയി പരിണമിച്ചത്.) 1887ൽ ഉപരിവർഗ്ഗ പെണ്ണകുട്ടികളെ പറിപ്പിക്കാനായി സർക്കാർതന്നെ തൃശ്ശൂരിൽ ഒരു പഞ്ചിക്കുടം തുടങ്ങി. തുടർന്ന് എറണാകുളത്തും അങ്ങനെയോരണ്ടിം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. 1889ലെ ശാസ്ത്ര ഇൻ എയിൽ നയപ്രവൃത്തം തന്ത്രാടക്കാടു കൊച്ചിയിലും നാട്ടുഭാഷാവിദ്യാലയങ്ങൾക്കു പ്രചാരം

വർദ്ധിച്ചു. അതോടൊപ്പം ഏതാനും ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുകളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. 1900-ആയപ്പോഴേയ്ക്കും കൊച്ചിയിൽ 57 സർക്കാർവിദ്യാലയങ്ങളും 124 എയിഡിസ്സ് വിദ്യാലയങ്ങളും ഉണ്ടായിവനിരുന്നു. അതേസമയം 1108 അണ്ട് എയിഡിസ്സ് (പരമ്പരാഗത) വിദ്യാലയങ്ങളും കൊച്ചിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂരിനേക്കാളും മലബാറിനേക്കാളും സാക്ഷരതയിൽ മുന്നിട്ടുനിന്നിരുന്നു. കൊച്ചിയുടെ കാർഷിക അഭിവൃദ്ധിയും, ഇതാവശ്യേന്ദ്രയും ക്രിസ്ത്യാനികളുടേന്ദ്രയും ഇടയിൽനിന്നിന്ന് കച്ചവടക്കിമുഖ്യമുള്ള വിഭാഗങ്ങൾ ഉയർന്നാവന്നതും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂപരിയ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ബാഹുല്യവും ഇതിനു കാരണമാകാം. (Salim and Nair, p.99-102)

കോളനിവാഴചയുടെ മുൻപ് മലബാർ പ്രദേശം വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ തിരുവിതാംകൂരിനെയും കൊച്ചിയേയും അപേക്ഷിച്ച് മുന്നിലായിരുന്നു എന്ന് നാം കണ്ടാലോ. മെമസുർ ആധിപത്യകാലത്ത് വരുത്തിയ ഭൂപരിപ്പകൾണം ജനിത്വം അവസാനിപ്പിക്കുകയും കർഷകർക്ക് ആശാസം നല്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പഴയ നാടുവാഴിക ലൈഡും ജനിമാരയും ഒഴിച്ച് എല്ലാവർക്കും അത് ഗുണകരമായി ഭവിച്ചു. എന്നാൽ, മെമസുർ സുത്തിത്താമാരെ തുരത്തി ബൈട്ടിച്ചുകാർ നേരിട്ട് മലബാർ രേണും ഏറ്റെടുത്തത്തനോടെ സംഗതികൾ മാറി. പഴയ ജനിമാർക്ക് അവരുടെ അധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും (അതിൽക്കൂടുതലും) തിരികെക്കിട്ടി. തുടർന്നുണ്ടായ കർഷകചൂഷണവും ആരിതവും ആൺ 1836 മുതൽ മലബാറിലെ വിവിധദേശങ്ങളിൽ ഇടവിട്ടിട്ടുള്ള ലഹളകളിലേയ്ക്ക് നയിച്ചത്. കർഷകരുടെ ഈ ആരിതാവസ്ഥ, വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളിൽ പൊതുജനതാല്പര്യം വളരുന്നതിന് വിശ്വാസമായി. യാമാസമിതികരായിരുന്ന നൃവാസിരിമാരും, ബൈട്ടിച്ചുകാരോട് കലഹിച്ചുനിന്നിരുന്ന മുസ്ലീങ്ങളും ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ താല്പര്യം കാട്ടിയുമില്ല. ബൈട്ടിച്ചുകാർക്കാണെങ്കിൽ, തങ്ങൾക്ക് ആശയികകാനാവുന്ന ഒരു വരേണ്ടവർഗ്ഗത്തെ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം നല്കി തങ്ങളുടെ കുടെ നിർത്തണം എന്ന ഫലാത്ത, ജനസാമാന്യത്തിനു വിദ്യാഭ്യാസം നല്കി അവരെ ഉല്പാദിക്കണം എന്ന നിർബന്ധമാനും ഇല്ലായിരുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, പൊതുവെ മലബാർ വിദ്യാഭ്യാസപരമായി പിന്നിലാക്കാൻ ഇതു കാരണമായി. അതേ സമയം, മദ്യവർഗ്ഗത്തിലെപ്പെട്ട പല നായക്കാരും

തീയരും പുതിയ അവസരങ്ങൾ മുതലെടുത്തുകൊണ്ടു മുന്നോട്ടു പോയി.

ചുരുക്കത്തിൽ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം കേരളത്തിൽ പ്രത്യക്ഷ പ്പെടുന്നത്, നിലവിലിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസവുവസ്ഥയുടെ ആധുനികവ ത്കരണത്തിലൂടെയല്ല, മറിച്ച് അതിനെ പാടെ നിഷ്പയിച്ചുകൊണ്ടും, വ്യത്യസ്തമായ സംഘാടനവും ബോധനസ്വഭാവവും ഉള്ളട കവും അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, അതിലൂടെ കടന്നുവരുന്നവർക്ക് സർക്കാരിന്റെ ഭരണവ്യവസ്ഥയിലും സമൂഹത്തിലെ ശ്രദ്ധിവുവ സ്ഥായിലും ആകർഷകമായ പദ്ധതികൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകൊണ്ടും ആയിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വിദ്യാഭ്യാസ ത്തിന്റെ സാമൂഹികയർമ്മം വിസ്മരിക്കപ്പെടുകയും അത് വ്യക്തിഗത ഭാഗ്യാനേഷണത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം ആയി ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്തു എന്നത് തികച്ചും സാഭാവികം ആയിരുന്നു. (തിരുവിതാംകൂറുകാരുടെ ഭാഷയിൽ ‘ശ്രീപത്മനാഭൻറെ നാലുചക്രം’ ശവളമായി കിട്ടാനും അതുവഴി ജീവിതം ശോഭനമാക്കാനുമുള്ള അഭ്യാസം!)

ആദ്യകാലത്ത് ആധുനിക സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം സിഖിച്ച വർക്ക് സർക്കാരിൽ ഗുമസ്തപ്പണി ഉറപ്പായിരുന്നു. പിന്നീട് അതോ ടെംപ്പം അധ്യാപകക്കേജാലിയും കിട്ടിത്തുടങ്ങി. പകേശ, ക്രമേണ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം വ്യാപിച്ചതോടെ മെട്ടിക്കുലേഷൻ പോരാ എന്നുവാനും, മരിരാശിയിൽപ്പോയി ബി.എ. പാസ്റ്റായാൽമാത്രമേ ഉന്ന തപദവി കിട്ടു എന്നായി. അതെല്ലാവർക്കും പറ്റിപ്പോണ്ടു. അങ്ങനെന്നതിനു വിതാംകൂറിൽ കോളേജ് തുടങ്ങാനുള്ള സമർദ്ദം ഏറി. 1866 തു രാജാസ് പ്രീ സ്കൂൾ വേദപെട്ടുത്തി കോളേജുണ്ഡാക്കിയ കാര്യം മുന്നേ സുചിപ്പിച്ചപ്പോം. (ആദ്യം പേര് മഹാരാജാസ് കോളേജ്; ഇപ്പോൾ യുണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജ്). 1857 അത്തന്നെ കോട്ടയം സി.എം.എസ്. കോളേജ് മരിരാശി സർവ്വകലാശാലയോട് അഫിലിയേറ്റ് ചെയ്ത കുട്ടികളെ മെട്ടിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയ്ക്ക് ആയച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. 1897 തു തിരുവനന്തപുരം വിമൻസ് കോളേജ് സ്ഥാപിച്ചു. 1921 തു ആലുവാ യു.സി. കോളേജ്, 1927 തു ചങ്ങനാബുറ്റി എസ്.ബി. കോളേജ്. കോച്ചിമഹാരാജാവ് എറണാകുളത്ത് 1845 തു സ്ഥാപിച്ച ഫെസ്കൂൾ 1875 തു കോളേജാക്കി ഉയർത്തിയിരുന്നു. അതാണിപ്പോ ശത്രു എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജ്. തൃപ്പൂർഒലെ സെന്റ്

തോമസ് കോളേജ് 1919 ലും എറണാകുളത്തെ സെൻ്റ് തെരേസാസ് 1925 ലും സ്ഥാപിതമായി.

തലഭ്രഹി തുറമുഖത്തെ എഡേവർഡ് ബ്രേനൻ എന്ന ഉദ്യോഗ സ്ഥാൻ 1861 തും സ്ഥാപിച്ച ഫ്രൈ സ്കൂൾ 1890 തും കോളേജാക്കി ഉയർത്തിയതാണ് മലബാറിലെ ആദ്യത്തെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസക്കേന്ദ്രം. അതു പോലെ, പാലക്കാടു പരഞ്ഞനങ്ങൾ മുൻകെക്കെയടുത്ത് 1866 തും സ്ഥാപിച്ച രേറ്റ് സ്കൂൾ (എന്നുവച്ചാൽ, അത് നടത്താൻവേണ്ട പണം പ്രാദേശികരേണകുടം ഒരു പ്രത്യേക നികുതി പിരിച്ച് ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളണം എന്നു സാരം!) 1888 തും കോളേജാക്കി ഉയർത്തിയതാണ് ഇന്നത്തെ വിക്ടോറിയാ കോളേജ്. 1909 തും ബാസൽ ജർമൻ മിഷൻ കോളേജ് എന്ന പേരിൽ തുടങ്ങിയ സ്ഥാപനമാണ് ഇപ്പോൾ മലബാറിക്കിസ്ത്രൂൺ കോളേജ് എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നത്. സാമുതിരി മാനവിക്ക് മൻ രാജാ 1877 തും തുടങ്ങിയ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ 1879 തും അപഗ്രേഡ് ചെയ്തു മരിരാശി സർവ്വകലാശാലയോട് അഫിലിയേറ്റ് ചെയ്തതാണ് ഇപ്പോഴത്തെ സമോറിന്സ് ഗൃരുവായുരപ്പുന്നകോളേജ്.

ഇതെല്ലാം ആർക്കസ് ആന്റ് സയൻസ് കോളേജ് ആയിരുന്നു. ഇവ കുടാതെ തിരുവിതാംകുരിൽ ഒരു ലോ കോളേജും ഒരു സംസ്ക്യ തകോളേജും ഒരു ടീച്ചേഴ്സ് ടെയിനിംഗ് കോളേജും ഒരു ആധ്യാർഭവേദകോളേജും ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചിയിലാണെങ്കിൽ തൃപ്പൂണിത്തുറ യിലെ സംസ്കൃതകോളേജാണ് വ്യത്യസ്തതയുള്ളതായി ഉണ്ടായിരുന്നത്. എൻജീനീയറിംഗിൽ ഒരു ഡിപ്പോമയെങ്കിലും എടുക്കണമെങ്കിൽ മരിരാശിയിൽ പോകണമായിരുന്നു. ആധുനികവൈദ്യം പഠിക്കാനും അങ്ങനെന്നതെന്നെന്നു. സ്കൂൾത്തെത്തിൽ തൊഴിൽപരിശീലനം കാര്യമായാനും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ചുരുക്കത്തിൽ, ജീവിതവുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത, സമുഹത്തിന്റെ ഉല്പാദനവ്യവസ്ഥയെ സ്വപർശിക്കാതെ, തികച്ചും പുന്നത കാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു പഠനപദ്ധതി (curriculum) ആണ് നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. മെട്ടിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയുടെ അവസാനം കൊടുക്കുന്ന സർട്ടിഫിക്കറ്റ് അത് വ്യക്തമായും പറഞ്ഞു: ‘ഉപരിപഠനത്തിന് യോഗ്യൻ അല്ലെങ്കിൽ ഉപരിപഠനത്തിന് യോഗ്യന്നില്ല’ - എന്നില്ലാതെ ജീവിതത്തിന് ആവശ്യമായ ഒരു നൈപുണ്യവും സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസം നല്കിയില്ല; നല്കാനോട് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നും ഇല്ല!

വിദ്യാഭ്യാസപ്രതിസന്ധി ഒരു തുടർക്കമെ!

സ്വാഭാവികമായും ഇത്തരമൊരു വിദ്യാഭ്യാസവ്യവസ്ഥ അതി നേര്ത്തായ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കും. അത് ആദ്യം ഉരുണ്ടുകൂടിയത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ മുന്നിട്ടുനിന്ന തിരുവിതാംകൂറിൽ ആയിരുന്നു എന്നത് തികച്ചും പ്രതീക്ഷിതംതന്നെ. അഭ്യസത്തവിദ്യരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മ ആയിരുന്നു ഇന്നത്തെപ്പോലെ അന്നത്തെയും പ്രശ്നം. സ്കൂൾഫെഹെൻ പാസ്സായവർ അധ്യാത്മം ആവശ്യമുള്ള പണികൾക്കു പോകുന്നില്ല. അപ്പോഴാണ്, സ്കൂൾഫെഹെൻ കഴിഞ്ഞാൽ കോളേജ് എന്ന ആവസ്ഥ വന്നത്. ബി.എ. കാരുടെ എല്ലാം കൂടിയപ്പോൾ ഡിഗ്രിക്കാർക്കും പണിക്കിട്ടാത്ത അവസ്ഥ സംജാതമായി. ഡിഗ്രി എടുത്തവർക്കാണെങ്കിൽ ഒന്നുകിൽ ഗുമസ്തനാകാനോ അല്ലെങ്കിൽ അതേവിഷയം പഠിപ്പിക്കുവാനോ മാത്രമേ കഴിയുമായിരുന്നുള്ളു. ഒരു ഘട്ടം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടിടത്തും നോ വേക്കൻസിയായി അവസ്ഥ. വാസ്തവത്തിൽ ഈ പ്രതിസന്ധി വളരെ നേരത്തെ തന്നെ സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസം ഒരു പരിധി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉണ്ടാവേണ്ടതായിരുന്നു. സ്കൂൾപരിഞ്ഞം കഴിഞ്ഞവർക്ക് എഴുത്തല്ലാതെ ഒരു പണിയും അറിയുമായിരുന്നില്ലല്ലോ. ആ പ്രശ്നം കേരളസമൂഹം പരിഹരിച്ചത് വളരെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം ആയിരുന്നു. ഓന്നാംക്ലാസിൽ ചേർന്ന നുറുക്കുടികളിൽ വളരെ കുറച്ചുപേരുമാത്രമേ സ്കൂൾഫെഹെൻലിൽ എത്തു. അതിൽത്തന്നെ വളരെ കുറച്ചുപേരുമാത്രമേ സ്കൂൾഫെഹെൻ നൽകിപ്പിക്കരണം പരീക്ഷ പാസ്സാക്കു. (1976 ലെ Statistics for Planning എന്ന സർക്കാർ പ്രസിദ്ധീകരണം പ്രകാരം അന്നുപോലും ഓന്നാം ക്ലാസിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന 100 കുട്ടികളിൽ വളരെ കുറച്ചുപേരുമാത്രമേ സ്കൂൾഫെഹെഹനിൽ എത്തിയിരുന്നുള്ളു. അവരിൽ മുന്നിലെണ്ണേ പത്തുപാസ്സാക്കു. അതായത് ഓന്നിലെത്തുന്ന നുറിൽ കഷ്ടിച്ച് ഒപ്പുവേശ്.) ഇതായിരുന്നു സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ ഗുണമേമ്പയുടെ ലക്ഷണമായി കൊണ്ടാടപ്പെട്ടിരുന്നത്. എന്നിട്ടും സ്കൂൾഫെഹെൻ പാസ്സായവർക്ക് ഗുമസ്തപ്പണിയോ അധ്യാപകജോലിയോ കിട്ടാതെ വന്നപ്പോഴാണ് അതിനെന്നല്ലാം ഡിഗ്രിവേണം എന്നു നിശ്ചയിച്ച്, കോളേജ് എന്നാരുപുതിയ കടവ കൊണ്ടുവന്നത്. (അല്ലാതെ കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം കിട്ടിയവർക്ക് ഗുമസ്തപ്പണിചെയ്യാൻ എന്ന് അധികകഴിവാണ് ഉള്ളത്!) അതോടെ സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിക്കാനും ഡിഗ്രി വേണമെന്നായി.

സ്കൂൾപ്രൈമറിൽ പാസ്സായവതിൽ സാമ്പത്തികഗേഷി ഉള്ളവർ എല്ലാവരും കോളേജിലേയ്ക്ക് ചേക്കേറി. കോളേജ് സീറ്റുകൾക്ക് ഡിമാന്റ് കുടി. ആദ്യമാദ്യം കോളേജ് കേരിയവർ അവിടെ അധ്യാപകരായി. ബി.എ. പരിപ്പിക്കാൻ എം.എ. വേണമെന്നുവന്നപ്പോൾ പോസ്റ്റുഗ്രാജു വേഷന് ഡിമാന്റായി. അതോടെ അദ്ദേശ്യത്വവരുടെ (എന്നുവെച്ചാൽ, മെട്ടിക്കുലേഷൻ കഴിഞ്ഞവരുടെ) തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കു പരിഹാരവുമായി. അവർക്ക് കോളേജിൽ പോകാമല്ലോ! (അതിനുവേണ്ട കാഴില്ലാത്തവരുടെ കാര്യം അന്നും കാശ്ചടങ്ങനെ.) പക്ഷേ, എറെത്താമനിധാതെ ഡിഗ്രി കൂട്ടിയവർക്കും പണിയില്ലാത്ത അവസ്ഥ വന്നുകൂടി. എസ്.എസ്.എൽ.സി. പരീക്ഷ, കോളേജ് പ്രവേശനം, എഫ്.എ. പരീക്ഷ, ബി.എ. പരീക്ഷ, ഇതെല്ലാം അരിപ്പുകളാണ്. ബഹുഭിക്കേഷി കുറഞ്ഞവരെ അരിച്ചുമാറ്റുന്ന എന്നാണ് സകലപ്പമെങ്കിലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നത്, സാമൂഹികമായും സാമ്പത്തികമായും പിന്നാക്കം നിൽക്കുന്നവരെ അരിച്ചുമാറ്റുക എന്നതാണ്. അങ്ങനെ ഫലത്തിൽ നിന്നും വിദ്യാഭ്യാസവ്യവസ്ഥ ഇരു സാഹചര്യങ്ങൾ മുതലാക്കാൻ കഴിയുള്ളവരും അല്ലാത്തവരുമെന്ന പുതിയെയാരു ചേരിതിരിപ്പിന് വഴിവെച്ചു. ആ അരിപ്പുകളിലും കടന്നുവന്നവർ പലതരത്തിലുള്ള സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥരായി, അധികാരിത്തിന്റെ ഭാഗമായി, സ്ഥിരശമ്പളക്കാരായി, അവരുടെ കയ്യിൽ കാശുവന്നു, അവർ സ്ഥലം വാങ്ങിക്കുട്ടി, അവരുടെ മക്കളെ പറിപ്പിച്ചു. അവരും അവരുടെ പിൻമുറിക്കാരുമാണ് കേരളത്തിൽ പുതിയ മധ്യവർഗ്ഗം ആയി രൂപം പ്രാപിച്ചത്. അരിച്ചുമാറ്റപ്പെട്ടവരോ? സ്കൂളിൽനിന്നുതനെ കൊഴിഞ്ഞുപോയവർക്ക് പരാതിയെന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തങ്ങൾ മണഡംബരാജാണ്ണൻ അവരെക്കാണ്ണുതനെ സമതിപ്പിക്കുന്ന വിധമായിരുന്നു നിന്നും പഠനപദ്ധതി, എന്നതിലായിരുന്നു വ്യവസ്ഥയുടെ വിജയം. അവരുടെ പഠനവിഷയങ്ങൾക്ക് അവരുടെ ജീവിതവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലായിരുന്നു എന്നതോ, അതോക്കെ അവർ പറിച്ചുപാസ്സായാലും അതുകൊണ്ട് അവർക്ക് യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടാവില്ലായിരുന്നു എന്നതോ, ആരും പരിഗണിച്ചില്ല. അവർ പരീക്ഷയിൽ തോറുവൻ; അതെതനെ. ബഹുഭൂരിപക്ഷം കൂട്ടിക ഒള്ളും ഇങ്ങനെ 'പേര്' എന്നെഴുതിത്തള്ളിക്കാണ്ടിരുന്ന ഒരു പഠനപദ്ധതിയേയാണ് ഇന്നും പലരും ഉന്നതനിലവാരത്തിന്റെ പ്രതീകമായി കാണുന്നത്. ("എന്തായിരുന്നു പണ്ഡത്തെ എസ്.എസ്.എൽ.സി. യുടെ

സ്ഥാനമേഡിയർഡ്!”)

പക്ഷേ, ഇതു പോകൾ ശരിയല്ല എന്ന തൊന്തരൽ അനുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. 1933 ലെ വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണകമ്മറ്റിയുടെ (Education Reforms Committee) ശുപാർശകളിൽ നല്ലാരു പക്ക വിദ്യാഭ്യാസ സത്തെ എങ്ങനെ ജീവിതഗമ്യിയാക്കാം എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. സെക്ക്രെറിതലത്തിൽ കൂടുതൽ തൊഴിൽസംബന്ധിയായ വിഷയങ്ങൾ പറിപ്പിക്കണമെന്നും വിദ്യാഭ്യാസം തൊഴിലിനോട് ആശി മുഖ്യം വളർത്തുന്നതാവണമെന്നും അവർ നിർദ്ദേശിച്ചു. സ്കൂൾപഠം നത്തിൻ്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യം കോളേജിലേയ്ക്ക് കൂട്ടികളെ തയാറാകലാണെന്നും അവർ പറഞ്ഞു. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും ടെക്നോളജിക്ക് പ്രാധാന്യം നല്കണമെന്നും സർവ്വകലാശാലയപ്പറ്റി ആലോചിക്കും മുമ്പേ ഒരു എണ്ണിനീയറിംഗ് കോളേജാണ് തുടങ്ങണ്ണംതെന്നും ആയിരുന്നു അവരുടെ ശുപാർശ. പക്ഷേ, സമിതിയുടെ ശുപാർശകളിലെ കാതലായ അംശമൊന്നും നടപ്പാക്കേപ്പെട്ടില്ല. സ്കൂൾക്കരിക്കുവ ത്തിൽ കാര്യമായ അഴിച്ചുപണി എന്നുമുണ്ടായില്ല. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ സവും പഴയപടി തുടർന്നു. ജനകീയസമർദ്ദത്തിനുവഴിക്കൊണ്ട് 1937 തെ തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. തിരുവനന്തപുരത്ത് ഒരു എണ്ണിനീയറിംഗ് കോളേജ് ആരംഭിക്കാൻ പിന്നെയും രണ്ടുകൊല്ലം കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു.

അദ്യസ്തവിദ്യരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മ എന്ന ദുർഭ്യതം വീണ്ടും തിരുവിതാംകൂറിനെ പേട്ടയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. 1945 തെ സർക്കാർ, മറ്റാരു കമ്മറ്റിയെ നിയോഗിച്ചു; അതിൻ്റെ പേര്; Education Reorganisation Committee (EROC). ഒന്നാം കൂണാസിൽ ചേരുന്നവർിൽ മുന്നിലോന്ന് കൂട്ടികളും, നാലിലെത്തുന്നില്ല എന്ന് ഈ കമ്മറ്റി കണ്ണാൽ. ചെപ്പമറിവിദ്യാഭ്യാസം സാർവ്വത്രികവും, പ്രാദേശികസാഹചര്യങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നതുമാവണമെന്ന് അവർ ശുപാർശ ചെയ്തു. സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഗുണമേരു വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരുപാടു നിർദ്ദേശങ്ങൾ അവർ നല്കി. “ഹൈസ്കൂളുകളെ സർവ്വകലാശാലയുടെ അടിമന്ത്രത്തിൽനിന്ന് മോചിപ്പിക്കണം” എന്ന് ഈ കമ്മറ്റിയും ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിനായി ഹൈസ്കൂൾത്തലത്തെ ഒരു അക്കാദമിക്കശാഖയും ഒരു തൊഴിലാധിക്ഷിത ശാഖയുമായി തിരിക്കാൻ അവർ നിർദ്ദേശിച്ചു. പ്രാദേശികമായി പ്രാധാന്യമുള്ള വ്യവസായപഠന

ങ്ങൾക്കും നൈപുണികൾക്കും തൊഴിലാധിഷ്ഠിത ശാഖകൾക്കും ഉള്ളാൽ നല്കണം. സംസ്ഥാനത്തെ എല്ലാ സ്കൂളുകളിലും ബോധന മാധ്യമം മലയാളം ആയിരിക്കണം എന്നും കയറ്റി നിർദ്ദേശിച്ചു.

വിദ്യാഭ്യാസം തൊഴിലാധിഷ്ഠിതമാക്കണം എന്ന നിർദ്ദേശം നടപ്പാക്കപ്പെട്ടില്ലെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലെല്ലാ. വഹനകുൾ പാസ്സായ വർക്ക് വീണഭൂം ഗുമസ്തപ്പണിയോ അല്ലെങ്കിൽ കോളേജിൽ ചേരലോ മാത്രമായി ശരണം. കോളേജു സ്റ്റേറ്റുകൾക്ക് ഡിമാൻഡ് കൂട്ടി കൊണ്ടെങ്കിരുന്നു. 1944ൽ തേവര സേക്രട്ട് ഹാർട്ട് കോളേജും 1946 ഞ്ചേരിയാക്കുളം സെന്റ് ആർബർട്ട് സും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. 1946 ഞ്ചുട അഡിയ, അലപ്പുഴയിലെ എസ്.പി. കോളേജ്, ഒരു വഹനവസ്ഥംലെ ത്രിശ്രീ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ആദ്യത്തെ കോളേജായി. അങ്ങനെ, 1947 ഞ്ചേരിയാക്കുളം സെന്റ് ആർബർട്ട് സ്കൂളം സമയത്ത് ഇന്നത്തെ കേരളം എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഭൂവിഭാഗത്തിൽ ആകെ പതിനാല് കോളേജുകളാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്.

വിദ്യാഭ്യാസം സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ഘട്ടത്തിൽ

ഭാരതം സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുന്ന കാലത്ത്, മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാൽ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ തിരുവിതാംകൂരി നേര്യും കൊച്ചിയേയും അപേക്ഷിച്ച് മലബാർ താരതമ്യന പിന്നാക്കം ആയിരുന്നു. ഇതു പരിഹരിക്കാനായി പുതുതായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്ക് ബോർഡ്, പ്രശസ്ത വിദ്യാഭ്യാസ സ്വീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ട പി.ടി. ഭാസ്കരപ്പണിക്കരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കരിന്മാരം നടത്തി. ഡിസ്ട്രിക്ക് ബോർഡ് നേരിട്ട് പല സ്കൂളുകളും ആരംഭിക്കുകയും ശ്രാന്ത് ഇൻ എയില്യ് സ്ക്വാദ്രായം വ്യാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര അന്തരീക്ഷം പൊതുവെ ജനകീയ സംഘടനകൾക്കും പുതിയ ഉണ്ടാക്കുന്നവർക്കി. എസ്.എസ്. എസ്സും, എസ്.എസ്.പി.പി. യോഗവും അനേകം പുതിയ സ്കൂളുകളും എതാനും കോളേജുകളും സ്ഥാപിച്ചു. തിരുവനന്തപുരം മഹാത്മാഗാന്ധി കോളേജ് (1945), എസ്.എസ്.എസ്. കോളേജ്, ചങ്ങനാശ്ശേരി (1947), എസ്.എസ്.എസ്. വനിതാ കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം (1951), ശ്രീ നാരായണ കോളേജ് കോളേജ് (1948), പനമ്പം എസ്.എസ്.എസ്. കോളേജ് (1949) തുടങ്ങിയ പുരുക്കെ അനിന്ന പുരുക്കെ അനായി സ്ഥാപിക്ക

പ്ലേറ്റ്. കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി ഒരു മുസ്ലീം സംഘടന ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം രംഗത്തു പ്രവേശിച്ചത് 1948 തു ഫാറുവ് കോളേജ് സ്ഥാപിച്ചതോടെയാണ്. ക്രിസ്ത്യൻ സഭകൾ അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനം തുടരുന്നു. മാർ ഇവാനിയൻ കോളേജും അസംപ്പഷ്ടൻ കോളേജും 1949 ലും തിരുവല്ല മാർത്തേഹാമ കോളേജ് 1952 ലും ആലപ്പുഴ സൈന്റ് ജോസഫ്സ് വനിതാ കോളേജ് 1954 ലും കോഴിക്കോട് ദേവഗിരി സൈന്റ് ജോസഫ്സ് 1956 ലും സ്ഥാപിതമായി. ഇതിനകം കൊച്ചിമഹാരാജാവിന്റെ മഹാമനസ്കതയിൽ തൃശ്യൂർ ശ്രീ. കേരള വർമ്മ കോളേജ് നിലവിൽ വന്നിരുന്നു. (1947) കാലടി ശ്രീ രാമകൃഷ്ണാശ്രമത്തിലെ ആഗമാനന്ദ സ്വാമികളുടെ അക്ഷീണ പരിശമ തനിൽ ശ്രീ. ശക്രാ കോളേജ് 1954 തു ധാമാർത്ഥമായി. 1947-56 കാല ഘട്ടത്തിൽ പതിനേഴ് പുതിയ കോളേജുകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു-എല്ലാം സ്വകാര്യ മേഖലയിൽ. അങ്ങനെന്നമുപ്പത്തിയൊന്ന് അപിലിയേറ്റഡ് കോളേജുകളോടെ തിരുവിതാംകൂർസർവ്വകലാശാല കേരളാ സർവ്വകലാശാലയായി പേരുമാറ്റി.

സ്കൂളുകളുടെ കാര്യത്തിൽ നേരത്തെ തന്നെ നല്ല അടിത്തറ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് കേരളസംസ്ഥാനം നിലവിൽവന്ന ശേഷം അവയുടെ എല്ലാം ഏറെ കുടുംബവനില്ല. എന്നാൽ, പല പെപെമറി സ്കൂളുകളും അപ്പേരും ചെയ്ത് മിഡിൽ സ്കൂളായും, ഹൈസ്കൂളായും ഉയർന്നേതാബ്ദിവന്നു. അണം എയിഡിയേഴ്സ് സ്കൂളുകളുടെ മടങ്ങിവരവാണ് എണ്ണപ്പതിനുശേഷം കാണുന്ന മറ്റൊരു പ്രവണത. അതേപ്പറ്റി കുടുതൽ പരിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കേരളപ്പറവി കഴിഞ്ഞുള്ള നാളുകൾ പലകാരണങ്ങളാലും പ്രക്ഷുബ്യമായിരുന്നു. വിമോചനസമരം, അതുവരെ പ്രകോശഭേദങ്ങൾ ബാധിക്കാതിരുന്ന പല ജനവിഭാഗങ്ങളേയും തത്രവിലിറക്കി, സ്കൂളുകളിലും പറിപ്പുമുടക്കെത്തിച്ചു. സമരത്തിനെതിരെ വിദ്യാർത്ഥികളോട് കൂണിൽ കയറിയിരിക്കാൻ പറയാൻ അധ്യാപകർക്കും മാനേജ്മെന്റിനും ഉണ്ടായിരുന്ന ധാർഖികാവകാശം അതോടെ ഇല്ലാതായി. തുടർന്നുള്ള നാളുകളിൽ അധ്യാപകരുടെ അവകാശാസമരങ്ങളാലും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സമരങ്ങളാലും മറ്റു രാഷ്ട്രീയസമരങ്ങളാലും വിദ്യാലയാന്തരീക്ഷം കല്പുഷിതമായി. കൂണുകൾ പലപ്പോഴും മുടങ്കി. കാലത്തെ സ്കൂളിലേയ്ക്കു പോകുന്ന കുട്ടി “ഇന്നു സമരമാണ്” എന്നു പറഞ്ഞ താമസിയാതെ

തിരിച്ച് വീടിലെത്തുക പതിവായി. പംന്ന നടക്കണമെങ്കിൽ ‘നല്ല’ കുട്ടികൾക്കുപോലും ടൃഷ്ണവേണമെന്ന നിലയായി. ആയിട യക്കാൻ “ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം” എന്ന ലേഖലിൽ സ്വകാര്യ അണം എയിഡിൾ വിദ്യാലയങ്ങൾ റംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നത്. സമരമില്ല; ആകർഷകമായ സ്കൂൾ യുണിഫോം; ദുരത്തുനിന്നു വരുന്നവർക്ക് സ്കൂൾബസ്സ്; ഇതിനൊക്കെപ്പുറമെ ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയവും. മധ്യ- ഉപരി വിഭാഗത്തിൽ പെട്ടവരുടെ കുട്ടികൾ ആദ്യമാദ്യം പതുക്കെപ്പുതു കെയ്യും പിന്നീട് കുടകുമായും അവയിലേയ്ക്കു മാറി. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ പിന്നാക്കുക്കാതുടെയും ഭളിത്രുടെയും വിദ്യാഭ്യാസ തതിനു മുൻകണ്ണുടുത്ത ക്രിസ്തീയ സഭ ഇപ്പോൾ റംഗത്തുവന്നത് വരേണ്ടുവർഗ്ഗത്തിനുവേണ്ടി ചെലവുകുടിയ ഇംഗ്ലീഷ്‌മീഡിയം സ്കൂളുകൾ നടത്താനായിരുന്നു എന്നത് രസകരമായ ഒരു വൈരു സ്വയമാണ്. ട്രഷ്ണൻ്റെ സഹായത്തേക്കടയും അല്ലാതെയും നല്ല മാർക്കു വാങ്ങി പാസ്സായിക്കൊണ്ടിരുന്ന വിഭാഗം പൊതുവിദ്യാലയങ്ങൾ വിട്ടുതുടങ്ങിയതോടെ അവിടത്തെ റിസൽക്ക് മോശമായിത്തുടങ്ങി.

“സർക്കാർ സ്കൂൾ മോൾ” എന്ന പ്രചാരണം ഈ പ്രവണതയ്ക്ക് ആകം കൂട്ടി. തൊല്ലാറുകളിൽ സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നവീകരണത്തിന്റെ ഭാഗമായി വിദ്യാർത്ഥിക്കേന്ത്രീകൃതവും പ്രവർത്ത്യുമുഖമാ യതും ആയ പാഠ്യപദ്ധതി നടപ്പാക്കിയപ്പോൾ അതിനെതിരായി അബിഭജിതിലവും ദുരുപരിഷ്ടവുമായ പ്രചാരണം നടന്നതും ഈ ഒഴിച്ചു പോകിന് ശക്തി പകർന്നു. മാർക്കറ്റിനുപകരം ഭേദവ്യ സ്വന്നദായം നടപ്പാക്കിയതും തുടർച്ചയായ ആന്തരമുല്യനിർണ്ണയം കൊണ്ടുവന്നതു മെല്ലാം എന്നോ പാതകമായിരുന്നു എന്ന മട്ടിലായിരുന്നു പ്രചാരണം. ഇതെല്ലാം ഇപ്പോൾ സി.ബി.എസ്.ഐ. ഇന്ത്യയാട്ടാകെ നടപ്പാക്കു സ്വീകരിക്കുന്നതും ആകേഷപമില്ല! താഴന കൂണിൽ ആരോധ്യും തോൺപ്രീകരിച്ച എന്ന പണ്ഡാരു വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി ഉത്തരവിട്ട പ്പോൾ “ചാക്കീരിപ്പാസ്” എന്ന പരിഹസിച്ചവർക്ക് കപിൽ സിബാൽ അതുപരിയുമോൾ പരാതിയില്ല. എട്ടാംകൂണ് വരെ തോൺവി പാടില്ല എന്ന ഇപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസ അവകാശനിയമവും അനുശാസനിക്കുന്നു. എസ്.എസ്.എൽ. സി. പരീക്ഷയുടെ പരിപാവനത്തെയപ്പറ്റി പാടി നടന്നവർക്ക് സി.ബി.എസ്.ഐ. പത്താംകൂണ് പരീക്ഷ ഓപ്പംനലാക്കുമോൾ മിണ്ണാട്ടമില്ല! സി.ബി.എസ്.ഐ. എന്നത് സെക്കണ്ടറിവിദ്യാഭ്യാസ സത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന സ്ഥാപനം മാത്രമാണെന്നതും പ്രേമരിപ

നെന്നു അവരുടെ അധികാരസീമയിൽ ഇല്ലെന്നതും മരച്ചുവെക്കപ്പെടുന്നു. ഓരോരോ കച്ചവടസ്ഥാപനങ്ങൾ പടച്ചുവിടുന്ന പാംപുസ്തകങ്ങളാണ് മാനേജറുടെ യുക്തിപോലെ അവിടെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക. പതിപ്പിക്കുന്നതോ, പലപ്പോഴും വേണ്ടതെ യോഗ്യതയോ പരിശീലനമോ ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അധ്യാപകരും. എന്നാലെന്തോ, സി.ബി.എസ്.ഇ. ഇംഗ്ലീഷ്മൈഡിയം എന്ന ബോർഡുമാർക്ക രക്ഷിതാക്കലെ ആകർഷിക്കാൻ. ഇത്തരം സ്കൂളുകളിലേയ്ക്കുള്ള കൂട്ടികളുടെ ചോർച്ചകൾക്ക് ഡിവിഷൻഫോളും തസ്തികനഷ്ടവും പേടിച്ചു സർക്കാർ- എയിഡായ് സ്കൂൾ അധ്യാപകരും തങ്ങളുടെ പോറ്റ് സംരക്ഷിക്കാനായി ഇംഗ്ലീഷ് മൈഡിയം എന്ന ഒറ്റമുളിയെ രക്ഷാമാർഗ്ഗമായി കണക്കുപിടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ, സർക്കാർവിലാസം സ്കൂളുകളിലും ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ്മൈഡിയം ഓന്റാസുവരെ കാണാം! വീട്ടിൽ ഒരു വാക്കുപോലും ഇംഗ്ലീഷ് പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടില്ലാത്ത കൂട്ടി പൊടുന്നതെന്ന ഇംഗ്ലീഷ്മൈഡിയം കൂസിൽ ചെന്നുപെട്ടാലുള്ള അവസ്ഥ ആലോച്ചിക്കാവുന്നതെയുള്ളൂ. പിന്നെ, അപകടമൊന്നുമുണ്ടാവാത്തത് പഠിപ്പിക്കുന്നവരും എത്താണ്ക് അങ്ങനെയൊക്കെത്തന്നെ ആണെന്നുള്ളതു കൊണ്ടാണ്. തലേന്നുവരെ ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിച്ചു പരിചയമില്ലാത്ത അധ്യാപകരാണ്, ആത്മരക്ഷാർത്ഥം ഇംഗ്ലീഷ്മൈഡിയത്തിൽ പഠിപ്പിക്കാൻ കച്ചകട്ടിയിരിക്കുന്നത്. അവിടെ എന്നതാക്കയോ നടക്കുന്നു. ഒടുവിൽ ഇംഗ്ലീഷുമില്ല മലയാളവുമില്ല എന്ന അവസ്ഥയിലാവും മികക കൂട്ടികളും. കൂട്ടികൾക്ക് വിവിധാഹശക്രി ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള സ്വാഭാവികശേഷിയുണ്ടനുള്ളത് ശരിയാണ്; പക്ഷേ, അതിനുവേണ്ടത് അവരെ ആ ഭാഷകൾ കൈകൊരും ചെയ്യുണ്ടുന്ന സാഹചര്യത്തിലെത്തിന്ത്യിക്കുക എന്നതാണ്. അതുചെയ്യാതെ, ‘എ ഫോർ ആപ്പിൾ’ എന്ന റീതിയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിച്ചാൽ അതൊരു പീഡനമായെ കൂട്ടികൾക്ക് അനുഭവപ്പെടു. പോരെക്കിൽ, ഇപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസം അവകാശനിയമത്തിൽ എടുത്തുപാണ്ടിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യം പ്രേമരിക്കുന്ന സിലെ ബോധനമായുമം കഴിയുന്നതും മാത്രംലാം ആയിരിക്കണം എന്നാണ്. അതായത്, അത് കൂട്ടിയുടെ അവകാശമാണ്. രക്ഷാകർത്താവിനുപോലും അതു നിഷ്പയിക്കാൻ അധികാരമില്ല. പറഞ്ഞിട്ടുകാരും! ഇംഗ്ലീഷ് മൈഡിയം ആയാലെ കൂട്ടി രക്ഷപ്പെടു, എന്നാണ് എല്ലാ രക്ഷാകർത്താക്കളും ധർച്ചാഖ്വാനിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ, ചെറുപ്പത്തിലെ ഉള്ള ഇന്ന മാധ്യമക്കുഴപ്പം കൂട്ടിക്കളുടെ ഭാഷാശേഷിയെയും സർഗ്ഗാത്മകതയെയും പ്രതികുലമായി

ബാധിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. ഒരു കാലത്ത് കേരളത്തിൽനിന്നുള്ള ചെറുപ്പ് കരാർ പലരും അവിലേറ്റുാതലത്തിലുള്ള മതസ്രപ്പരീക്ഷകളിൽ നല്ല റീതിയിൽ വിജയിച്ചിരുന്നതായി നമുകരിയാം. അവത്രിപ്പിലും നല്ല സർഗ്ഗാത്മക സാഹിത്യപതിക്കെള്ളും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ, അടുത്ത കാലത്ത് പാസ്സാവുന്നവർക്ക് ഈ റീതിയിൽ ശോഭിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല എന്ന ആക്ഷേപം പലപ്പോഴും ഉയരുന്നുണ്ട്. ഈ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസവും സ്ഥാപനവും അപചയത്തിന്റെ ലക്ഷണമായാണ് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. എന്നാൽ, പണ്ട് മലയാളം മീഡിയത്തിൽ പറിച്ചുവ നാവരാണ് ഈ വിധത്തിൽ നേടുങ്ങാൻ കൊയ്ത്തിരുന്നത് എന്ന് ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇപ്പോൾ (അധ്യാപകരുടേയും മറ്റും മക്കളുണ്ടിയ) ആ വിഭാഗം ഇംഗ്ലീഷ്‌മീഡിയത്തിലേയും ചേക്കേരിയതാണോ ഈ അവസ്ഥയും കാരണം എന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. (അടുത്തകാലത്ത് നന്ദി പരീക്ഷയിൽ കേരളത്തിൽനിന്നുള്ളവർക്ക് സംഭവിച്ച കൂട്ട തേതാർഥിയുടെക്കാരണവും നമുകൾ മാതൃഭാഷയിൽ ആ പരീക്ഷ എഴുതാൻ അവസരമില്ലാത്തതാണ് എന്ന പരാതി ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്. (മാതൃഭാഷി, ഒക്ടോബർ 12. തിരുവനന്തപുരം) പക്ഷേ, ഒരുക്കാരും സമ്മ തിച്ചേ തീരു; ഇംഗ്ലീഷ്‌ഭാഷ നന്നായി കൈകൊരും ചെയ്യാനുള്ള കഴിവ് ഇന്നത്തെ ലോകത്ത് അത്യാവശ്യം തന്നെയാണ്. തങ്ങളുടെ മക്കൾക്ക് ആ ശേഷി ഉണ്ടാക്കണമെന്ന് രക്ഷാകർത്താക്കരെ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ കൂറും പറയാനാവില്ല. പക്ഷേ, അതിന് ഇംഗ്ലീഷ് മാധ്യമത്തിലും യുള്ള വിദ്യാഭ്യാസംതന്നെ വേണമെന്നുണ്ടോ? ഇംഗ്ലീഷിൽ പറിക്കലും ഇംഗ്ലീഷുപറിക്കലും രണ്ടാണ് എന്നത് രക്ഷാകർത്താക്കലെ ബോധ്യപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ, മലയാളം മാധ്യമത്തിൽത്തന്നെ പറിപ്പിച്ച് ഇംഗ്ലീഷ് നന്നായി കൈകൊരും ചെയ്യാനുള്ള കഴിവുകൂടി കൂട്ടിക്കർക്ക് കൊടുക്കാൻ കഴിയുമെന്നതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടിവരും. അതോടു വെള്ളുവിളിയായി ഭാഷാസ്നേഹികളും പൊതുവിദ്യാഭ്യാസസംരക്ഷകരും എറുടുക്കേണ്ടിക്കുന്നു.

കേരളത്തിൽ ജനിച്ചുവളരുന്ന, മലയാളം മാതൃഭാഷയായിട്ടുള്ള ഒരു കൂട്ടിക്ക് മലയാളം പറിക്കാതെ കേരളത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നേടാൻ കഴിയും എന്നത് ലജ്ജാകരമല്ലോ? അടുത്തകാലംവരെ ഓരിയന്തൽ സ്കൂൾ എക്സാമിനേഷൻ ലേബലിലുള്ള പൊതുവിദ്യാഭ്യാസങ്ങളിലും ഇതായിരുന്നു അവസ്ഥ. മലയാളത്തിനുപകരം സംസ്കൃതമോ അരബിയോ പറിക്കാം. (ഇപ്പോൾ ഈ അവസ്ഥയും മാറ്റം വന്നിട്ടുണ്ട് ഒരു

പേപ്പർ മലയാളം നിർബ്ബുദ്ധമായും പറിക്കണം). പകേഷ്, ഈ പഴുത് വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കുന്നത് രണ്ടുതരക്കാരാണ്. ഒന്ന് സി.ബി.എ സ്റ്റ.ഇ./ഐ.സി.എസ്.ഇ. വിദ്യാലയങ്ങൾതന്നെ. അവർക്ക് ഒരു സംസ്ഥാനനിയമവും ബാധകമല്ലെന്ന് ഇന്ത്യിടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട കേരളാഹൈക്കോടതിതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്! പകേഷ്, സംസ്ഥാനത്തെ പൊതുവിദ്യാലയങ്ങളിൽപ്പോലും പ്രത്യേക അനുവാദത്തോടെ ഒന്നാം ഭാഷയ്ക്കുപകരം സ്വപ്പംപുരുഷിൽ ഇംഗ്ലീഷുടുത്തു പറിക്കാൻ വകുപ്പുണ്ട്. കേരളത്തിനുപുറത്ത് ജനിച്ചുവളർന്ന് ഉയർന്ന ക്ഷാസിൽ ഇവിടെ വന്നുചേരുന്ന കൂട്ടിക്കളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ആ സാധ്യത പെച്ചിൽ കുറഞ്ഞത്. പലരും ആ പഴുതാണ് ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. ഈത് അവസാനിപ്പിക്കാനുള്ള നിർദ്ദേശം സർക്കാർ നിയോഗിച്ച കമ്മറ്റി സമർപ്പിച്ചുകൂലിലും ഇപ്പോഴും ഈ ദുരുപയോഗം തടയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സി.ബി.എസ്.ഇ. സംബന്ധിച്ച കോടതിവിധിക്കെതിരെ അപ്പീലു പോകാനും സർക്കാർ തയാറായിട്ടില്ല. തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുന്ന വരെ സ്നാവർദ്ധനത്തിന്റെ മുൻവിധികളും മുൻഗണനകളുമാണ് ഇതിലെല്ലാം പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. മലയാളം പറിച്ചില്ലെങ്കിലും കുഴപ്പമില്ല, ഇംഗ്ലീഷാണ് പ്രധാനം എന്നതാണ് വളർന്നുവരുന്ന പൊതുവോധം: വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും സത്രവികസനത്തിലും സാംസ്കാരിക അവബോധ തത്തിലും മാതൃഭാഷയ്ക്കുള്ള പക്ഷ് അറിയാത്തതാണ് പ്രശ്നം. കേരള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അപമനസഞ്ചാരത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനലക്ഷ്യം മാണം മാതൃഭാഷയോടുള്ള ഈ അവഗണന. സ്കൂൾതലത്തിലുള്ള ഈ അവഗണനയ്ക്ക് പ്രായശ്ചിത്തമാക്കുമോ, മലയാളത്തിനുവേണ്ടി സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കുന്നത്?

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസമെന്ന മിമ്യ

മുൻപ് സുചിപ്പിച്ചതുപോലെ നമ്മുടെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തി ലേയ്ക്കു വരുന്നവർക്ക് ഭൂരിപക്ഷവും വഴിതെറ്റിവരുന്നവരാണ്. മരുബന്ധം ചെയ്യാനില്ലോത്തതുകൊണ്ട് കോളേജിൽ പോകുന്നവർ. കുറേക്കുടി മെച്ചപ്പെട്ട ജോലി കിട്ടണമെങ്കിൽ ഡിഗ്രി വേണമെന്നുള്ള തുകൊണ്ട് “എത്രവിഷയവും പറിച്ചു കൊടുക്കപ്പെടും” എന്ന മട്ടിൽ കോളേജിൽ വരുന്നവർ. അവർക്ക് പലരും സംശ്ലിഷ്ടരാണ് കീട്ടിയ വിഷയം പറിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെപ്പെട്ട വിഷയം പറിക്കാൻ അവസരം കിട്ടു

നാവർപ്പോലും പരീക്ഷജയിക്കാൻ ഉതകുന്ന പഠനത്തിലേയ്ക്കാണ് എത്തെങ്ങുന്നത്. യമാർത്ഥത്തിൽ ഒരു വിഷയത്തിലുള്ള താല്പര്യം കൊണ്ട് അതിൽ കൂടുതൽ അറിവു നേടാനായി ആ വിഷയം എടുത്തുപറിക്കുന്നവർ എത്രയുണ്ട്? അങ്ങനെവിരുന്നവരോട് നീതിചേയാൻ നമ്മുടെ കോളേജുകൾക്ക് കഴിയുന്നുണ്ടോ? അറിവിന്റെ ചാക്കവാളഞ്ചളിലേയ്ക്ക് അവരെ കൈപിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ, അവരെ കൂടുതൽ അനേഷണങ്ചളിലേയ്ക്ക് ഉത്തരജിപ്പിക്കാൻ, എത്ര അധ്യാപകർക്കു കഴിയുന്നുണ്ട്? കോളേജുകളിലെ അന്തരീക്ഷം അക്കാദമിക് മികവിനും അഞ്ചാനസവാദനത്തിനും അനുഗ്രഹാശാഖാ? കേരളത്തിൽനിന്ന് എണ്ണിനീയറിംഗും മെഡിസിനും പഠിക്കാൻ കാശുക്കാടുത്ത് സീറ്റുവാങ്ങി അനുസംസ്ഥാനങ്ചളിലേയ്ക്കു പോയിരുന്നവരെ പൂറി മാത്രമേ നമ്മുടെ മാധ്യമങ്ങൾ മുതലക്കുള്ളിൽ ഒരുക്കിയിട്ടുള്ളു. ഇപ്പോൾ സാധാരണ കേൾക്കുന്ന ഒരു കാര്യം, ആർക്കസ്-സയൻസ് വിഷയങ്ചളിൽ ശരിക്കും സബ്ജക്ട്സിൽ താല്പര്യമുള്ളവർ, നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ ഡിഗ്രിക്കുതന്നെ കേരളത്തിനു പുറത്തെയ്ക്കു പോകുന്നു എന്നാണ്. ഇവയിടെ കേടു ഒരു വാർത്ത, എസറൂകളുടെ (അവിലേന്ത്യാതലവത്തിൽ എഴുത്തുപരീക്ഷനടത്തി, എറുവും മികച്ച വരെ ശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളാണ് IISER) പ്രവേശനപരീക്ഷയിൽ 42%-സീറ്റും കേരളത്തിൽനിന്നുള്ള മിടുകൾ കൈകലാക്കി എന്നതാണ്. അത് തീർച്ചയായും നല്കാരും തന്നെ. പക്ഷേ, അതിന്റെ ഒരു കാരണം, ഡിഗ്രി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു നമ്മുടെ സ്വന്തം സ്ഥാപനങ്ങൾ അത്രതന്നെ ആകർഷകമല്ല എന്നതും കൂടിയല്ലോ? ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ശരിക്കും താല്പര്യമുള്ളവർക്ക് നമ്മുടെ സംവിധാനത്തിൽ വിശ്വാസമില്ല എന്നത് നിരാശാജനകമല്ലോ? ഇവിടെ എണ്ണിനീയറിങ്ങളിനും മെഡിസിനും അഡ്മിഷൻ കിട്ടാതെ കുറേ പേര് പുറത്തുപോയി കാശുമുടക്കി പഠിക്കുന്നു എന്നതിനേക്കാൾ നമ്മുടെ നമ്മുടെ അലോസരപ്പട്ടനേതണ്ടല്ലോ, നമ്മുടെ ആർക്കസ് & സയൻസ് കോളേജുകളുടെ ഇന്ത്യൻവന്ദനയോ? ചില ദറ്റപ്പെട്ട കോളേജുകൾ ഒന്നന്ത്യത്തിന്റെതായ വേറിട്ട് ഒരു പാത സ്വയം വെട്ടിത്തുറക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ, നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലാസംഖ്യാനം അവയെയുംകൂടി വലിച്ചുതാഴ്തുന്ന അവസ്ഥയും ഇല്ലോ? ഇന്ത്യയെ കാക്കുന്ന നടപ്പാക്കിയ ആട്ടോബാനമസ് കോളേജ് സംവിധാനം നമുക്ക് ഇവിടെ ഇന്ത്യയും പരീക്ഷിക്കാൻപോലും ദൈര്ଘ്യം വന്നിട്ടില്ല. അക്കാദമിക്ക് ആട്ടോബാനമി കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്ന വ്യവസ്ഥയിൽ തിരുവന്ന

നെപുരം എണ്ണിനീയറിംഗ് കോളേജിൽ ടെച്നിക് (TECH) പദ്ധതി നടപ്പാക്കി. പത്തുകോടിരൂപ കോളേജിനു കിട്ടി. പക്ഷേ ആട്ടോണിമി കൊടുക്കുന്നതിൽ നാം വീഴ്ച വരുത്തിയിരിന്നാൽ അതിൻ്റെ രണ്ടാംവച്ച ത്തിൽനിന്ന് ആ കോളേജ് പുറത്തായി. കോടിക്കണക്കിന് രൂപയുടെ ശ്രാം്ക് ആണ് നഷ്ടപ്പെട്ടത്. ആർക്കും പരാതിയില്ല! കേരളത്തിൽ ആട്ടോണിമി ആലോച്ചിക്കാൻ പോലും നാം മടക്കുന്നതിന്റെ പിന്നിൽ സ്വകാര്യമാനേജ്മെന്റുകൾ അത് ദുരുപയോഗം ചെയ്യുമോ എന്ന പേടിയാണെത്ര! പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ സമീപനം, സ്വാത്രത്യും കൊടുത്താൽ ആരക്കില്ലും അത് ദുരുപയോഗപ്പെട്ടു തുമോ എന്നു ഭയന് എല്ലാവരേയും പരമാവധി നിയന്ത്രണങ്ങളിൽ കുറുക്കിയിട്ടുക എന്നതാണ്. ഒന്നന്തൃസൃഷ്ടികൾ ടട്ടും സഹായിക്കാത്ത ഒരു മനോഭാവമാണ് ഈത് എന്ന് പറയാതെവയ്ക്കും.

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ മറ്റാരു പുതിയ പ്രവണതയാണ് ഓഫോരോ വിഷയത്തിനും പ്രത്യേകം സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കുക എന്നത്. കാർഷികസർവ്വകലാശാല ആയിരുന്നു ഈ തരത്തിൽപ്പെട്ടു ആദ്യത്തെ സംരംഭം. ഒരു അവിലേപ്പത്യാനയത്തിന്റെ ഭാഗം ആയിരുന്ന തുകൊണ്ടും കൂഷിതന്നെ വിവിധവിഷയങ്ങളുടെ ഒരു ഉദ്ഗമനം ആയതുകൊണ്ടും അതേപോറ്റി വലിയ എതിർപ്പുണ്ടായില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ ഒഴി.ഒഴി.റീക്കിളും എണ്ണിനീയറിംഗിന് പ്രാമുഖ്യംകൊടുക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ ആണകില്ലും അവിടെയും വിവിധ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളും, അതിനുപുറം മാനവികവിഷയങ്ങളും, അതുപോലെത്തന്നെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പിന്നീട് പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും വന്ന ടെക്നോളജി സർവ്വകലാശാലകളും മെഡിക്കൽ സർവ്വകലാശാലകളും ഇവാവിയത്തിലൂള്ളവയായിരുന്നില്ല. കേരളത്തിലും അത്തരം ഏകവിഷയ സർവ്വകലാശാലകൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള മുറിവിലീ ശക്തമായി. അതിനുപിന്നിൽ പലപ്പോഴും അക്കാദമിക്കമില്ലാത്ത താല്പര്യങ്ങളായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. അനുകൂലരാഷ്ട്രീയസാഹചര്യങ്ങളിൽ അവ പൊട്ടിമുള്ളു. ഇപ്പോൾ മെഡിക്കൽവിഷയങ്ങൾക്ക് ഒരു സർവ്വകലാശാല, കൂഷിയിൽനിന്നു വേറിട്ട് മുൻസംരക്ഷണത്തിനുമാത്രം ഒരെണ്ണം, മത്സ്യകൂഷികൾ ഇനിയുമോന്ത്,അങ്ങനെപോകുന്നു ആ നിര. മലയാളത്തിനുവേണ്ടി ഒരു സർവ്വകലാശാലയും വന്നുകഴിഞ്ഞു. സംസ്കൃതത്തിനുവേണ്ടി ഒരു സർവ്വകലാശാല വന്നതുകൊണ്ട് സംസ്കൃതം രക്ഷപ്പെട്ടോ

എന്നൊന്നും ആരും ചോദിച്ചുപോകരുത്. അതല്ലെല്ലാ ലക്ഷ്യം. നിലവിലുള്ള സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്ന് ഭാഗംവാങ്ങി ഒരു വിഷയം വേർപ്പിരിഞ്ഞു സ്വന്മായി ഒരു കുടുംബം സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾ, പുതുതായി തുടങ്ങുന്ന സ്ഥാപനത്തിന് ബഹുവിഷയസംസ്കൃതി നഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല മാതൃസർവ്വകലാശാലയും ദരിദ്രമാകുന്നു. ആകെ പറയാവുന്ന ഗുണം അതു വിഷയങ്ങൾക്ക് കുടുതൽ പ്രാഥുവ്യം കിട്ടും എന്നതുമാത്രമാണ്. പകേശ അതിനേക്കാൾ എത്രയോ വലുതാണ് വിവിധവിഷയങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കുന്നവർ തമിലുള്ള വ്യാപാരങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുമ്പോൾ സംബന്ധിക്കുന്ന നഷടം. ഈ വഴം ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്നതുപോലുമില്ല എന്നത് നമ്മുടെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ ശ്രസിച്ചിട്ടുള്ള ജയതയുടെ മറ്റാരു ലക്ഷ്യണം മാത്രം. നമ്മുടെ ചർച്ചകൾ ഇപ്പോഴും ഫിസിക്കസും കെമിസ്ട്രിയും തമിലുള്ള, ഫിസ്റ്ററിയും ജോഗപിയും തമിലുള്ള, സുവോളജിയും ബോട്ടണിയും തമിലുള്ള, ഇലക്ട്രിക്കലും ഇലക്ട്രോണിക്സും തമിലുള്ള വേർത്തിരിവുകളിലും, ഏതുവിഷയം ഏതു ഡിഗ്രിയുള്ളവർ പറിപ്പിക്കണം, ഏതു ഡിഗ്രിയുള്ളവർ ആ പേപ്പർ നോക്കണം, എന്നതുപോലുള്ള ഗഹനസമസ്യകളിലും ഉടക്കിക്കിടക്കുകയാണെല്ലാ.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വാൺിജ്യവത്കരണം

ഒരു പകേശ, പഴയ തലമുറയിൽപ്പെട്ടവർക്ക് എറ്റവും അരോചകമായി തോന്നുക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ കച്ചവടവത്കരണം ആണ്. ഇതും അവിലേന്ത്യാതലത്തിലുള്ള നയങ്ങളുടെ അനിവാര്യമായ ഫലം ആണെന്നു പറഞ്ഞ വേണമെക്കിൽ നമുക്ക് ഒഴിഞ്ഞുമാറ്റാം. സുപ്രിംകോടതിവരെ അനുവദിച്ചാണ് കുട്ടികളിൽനിന്ന് ചെലവിനുള്ള കാശുവാങ്ങി പറിപ്പിക്കുന്ന സെൽഫ് ഫിനാൻസിംഗ് സ്ക്രൂഡായം നാട്ടുനടപ്പായി മാറിയത്. പകേശ സുപ്രിംകോടതി പറഞ്ഞ ചിലകാര്യങ്ങൾ നമ്മൾ കേട്ടില്ലെന്നു നടപ്പിച്ചു. വിദ്യാർത്ഥിപ്രവേശനം മെറ്റും അനുസരിച്ച് ആയിരിക്കണം; സുതാര്യം ആയിരിക്കണം; നീതിയുക്തം ആയിരിക്കണം; ഫീസ് പിരിവ് ചെലവിനുസരിച്ചു ആകാവു, കൊള്ളലാം എടുക്കാൻ പാടില്ല, എന്നൊക്കെക്കുടി സുപ്രിംകോടതി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതോന്നും നടപ്പാകാൻ നമ്മുടെ സർക്കാരുകൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതിനാൽ കച്ചവടം മാത്രമല്ല കരിഞ്ഞായും കൊഴുക്കുന്നു. സർക്കാർ നിസ്സഹായത നടപ്പിക്കുന്നു.

നഴ്സറി മുതൽ തുടങ്ങുന്ന വിദ്യാഭ്യാസകച്ചുവടത്തിലെ കളജ് കളികൾ. നഴ്സറി പ്രവേശനത്തിനുപോലും കോഴക്കാടുകളുന്നത് സർവ്വസമംഗലം ആയിക്കണ്ടിരുന്നു. മേലോട് പോകുന്നേരാണും അതിന്റെ വലിപ്പവും സകീർണ്ണതയും കൂടുന്നു. കാശുണ്ടെങ്കിൽ ഏതുസീറ്റും വിലയ്ക്കുവാങ്ങാൻ കഴിയണം എന്നുള്ളതാണ് കാശുകാരുടെ ആഗ്രഹം. അത് നല്കാൻ രയാറായി വിദ്യാഭ്യാസ വ്യവസായികൾ ഒരുണ്ടിനിൽക്കുന്നു. കോളേജ് അനുവദിക്കുന്നതിൽ പക്ഷപാതം കാണിച്ചു എന്ന ആക്ഷേപം ഒഴിവാക്കാനായി, ചോദിക്കുന്നവർക്കൊക്കെ കോളേജ് നടത്താൻ എൻ.എസി. കൊടുത്ത, അഴിമതി പുരുഷാത്ത ദേശാധികാരി! സുകരപ്രസവംപോലെ എണ്ണിനീയറിംഗ് കോളേജുകൾ പെരുകിയപ്പോൾ ഉയർന്ന ഫീസ് താങ്ങാൻ ശേഷിയുള്ളവർ തികയാ തെ, സീറ്റ് ഒഴിഞ്ഞുകുടക്കുന്ന അവസ്ഥ. അതൊഴിവാക്കാൻ നിശ്ചിത യോഗ്യതയില്ലാത്തവർക്കും പ്രവേശനം നല്കാനുള്ള സമർദ്ദങ്ങൾ. മിക്ക കോളേജുകളിലും നിശ്ചിതയോഗ്യതയുള്ള അധ്യാപകരുമില്ല. സ്വാഭാവികമായും, ബഹുഭൂരിപക്ഷം വിദ്യാർത്ഥികളും പരീക്ഷയിൽ തോൽക്കുന്ന അവസ്ഥ. ഇരുപതു കൊല്ലംകാണ്ട് എണ്ണിനീയറിംഗ് സീറ്റുകൾ 5000 തിന്നന്നിന് 50,000 ആയി ഉയർന്നത് ഭരണനേട്ടം എന്ന മന്ത്രി. പക്ഷേ, അവരിൽ 60 ശതമാനവും തോൽക്കാനായി വിധിക്കെ പ്പെട്ടവർ! ഇവരായും മണംമാരോ മണിക്കളോ അല്ല, മറ്റേതെങ്കിലും വിഷയം എടുത്തു പറിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ നന്നായി ശോഭിക്കുമായിരുന്നവർ. കണക്കിൽ അവധാരിക്കില്ലാണ്ടിട്ടും എണ്ണിനീയറിംഗിൽ വഴിതെറ്റി വന്നവർ. രക്ഷാകർത്താക്ലേജുടെ നിർബന്ധം, കൂടുതാരുടെ സമർദ്ദം, ഐ.ടി.വ്യാമോഹം എന്നിങ്ങനെ കാരണങ്ങൾ പല വിധം. പരസ്യങ്ങളിലും തെറ്റായ വാഗ്ദാനങ്ങളിലും അവരെ മനഃപൂർവ്വം കൊണ്ടിവെച്ചു പിടിക്കുന്ന കോളേജ് വ്യവസായികൾ. എണ്ണിനീയറിംഗ് രംഗത്ത് സഖ്ക്കു കൂടിയതുകൊണ്ട് കച്ചവടം മോശമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എം.ബി.ബി.എസ്. രംഗത്ത് ഇപ്പോഴും ദശലക്ഷങ്ങളാണ് കോഴ്. സുപ്പർസ്‌പെഷ്യാലിറ്റിക്കളിൽ അത് കോടികൾ ആകുമെന്നും കേൾക്കുന്നു. ഇതെല്ലാക്കെ പണം മുകളി ഡോക്ടറാ കുന്നവർക്ക് മുതലും പലിശയും പിരിഞ്ഞുകുടിശാമെക്കിൽ രോഗികളിൽ എങ്ങനെയാക്കെ പിഴിയേണ്ടിവരും!

സർക്കാറിന്റെ മേൽനോട്ടമുള്ള സഹകരണസ്ഥാപനം ആയി പ്പോയതുകൊണ്ടും രാഷ്ട്രീയ പരിശീലനകൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടും മറ്റും

ഇളവരെപ്പോലെ കോഴിവാങ്ങാൻ കഴിയാതെപോയ പരിയാരം മെഡി കൽക്കോളജി അടച്ചുപുട്ടുവിന്റെ വകിൽ. അതിപ്പോൾ സർക്കാർ എറ്റുകുക്കണം എന്നാണ് നടത്തിപ്പുകാരുടെ ആവശ്യം! നിയമമനുസരിച്ചും അമിതഫീസും കോഴിയും വാങ്ങാതെയും മെഡിക്കൽക്കോളജി സംശയടിസ്ഥാനത്തിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയില്ല എന്നല്ലോ ഇത് തെളിയിക്കുന്നത്?

മുല്യച്ചുതി സെൽഹെഫ് ഫിനാൻസിംഗ് രംഗത്തിന്റെ കുത്തകയാണെന്ന് കരുതിയാൽ തെറ്റി. എയിഡിവ് കോളേജുകളിലും സ്കൂളുകളിലും അധ്യാപകനിയമന്ത്രിന് കോഴി ഉണ്ണോ എന്നല്ല, ഇപ്പോൾ ദേറ്റേതയാണ് എന്നുമാത്രമേ ചോദിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. പക്ഷേ, സെൽഹെഫ് ഫിനാൻസിംഗ് കോളേജിലെ ഉയർന്ന ഫീസിനെച്ചാല്ലി ധാർമ്മിക രോഷം കൊള്ളുന്നവർക്കുപോലും ഇക്കാര്യത്തിൽ നിസ്സംഗതയാണെന്നത് അതുകൂടുതലും എന്നോ പറയേണ്ടു.

ചീല നല്ല സുചനകൾ

ഇതിന്റെ അർത്ഥം എല്ലാം കൂഴിപ്പുമാണ് എന്നല്ല. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം രംഗത്തു അടുത്തകാലത്തു വന്നിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങൾ അതുകൂടാവഹി മാണം. പിഞ്ഞേരലെ തല്ലിയും പിച്ചിയും കിഴുക്കിയും വശക്കുപരിത്വന്തു നാണം കെടുത്തിയും തോൽപ്പിച്ചും സ്കൂളിൽനിന്നു പുറത്താക്കിയും അച്ചടക്കം പറിപ്പിച്ചിരുന്ന പഴമക്കാർക്ക് യോജിക്കാൻ പറ്റിയിട്ടുകൂലും സ്കൂളുകളിലെ അന്തരീക്ഷം വളരെയെരെ ശിശുസ്വാഹ്യം പരവും പഠനം വളരെയെരെ രസകരവുമായിട്ടുണ്ട് എന്നത് നിസ്തർക്കമാണ്. ആ വ്യത്യാസം അറിയാൻ സ്കൂൾ ശാസ്ത്രമേഖകളും ബാലശാസ്ത്ര കോൺഗ്രസ്സുകളും സന്ദർശിക്കണം, കൂട്ടിക്കൾ ചെയ്യുന്ന ചരിത്രപഠനങ്ങളും പ്രോജക്ടുകളും കാണണം, അവരുടെ സർഗ്ഗാത്മക രചനകൾ വായിക്കണം. കഴിഞ്ഞ വർഷം ദുരദർശനം സംപ്രേക്ഷണം ചെയ്ത 'ഹരിതവിദ്യാലയം' പലരുടേയും കണ്ണു തുറപ്പിച്ചു. 'ഇത്രയോക്ക നമ്മുടെ സ്കൂളുകളിൽ നടക്കുന്നുണ്ടോ' എന്നാണ് പലരും അവിശ്വാസന്ത്രോടെ ചോദിച്ചത്. അതിൽ അതുകൂടി മില്ലും നന്നായി നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ നൃസാവില്ലല്ലോ. തീർച്ചയായും ഇനിയും ഒരുപാടു മെച്ചപ്പെടാനുണ്ട്. പക്ഷേ, അതിന് നമ്മുടെ യോക്ക ഇടപെടൽ ആവശ്യമുണ്ട്. അധികാരവിക്രൈക്കരണ തോടെ 'സ്കൂളുകളുടെ നടത്തിപ്പ് പ്രാദേശിക ഭരണസ്ഥാപന

അംഗൾക്ക് കൈമാറിയിരിക്കയോണ്. വിദ്യാഭ്യാസ അവകാശനിയമം സ്കൂൾ രേണുസമിതിയിലൂടെ രക്ഷാകർത്താക്കൾക്ക് പിന്നെയും അധികാരങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളും നല്കിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഇതൊക്കെ നാം വേണ്ടവിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടോ? അതിനു തയാറായാൽ ഇനിയും കുടുതൽ ഗുണകരമായ മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയും.

പക്ഷേ, ഒരു മാറ്റവും ഇനിയും വരാത്തത് സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസ ത്തിന്റെ തൊഴിൽ വൽക്കരണത്തിന്റെ (Vocationalization) കാര്യത്തിലാണ്. 1935 ലെ E.R.C. മുതൽ പറയുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. അവിടെ നമ്മുടെ പ്രശ്നം നമ്മുടെ മധ്യവർഗ്ഗ മുൻവിധികൾ തന്നെയാണ്. നാം സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ കണക്കിട്ടുള്ളത് മേലന്തെ പണിയെടുക്കുന്ന തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വിദ്യയായിട്ടാണ്. ഒരു പരിധിവരെ എല്ലാ പരമ്പരാഗത സമൂഹങ്ങളിലും ഇതൊരു പൊതുവായ സമീപനമായി രുന്നു. നാലായിരു കൊല്ലം മുമ്പുള്ള ഒരു ഇരജിപ്പശ്ചിന്ന പാപ്പിറൻ കാർട്ടൂൺഡി ഇങ്ങനെക്കാണാം. പറിക്കാതെ കളിച്ചു നടക്കുന്ന മകനെങ്ങളും ശാസിക്കുകയാണ്. “എടാ ഇങ്ങനെ ഉച്ചപ്പി നടന്നാൽ പാടത്തു പണിയെടുക്കേണ്ടിവരും. മര്യാദയ്ക്ക് നാലക്കൾ പറിച്ചാൽ കൊട്ടാരത്തിൽ എഴുതാളൻ (Scribe) ആകാം”. അതാണ് അക്കൾ പറിച്ചാലുള്ള ഗുണം! പണിയെടുക്കുന്നവരുടെ മേലാളനാകാം. വിതയ്ക്കാതെ അപ്പും തിനാം. ഇപ്പോൾ മനോഭാവം പടിഞ്ഞാറൻനാടുകളിൽ മാറിയത് അറിവുണ്ടാക്കുന്നത് സമ്പത്തുണ്ടാക്കാനും സഹായിക്കും എന്നു വന്നപ്പോളാണ്. വൃവസായ വിപ്പവമാണ് ആ മാറ്റം കൊണ്ടുവരുതെന്നത്. അതോടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം അധ്യാനത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടുക എന്നതിലൂപരി അധ്യാനത്തിന്റെ മുല്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുക, എന്നായി മാറി. അക്കൾാഭ്യാസമില്ലാത്തവർ മാടുപോലെ പണിയെടുക്കുന്നോ വിദ്യാഭ്യാസം സിലിച്ചുവർ അധ്യാനത്തിന്റെ മുല്യം (out put) വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള വഴിതേടുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ എസ്.എസ്.എ.യുടെ ലക്ഷ്യം എല്ലാവർക്കും വിദ്യാഭ്യാസം എന്നതാണമ്മോ. എന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം? എല്ലാവർക്കും പത്രതാ പത്രങ്ങളോ വർഷങ്ങളെ വിദ്യാഭ്യാസം കുടിയാൽ, പിന്ന “വെള്ളംകോരികളും വിരകുവെട്ടികളും വരെ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവരാകും” അപ്പോഴാണ്, വെള്ളംകോരാനും വിരകുവെട്ടാനും യന്ത്രം ഉപയോഗിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത നമുക്കു ബോധ്യമാവുക. കാർഷികരംഗത്തും യന്ത്രവ

தக்களை ஸிகாருமாகுா. எல்லா தொசிலுக்கஸ்குவும் ஒப்பாறிக பறிஶீலனம் ஆவசூமாகுா. வீடுஜோலிக்கார்க்குபோலும் நானா விய யுத்தங்களும் கங்கூட்டுக்களும் பேயோஸிக்கேள்ள ஆவசூமுள்ள குபோஸ் அதுமொரு விதம் தொசிலாயி மாருா. (ஸ்கூட்டும் மொவெஸ்ஸ் ஹோஸ்மாயி முன்னாலும் வீடுகளில் பளியெடுத்த கோலைஜித் பரிக்கானுத்த வகுயுள்ளக்குள் குட்டி அபோஸ் ஸினி மாக்மெயித்தினின் ஜீவிதத்தைமாற்றமுமாயி மாருா.) கலாகாயிகரம் சண்டிக்கு கடிவு தெஜியிசுவர்க்க ஸ்ரெஸ் மாற்க்க நல்கி எனவினீய ரிங்஗ிகுா மெயிஸிகுா ஸீரியாண்டிக்காட்டுக்குள்ளதினு பக்கம் அது ஊஷ்டபில்லயங்கர் ஜீவிதச்சர்வத்தைக்கார்ந் பரிபூரிக்குா.

പക്ഷ, ഇതൊക്കെ എവിടെ എപ്പോഴാണ് പറിക്കുക? ഇതൊക്കെ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭാഗമായെ പറ്റി. പത്തും കൂണം കഴിയുമ്പോൾത്തെന്ന കൂട്ടികളുടെ താല്പര്യമനുസരിച്ച് അക്കാക്കമികമോ തൊഴിലധിഷ്ഠിതമോ ആയ ശാഖകളിലേയ്ക്ക് തിരിയാനുള്ള സഹകര്യം ഉണ്ടാകണം. രണ്ടിനും ഒരേ പ്രായാനും ആയിരിക്കും. പക്ഷ, കോളേജിലേയ്ക്കു പോകാൻ പ്ലാനിട്ടുന്നവർ തീർച്ചയായും അതിന് ആവശ്യമായ വിഷയങ്ങൾ പറിക്കണം. അതേ സമയം, “എന്നുകൊണ്ട് ഈ കണക്കും ചരിത്രവുമൊന്നും പറിക്കാൻ പറ്റില്ല, തൊനെനെന്തെങ്കിലും പണിയെടുത്തു ജീവിച്ചോളാം.(അംഗീകാരിച്ചുള്ള തൊഴിൽവിഷയങ്ങളിൽ പരിശീലനവും പ്രായോഗിക പരിചയവും നേടാനുള്ള അവസരം കിട്ടണം. നമ്മുടെ സ്കൂളുകളെ അതിനുതക്കവണ്ണം പരിവർത്തിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തിയറിമാത്രം സ്കൂളിൽ അധ്യാപകരുടെ അടക്കത്തുനിന്ന് അഭ്യസിക്കാം. പ്രായോഗിക പരിശീലനം കഴിയുന്നതും തൊഴിലിടത്തുനിന്നും കിട്ടണം. കൂപ്പി ആണ് എഴുകികവിഷയമെങ്കിൽ, അത് നാട്ടിലെ കേമനായ കൂപ്പിക്കാരൻ്റെ അടുത്തുനിന്നുതെന്ന്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബം പണിയെടുത്തു നേടണം. മോട്ടോർമെക്കാനിസം ആണ് ഇഷ്ടവിഷയമെങ്കിൽ, അത് നാട്ടിലെ മുന്തിയ വർക്ക് ഷോപ്പിൽ, അവിടെനെതെ മേസ്റ്റർത്തിയുടെ കീഴിൽ പണിയെടുത്തുതെന്ന്, പറിക്കണം. ലേബാട്ടു അസിസ്റ്റന്റ് ആക്കണമെങ്കിൽ നാട്ടിലെ മെഡിക്കൽ ലാബറട്ടറിയിൽത്തെന്ന് പ്രാക്ടിക്കൽ ചെയ്ത് പരിശീലനം കിട്ടണം. സംഗ്രീതം പറിക്കുന്ന കുട്ടി നാട്ടിലെ ഭാഗവതരുടെ കുടൈയും

നൃത്തം പരിക്കുന്നവർ നൃത്താധ്യാപികയുടെ അടുത്തും ഗുരുകുലരീ തിയിൽത്തന്നെന്ന പരിക്കെട്ട്. എക്കിൽമാത്രമേ ശരിക്കും ആ വിദ്യ പഠിക്കു; പണിയെടുത്തുജീവിക്കാനുള്ള ആര്ഥവിശാസം കിട്ടു.

അതോടൊപ്പം, നാം ഓർക്കേണ്ട മറ്റാരു വസ്തുത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉത്തമലക്ഷ്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ, അതായത് വ്യക്തിത്വവിക സന്നം, സഹ്യദയത്വം, മുല്യബോധം, സഹന്ദയബോധം, സാമൂഹിക അവബോധം, ജനാധിപത്യസംസ്കാരം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം കുട്ടിക്ക് സ്കൂളിൽനിന്നുതന്നെ കിട്ടണം എന്നതാണ്. അതെല്ലാം കോളേജിൽ പോകാൻ ഭാഗ്യം സിഡിച്ചു രെ നൃത്തപക്ഷത്തിനുണ്ടായാൽ പോര ല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഇതെല്ലാം എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും കിട്ടുന്നുവെന്ന് ഉറ പൂവരത്തക്കവിധം സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസം പരിവർത്തനിക്കപ്പേടുത്തുണ്ട്. അപ്പോൾമാത്രമേ, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം വിവിധമേ വലകളിലെ സവിശേഷ അറിവുകൾ നിർമ്മിക്കുകയാണ് എന്ന വ്യക്തമാകു. ഇപ്പോൾ നമ്മൾ രണ്ടുംകൂടി കുട്ടികലർത്തുകയാണ്. ഉദാഹരണമായി, പ്രതിശ്രൂതിപ്പം ഭാഷ പതിപ്പിച്ചിട്ടും കുട്ടിക്ക് വേണ്ടതു ഉപസ്ഥിതി ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നു പറഞ്ഞ് വീണ്ടും നമ്മൾ കോളേജിൽ ഭാഷ പതിപ്പിക്കുകയാണ്. ജീവിക്കുവാനാവശ്യമയ, താല്പര്യമുള്ള കാര്യങ്ങൾ സ്വയം വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാനും ആസ്പദിക്കാനും വേണ്ട ഭാഷാശേഷി (മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും) എന്തുകൊണ്ട് സ്കൂളിൽവെച്ചു നേടാൻ കഴിയുന്നില്ല? അതു ശരിയായി നേടാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ ചികിത്സവേണ്ടത് സ്കൂളിലാണ്. എറ്റവും രസം, കോളേജിൽ പിനോയും മുന്നുവർഷം ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പിച്ചിട്ടും ശരിയാകാതെ അതിനുവേണ്ടി പ്രത്യേകം ഫീനിഷിംഗ് സ്കൂളികൾ സ്ഥാപിക്കുന്നുവെത്ര!

നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലാ രംഗത്ത്, എരെക്കാലത്തിനുശേഷം, ചില അന്തക്ക്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായത് അടുത്തകാലത്ത് ഫയൽ എജുക്കേഷൻ കൗൺസിലിന്റെ മുൻകയ്യിൽ നടത്താൻ ശ്രമിച്ച പരിഷ്കാരങ്ങളെല്ലാം തുടർന്നാണ്. ലോകമെങ്ങും നടപ്പിലാളുള്ള “ചോയ്സ് ബൈയ്സ്ക്ക് ക്രിഡിറ്റ് ആന്റ് സെമസ്സർ സിസ്റ്റം” ഇവിടെയും നടപ്പാക്കാനുള്ള ശ്രമം ആണ് നടന്നത്. ആന്തരിക മുല്യനിർണ്ണയന്ത്രിന് പ്രാധാന്യവും വർദ്ധിപ്പിച്ചു. എന്നൊക്കെയേണ്ട മാറ്റങ്ങൾ വരാൻപോകുന്നു എന്ന തോന്തരം പൊതുവെയുണ്ടായി. പക്ഷേ, അത് ഇപ്പോൾ പൂർക്കാട്ടിക്കാരാനുള്ള നീക്കമാണ് അരങ്ങേറുന്നത്. മാറ്റങ്ങളാട്ടുള്ള ദേശം ഒരുവ

മാത്രം, “ഇപ്പോൾ എന്നൊ കുഴപ്പം? ഇങ്ങനെ അങ്ങു പോയാൽപ്പോരേ..?” എന്ന അലസത മറുഭാഗത്ത്. ഇതിൽനിന്നൊരു മാറ്റം വരുത്താതെ നമ്മുടെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗം രക്ഷപ്പെടാൻ പോകുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഏറ്റവും സകടകരമായ സംഗതി നമ്മുടെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം ഇങ്ങനെന്നൊന്നതുമില്ലാതെ കിടക്കുന്നതിൽ ആർക്കും പരാതിയില്ല എന്നതാണ്. അതിന്റെ കാരണം, ധമാർത്ഥത്തിൽ, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നിർവ്വഹിക്കേണ്ട സാമൂഹിക ധർമ്മത്തെപ്പറ്റി സമൂഹം ഇനിയും ബോധവത്തായിട്ടില്ല എന്നതാണ്. നല്ല ജോലി കിട്ടാൻ ബിശ്രി വേണം, അതിനുപറ്റുന്ന വിഷയം എത്രാണൊന്നുവെച്ചാൽ അതു പറിക്കുക, എന്നതിലൂടെ തികച്ചും വ്യക്തിപരമായ ഭാഗ്യാനേര ഷണമായി ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം ചുരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെന്നുള്ള വിദ്യാഭ്യാസവുംനു നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലത്തും ഒന്നന്തും സ്വഷ്ടിക്കപ്പെടുകയില്ല. അതേ സമയം, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ തതിൽനിന്ന് സമൂഹത്തിന് വ്യക്തമായ നേടഞ്ചർ പ്രതീക്ഷിക്കാനവ കാശമുണ്ട്. നിലവിലുള്ള അറിവിനെ വിമർശനപരമായി ഉൾക്കൊള്ളാനും പ്രയോഗിക്കാനും ശേഷിയുള്ള മനുഷ്യവിഭവം ലഭ്യമാക്കുകയും സമൂഹത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കും ശ്രേയപ്പിനും ആവശ്യമായ പുതിയ അറിവുകളും വൈദഗ്ധ്യങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചു നല്കുകയുമാണ് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാമൂഹികയർമ്മം. അത് നടക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന പരിശോധനയും സാമൂഹിക കണക്കെടുപ്പും (social auditing) ആണ് നടക്കേണ്ടത്. അത് ചെയ്യാൻ നാം ഇതുവരെ തയാറായിട്ടില്ല എന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ, ഇതാണ് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നിർവ്വഹിക്കേണ്ട സാമൂഹികയർമ്മം എന്ന തിരിച്ചിറുപോലും നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന് ഇതുവരെയുണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട്, സമൂഹംപോലും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ, സുപ്രീംകോടതി പറഞ്ഞതുപോലെ, ഒരു ‘സ്വകാര്യ ചരക്ക്’ (private good) ആയിട്ടുമാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ. സുപ്രീംകോടതിയുടെ നിരീക്ഷണത്തെ അപലപിച്ച വർപ്പോലും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചെലവ് സമൂഹം വഹിക്കണം എന്നതിലുപരിയായി, അതിൽനിന്ന് സമൂഹത്തിന് എന്നതാണ് കിട്ടേണ്ടത്, അത് കിട്ടുന്നുണ്ടോ എന്നതിനെപ്പറ്റി വ്യാകുലപ്പെടുന്നതായിരോഗിയിട്ടില്ല. അത് ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും രംഗത്തുമാത്രമല്ല, സാമൂഹികശാസ്ത്രങ്ങളിലും മാനവികവിഷയങ്ങളിലും ബാധകമാണ്. ഉദാഹരണമായി, കേരളസമൂഹത്തിന്റെ ആധുനികവത്കരണത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ ആരാണ് പറിക്കേണ്ടത്?

എന്തുകൊണ്ട് ഇതെയ്ക്ക് സാക്ഷരതയും രാഷ്ട്രീയബോധവുമുള്ള കേരളത്തിൽ സ്ത്രീപീഡനങ്ങൾ പെരുകുന്നു? മദ്യാസക്തി വർദ്ധിക്കുന്നു? ജാതിന്പശ്ചാത്യം മതമാസരൂപ്യം കുറയുന്നില്ല? ഇതൊക്കെ പഠിച്ച് പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കാനായില്ല നമ്മൾ സോഷ്യാളജിയും സൈക്കോളജിയും ഒക്കെ പഠിക്കുന്നത്? പക്ഷെ, നാം എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഉത്തരം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളിൽനിന്നും സാംസ്കാരിക നായകരിൽനിന്നുമാണ്. അവരുടെകുടുത്തിൽ തീർച്ചയായും ദീർഘവീക്ഷണം ഉള്ളവരും ക്രാന്തികൾക്കും ഉണ്ടായിരിക്കണം. പക്ഷെ, അതുമാത്രം പോരാ, അറിവാണ് പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനു വേണ്ടത്, എന്ന ബോധമാണ് നമുക്കില്ലാത്തത്. അതുണ്ടായാൽ മാത്രമേ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ സമൂഹബന്ധി ആക്കാൻ കഴിയു.

വിദ്യാഭ്യാസം വെറും വ്യക്തിപരമായ ഭാഗ്യാനോഷ്ഠണം അല്ല; അത് സമൂഹം ഒരു ശ്രാംകമായ ഭാവിക്കുവേണ്ടി ഭാവിതലമുറിയിൽനിന്നതുനാ നിക്ഷേപം ആണ്. ആ സാമൂഹിക കാഴ്ചപ്പാടാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തെ നേർവ്വഴിക്കുന്നയിക്കാൻ ആവശ്യം.

‘പി.ജി.’യും നവോത്തരാക്കണമുള്ളതും

സംഖാദങ്ങളും

എ.എ. നാരായണൻ

നവോത്തരാന്തതിന്റെയും അതുനല്കുന്ന മുല്യനവീകരണ ത്തിന്റെയും പിണ്ണബലമില്ലാത്ത വിസ്താരം ഉപരിസ്ഥിവമായി രിക്കും’ എന്ന് പി.ജി. എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. വിസ്താരപരിത്ര ഞാജൈ പുനർവ്വിചാരണാചെയ്യാൻ ഈ ആശയം പ്രേരണാനല്കുന്നു. വീണ്ടും ചിഹ്നിച്ചു വീശുമ്പോൾ, ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തുല്യ ബംധിപോലുള്ള രാഷ്ട്രീയസംബന്ധങ്ങൾ കേവലം അധികാരക്കെക്കു മാറ്റുമായി ചുരുങ്ങിപ്പോയതിന്റെ കാരണങ്ങൾ പലതും കാഴ്ച പ്പെടാം. ലോകത്തെ പിടിച്ചുകൂലുകൾക്കിയ കഴിത്തെക്കാലസംബന്ധങ്ങൾ വ്യാവ്യാനിക്കാൻ മാത്രമല്ല, താൻ പ്രാണനേപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുന്ന പാർട്ടിയെ വെറുതേ ‘പൊടിയിട്ടു വിളക്കുന്ന’തിനപ്പുറം ആഴത്തിൽ നവീകരിക്കാനുള്ള ഭാത്യമായി സന്തം ചൊല്ലും ചെയ്തിയും ചിന്തയും രൂപപ്പെടുത്താനും പി.ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് നവോത്തരാനം സംബന്ധിച്ച തന്റെ സകലപങ്ങളായിരുന്നുവെന്ന് ആ മരണാനന്തരമുള്ള കേരളം തിരിച്ചിഞ്ഞുവരികയാണ്. ചരിത്രപാണ്ഡിത്യവും ചരിത്രാവബോധവും ഓന്നല്ലെന്നുമാത്രമല്ല, പലപ്പോഴും ഓനിച്ചുപോകുന്നവയുമല്ല. പല ചരിത്രപണ്ഡിതരുക്കും ഗവേഷകരുക്കും ചരിത്രാവബോധം കമ്മിയായതിന്റെ ദുഷ്പിസ്തും ദുർഘ്രാഹിപ്പിലും വെവജ്ഞാനികരംഗത്ത് പ്രകടമാണ്. എന്നാൽ പി.ജി. പരമ്പരാഗതരീതിയിലുള്ള ഒരിവാളൻ (Traditional Intellectual) അല്ല. അദ്ദേഹ തനിന് പല വിഷയങ്ങളിലും കാതലോളം ചെല്ലുന്ന അറിവുണ്ട്. എന്നാൽ അധികമായുള്ള ചരിത്രാവബോധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയാവലികൾക്കും ആവിഷ്കാരങ്ങൾക്കും സവിശേഷമായ ഒരു പ്രകാശപരിവേഷം പകർന്നരുളുന്നു.

നവോത്തമാനസിഖാനങ്ങൾ, നവോത്തമാനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, മത ത്വിലും രാഷ്ട്രീയത്വിലും സാഹിത്യത്വിലും മാധ്യമരംഗത്തും നവോത്തമാനം സൃഷ്ടിച്ച അലയൈാലികൾ- ഇവയെല്ലാം വിവരിക്കുന്ന പി.ജി.യുടെ പുസ്തകസ്ഥാഖികൾ ‘ചിന്ത’ പബ്ലിഷേഴ്സ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. യുറോപ്പിന്റെ ചരിത്രത്തിൽമാത്രം കണക്കുമുള്ള ഒരേകാന്തവിസ്മയമാണ്, സാമൂഹ്യസാംസ്കാരികപ്രതിഭാസ മാണം നവോത്തമാനമെന്ന ‘യുറോ-കേന്ദ്രിത’ വീക്ഷണത്തെ പി.ജി. ആദ്യംതന്നെ തള്ളിക്കളയുന്നു. തുടർന്ന്, യുറോപ്പൻ നവോത്തമാന ത്വിന്റെ പ്രവേക്കേന്നും യുറോപ്പിലെന്നും ഇന്ത്യയിലേയും ചെചനയിലേയും അറേബിയയിലേയും പ്രാചീനസംസ്കൃതികളാണെന്നും വിശദമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നവോത്തമാനത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പുള്ള കാലഘട്ടങ്ങളിൽ ദക്ഷിണസ്വപ്പന യുറോപ്പിന്റെ ഗണ്യമായ ഭാഗം അറേബികളുടെ ആധിപത്യത്വിന്കും കൂടിലായിരുന്നു. ദക്ഷിണസ്വപ്പന പെയിനിലെ വിശ്വപ്രസിദ്ധമായിരുന്ന കോർദ്ദോവാ നഗരത്തിലെ വൈജഞ്ചാനികക്രൈസ്തവിംഗളിൽ ആണ് പ്രാക്തനവിജഞ്ചാനവും സംസ്കൃതിയും വാസനകെടാതെ നിലനിന്നിരുന്നത്. ഈ അറേബിപിജഞ്ചാനക്രൈസ്തവിംഗിനാണ് തങ്ങളുടെതന്നെ ഭൂതകാലത്തെക്കുറിച്ച്, യവന-റോമൻ സംസ്കാരങ്ങളെല്ലക്കുറിച്ച് ‘അസ്യകാരയുഗ’ ത്വിന്റെ അന്ത്യത്വിൽ പാശ്വാത്യർ അറിയുന്നത്. സോക്രറ്റീസിനെയും അർറ്റോസ്ക്രിലിനേയുമെല്ലാം ആധുനിക യുറോപ്പ് അറിഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നത് അറേബിഡാഷയുടെ ജാലകം വഴിയാണ്. അവരുടെ കൃതികൾ ആദ്യം ലാറ്റിന്ഭാഷയിലേയ്ക്കും പിന്നീട് മറ്റു യുറോപ്പൻ ഭാഷകളിലേയ്ക്കും വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. യുറോപ്പൻ നവോത്തമാനം, പ്രാചീനയവനനാഗരികതയുടെ കണ്ണടക്കലും വീണ്ണടക്കലും പുനരുജാവനവുമാണെന്ന നിലപാടും ശരിയല്ലെന്ന് പി.ജി. എഴുതുന്നു. 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം യുറോപ്പൻസസ്വദ്ധവസ്ഥയിലുണ്ടായ മാറ്റങ്ങളും ഏഷ്യയുടെ, ആഫ്രിക്കയുടെ അറേബികളുടെ പ്രാചീനസംസ്കാരങ്ങളുമായുള്ള സമർക്കവും പ്ലം ശ്രീകേരാ-റോമൻ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ പരാഗപരിമളവും ചേർന്നൊരുണ്ടിയ അരങ്ങാലാണ് യുറോപ്പൻ നവോത്തമാനം സംഭവിച്ചതെന്ന് ശോഭിന്നപ്പിള്ള പറയുന്നു.

യുറോപ്പിൽ മാത്രമല്ല, സമാനവും സദ്യശവുമായ പ്രവണത

കൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നവോത്തമാനം എല്ലാ വൻകരകളിലും വീശിയെത്തിയിരുന്നു എന്ന് വിവരിച്ചതിന് ശേഷം, രാജ്യചരിത്രങ്ങൾ മുട്ടു ചക്രവാളത്തിൽ ഒരിക്കൽമാത്രം ഉചിച്ചപ്പത്തിലുംപോകുന്നതല്ല നവോത്തമാനമെന്നും പി.ജി. വിശദമാക്കുന്നു. നവോത്തമാനത്തിനു മുമ്പും നവോത്തമാനങ്ങൾ ("Renaissance before Renaissance") ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ സമൂഹങ്ങളിലും ഒരിക്കൽ ഉയരുകയും പിന്നെ തകരുകയും കുറേ കഴിഞ്ഞ് പീഠഭൂമി തലപൊകുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രതിഭാസമാണ് നവോത്തമാനമെന്ന് അദ്ദേഹം സിഖാനിക്കുന്നു. നവോത്തമാന പ്രവണതകൾക്ക് നേർവ്വിപരീതമായ പുനരുത്ഥമാനവും ഇങ്ങനെ ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. വർഗ്ഗസമരമാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ ചാലകശക്തിയെന്ന് മാർക്കസ് മറ്റാരുദ്ധാശയിൽ നവോത്തമാനവും പുനരുത്ഥമാനവും തമിലുള്ള സമരവും സംഘർഷവുമാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കമെന്ന് പി.ജി. വിവക്ഷിക്കുന്നു.

ഭാരതീയ നവോത്തമാനം, കൊള്ളൊണിയൽ അധികാരം ചൊരിഞ്ഞ അനുഗ്രഹമാണെന്ന് രാജാ റാം മോഹൻ റോധിയെപ്പോലുള്ളവരും മരിച്ച പാശ്ചാത്യ അധിനിവേശം നമ്മുടെ മേൽ അടിച്ചേരിപ്പിച്ച അഭിശാപമാണെന്ന് പുനരുത്ഥമാനവാദികളും കരുതുകയുണ്ടായി. ഒരു കുട്ടൻ നവോത്തമാനത്തെ ഇരുക്കെക്കളും നീട്ടി സ്വീകരിച്ചു മറുപക്ഷം അതിനെസർവ്വമാരകത്തിയും ഉപയോഗിച്ച് തിരസ്കരിച്ചു. എന്നാൽ കോളണിവാഴ്ചയുടെ ഉർപ്പനമാണ് ഇന്ത്യൻനവോത്തമാനമെന്ന കാര്യത്തിൽ ഇരുപക്ഷവും യോജിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ യുറോപ്പരാഡ് വരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഇവിടെ നവോത്തമാനം നാബൈട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നും അതിന്റെ വികാസത്തിന് പി.ജി. പറയുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ്യിന്റെ, ഗുജറാത്തിലെ സ്വാമിനാരായണൻ മുതൽ കേരളത്തിലെ ശ്രീനാരായണൻ ശൃംഗാരായായി സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താക്കൾ വൈദോശികവിജ്ഞാനത്തിൽനിന്നല്ല ദേശീയ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽനിന്നു തന്നെയാണ് പ്രചോദനമുണ്ടെങ്കാണ്ട തന്നും അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു.

നവോത്തമാനസംബന്ധിയായ ഈ ചരിത്രചർച്ചകൾ സമീപകാലത്തുയർന്നുവന്ന ചില സംവാദമൾക്കുലേയ്ക്ക്, പ്രശ്നപരിസരങ്ങളിലേയ്ക്ക് സ്വയമർഥ്യാതെ വ്യാപിക്കുകയും പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. 1857ലെ ഓന്നാം സ്വാതന്ത്ര്യസമരം മുതൽ ഗാന്ധി

യൻ ദേശീയപ്രസ്ഥാനംവരെയുള്ള ശതാബ്ദീർഘമായ ഇന്ത്യയുടെ സാമാജ്യവിരുദ്ധമായ സമരപാരമ്പര്യത്തിന് മുഖ്യമായ ഒരു ഭാർഥ്യ ല്യമുണ്ടായിരുന്നു. സോഷ്യലിസ്റ്റ്-കമ്മ്യൂണിറ്റ് ചേരികളേയും ജവ ഹർലാലിനേപ്പാലെയുള്ള അംഗുലിപരിമിതരായ ചില കോൺഗ്രസ്സ് നേതാക്കളേയും ഒഴിച്ചുനിർത്തിയാൽ സാമാജ്യവിരോധികൾ ഒരു തരം പുനരുജാപൊന്നാക്കളായിരുന്നു, കട്ടത്തെ ബൈട്ടിംഗ് വിരോധികളായിരുന്നു. അവർ, സ്വാതന്ത്ര്യദാഹികളായിരുന്നു. രാജ്യവിമോചനത്തിന് സ്വയം ബലിനല്കാൻ യീരനിശ്ചയം ചെയ്ത ദേശാഭിമാനികളായിരുന്നു. എന്നാൽ അധിനിവേശാനന്തര ഭാരതത്തെ ആധുനികീകരിക്കുക എന്നത് അവരുടെ കർമ്മപരിപാടി ആയിരുന്നില്ല. നാടുവാഴി തന്ത്വവും ജനിമേധാവിത്വവും പുരുഷാധിപത്യവുമെല്ലാം പുണ്യപുരാണഭാരതത്തിന്റെ അഭ്യന്തരിൽ സ്വന്തം മതവിശ്വാസത്തിന്റെ നീക്കുപോകില്ലാത്ത നിയോഗങ്ങളായാണ് അവർ പരിശീലനിച്ചത്. ഇങ്ങനെന്നരു പുനരുത്ഥമാനപരത, നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയെ നാഡാ പിന്തുരുക്കയും, ആത്മാവില്ലാത്തതും, ഉള്ളജ്ഞ പൊളജ്ഞയായതും, കൊള്ളാണിയൽ അധികാരത്തിന് ഫലപ്രദമായ ബദലായി സ്വയം ഉയരാൻ കഴിയാത്തതും ആയ ഓനാക്കി അതിനെവെട്ടിച്ചുരുക്കുകയും ചെയ്തു. നവോത്ഥമാനനായകന്മാരാവട്ട, ഇന്ത്യയെ പരിഷക്കരിക്കാനുള്ള ദൗവത്തിന്റെ കൂപാവരമാണ് ബൈട്ടിംഗ് രേണുമന്നു വിശ്രസിച്ചു. ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ നവോത്ഥമാനത്തിന് സാമാജ്യവിരോധമോ, സാമാജ്യവിരോധത്തിന് നവോത്ഥമാനത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കമേം ഇല്ലാതെപോധി. ആധുനിക ഭാരതചരിത്രത്തിലെ ഇന്നയോരു പ്രമേഖികയെ സ്വപർശിച്ചുപോവുക മാത്രമാണ് പി.ജി. ചെയ്യുന്നത്. മഹാവപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പുനരുജാപൊന്നും ബൈട്ടിംഗ് വരെ യവും വിളക്കിച്ചേര്ത്ത ഹിന്ദുസന്ധ്യാസിമാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ബക്കിം ചട്ട ചാറുർജി ആനന്ദമംത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നവിധ മുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, സദൃശമായ പഹാബികളുടേയും ഫറാസികളുടേയും ഇസ്ലാമിക പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ- ഇവയെക്കുറിച്ചുല്ലാം പി.ജി.യുടെ പുസ്തകത്തിൽ പരാമർശമുണ്ട്. എന്നാൽ, ഈ മതാധിഷ്ഠിതവും ജാത്യാധിഷ്ഠിതവും, പുതിയ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ സ്വത്വാധിഷ്ഠിതവുമായ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് അധിനിവേശാനന്തര പഠനങ്ങളിലും കീഴിഞ്ഞ ചരിത്രാവ്യാനങ്ങളിലും നവോത്ഥമാനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പരിശീലനയും പ്രസക്തിയും പ്രാധാന്യവും ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം ചുണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

സാമ്രാജ്യത്വത്തെയും ഒപ്പം നവോത്ഥാന നത്തെയും എതിർക്കുന്ന പ്രസ്താവനങ്ങൾക്കും വ്യക്തികൾക്കും, പ്രബുദ്ധത യേയും (Enlightenment) തുടർന്നുള്ളവായ നവോത്ഥാനത്തെയും ഏക പക്ഷീയമായി തള്ളിക്കളയുന്ന ഉത്തരാധ്യനികതയുടെ വിചാരപബലതി കളിൽ പുനർജജമവും, പുനർമുല്യനിർണ്ണയനവും ലഭിച്ചുവരുന്ന കാലമാണിൽ. അവർ റാഷ്ട്രീയത്തെ പ്രാതിവർണ്ണക്കുകയും സംസ്കാരത്തെ ജീവിതത്തിൻ്റെ കേന്ദ്രത്തിലേയ്ക്ക് സാഹോഷം ആനയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സാംസ്കാരികവാദം (Culturalism), ജീവിതത്തെല്ലിയുടെ, വിശ്വാസങ്ങളുടെ, മുല്യങ്ങളുടെ (പ്രശ്നമാണ് എപ്പോഴും ഉയർത്തിക്കാണ്ടുവരുന്നത്. അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻ മുതൽ ഇംജിപ്പത്വരെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ അടുത്തകാലത്ത് ശക്തിപ്പെടുകയും ഭരണാധികാരികളായി മാറുകയും ചെയ്ത ഇസ്ലാമിസ്ലൂക്കൾ സ്വത്രാഷ്ട്രീയത്തിൻ്റെ പുത്തൻമാതൃകകളാണ്. അവർക്ക് സാമ്രാജ്യത്വം കേവലം സെസനികാടകമാണെന്നും സാമ്പത്തിക നിയന്ത്രണമാണെന്നും. അവസാനമായും അവർക്കുത് ഒരു സാംസ്കാരിക മേൽക്കൊയ്യമയാണ്. അത് യുക്തിവാദവും നിരീശവരത്വവും മതേതര തവും അധികമിക്കതയുമാണ്. വിദേശഭാഷയും ഭക്ഷണരീതിയും വസ്ത്രധാരണരീതിയും ആണ്. പാശ്ചാത്യമായ തുറന്ന, അധികം സ്ത്രീപുരുഷബന്ധങ്ങളാണ്. അവരുടെ സാമ്രാജ്യവിരോധത്തിൻ്റെ ലക്ഷ്യം, കീഴാളരുടെ സാമൂഹ്യവിമോചനമല്ല. കലർപ്പിപ്പാത്ത (exclusive) പരമവിശ്വാദമായ ഒരു മതസമുദായത്തിൻ്റെ നിർമ്മിതിയാണ് അവരുടെ സ്വപ്നം. ഇസ്ലാമിസ്ലൂകളുടെ സാമ്രാജ്യവിരോധത്തിലെ ഇവ പൊരുത്തക്കേടുകളെല്ലാം അംഗീകാരം ബാധകം (Aslef Bayat) വിശദിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ സാമ്രാജ്യവിരുദ്ധസമരങ്ങളിൽ പലതി നേരുയും പ്രചോദനം മതപരത്യയശാസ്ത്രമായതുകൊണ്ട് ബാധകം പായുന്ന പൊരുത്തക്കേട് (Incongruous nature) എങ്ങനെയെങ്കെ ഏതളവിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന് വിശദമായ വിശകലനവും വിലയിരുത്തലും ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

സൂഡാരണരാഷ്ട്രീയ സംവാദങ്ങളുടെ സ്ഥലത്തും സ്ഥാനത്തും മതത്തിൻ്റെ ഭാഷ യാതൊരുപിത്തവും കൂടാതെ കടന്നുവരുന്ന കാലമാണിൽ. സ്വത്വാഭികൾ, നവോത്ഥാനത്തിൻ്റെ പാരമ്പര്യങ്ങളെ മാത്രമല്ല, പോയന്നുറ്റാണ്ടുകളുടെ ചരിത്രത്തെ രക്തസ്നാതമാ

കണിയ സകലവിമോചനയത്തനങ്ങളും വ്യർത്ഥമാണെന്ന് വാദിക്കുകയും ഭൂമിയിലെ നിന്മിത്രരുടെ യോജിപ്പിനും മോചനത്തിനുമുള്ള സകലരാഷ്ട്രീയ പരിശമങ്ങളും പരാജയപ്പെട്ടതായി പ്രവൃംപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങൾ ആരാൺ, എന്നാൻ എന്ന് ഉള്ളി സ്വിയാനും ഉറപ്പിക്കാനുമാണ് സ്വത്രാഷ്ട്രീയം പാടുപെടുന്നത്. നിങ്ങൾ ആരാവണം, എന്നാവണം എന്ന പ്രശ്നം അതുനായിക്കുന്ന തേയില്ല. ഇന്നങ്ങളെ ചരിത്രപരമായ സംഗതം പരിമിതികൾക്കുത്ത് തന്ത്രങ്ങിക്കുടാൻ, ഉറച്ചുനിൽക്കാനാണ് അവർ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. നമുക്കാവശ്യം പരമ്പരാഗതമായ സകുചിതത്വങ്ങൾ പരിമിതികളെ മറികടന്ന് വിശാലവും ഉദാരവും ആധുനികവുമായ ഒരു പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ സംസ്കർണ്ണിയാണ്. അതിന് പുതിയ ആകാശത്തിനും ഭൂമിക്കും നടുകൾ പുതിയ അർത്ഥവും ലക്ഷ്യവുമുള്ള നവോത്ഥമാനപ്രസ്താവനാശം ഉയർന്നുവരിക്കതനെന്നേണ്ടിവരും. സാംസ്കാരികരാഷ്ട്രീയ(cultural politics) തനിനുവേണ്ടിയല്ല, രാഷ്ട്രീയവർക്കരിക്കേണ്ട സ്പേഷ്ട സംസ്കാര (politicised culture) തനിനുവേണ്ടിയാണ് കാലംകാത്തിരിക്കുന്നത്. പി.ജി. യുദ്ധ നവോത്ഥമാനവിചാരങ്ങൾ ഇത്തരത്തിലുള്ള സമകാലപ്രസക്തമായ ചില ഉപരിപിന്തകളെ ഉണ്ടാക്കിവിടുന്നതിലൂടെ കേവലമായ ചരിത്രാവ്യാനമല്ലാതെ ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഭാതികമായ ഇടപെടലായി വികസിക്കുന്നുണ്ട്.

ജനാധിപത്യത്തിൽ നീതിന്യായ സംവിധാനത്തിനുള്ള പക്ഷ്

കെ. രാംകുമാർ, അധ്യക്ഷൻ

ഇന്നതെ ചർച്ചാവിഷയം അവതരിപ്പിച്ചു സംസാരിക്കാൻ ഇതിനുമുമ്പു പലവേദികളിലും അവസരം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പലപ്പോഴും ആശയങ്ങൾ കർക്കശമാണെന്നും ഭാഷ മുർച്ച യേറിയതും പരുഷവുമാണെന്നും പലർക്കും തോന്തിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം എങ്കിലും സ്വകാര്യമായി അവർത്തനം തുറന്നു സമ്മതിക്കാറുണ്ട് പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ നൃസംഖ്യയിൽ അവിതർക്കിത്തമാണ് എന്ന്. “സത്യമേഖലയേ” എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഈ രാജ്യത്ത് രാജാവ് നഗനാണ് എന്നു പറയാനും ചിലരുണ്ടാക്കണമല്ലോ?

രാജവാഴ്ചയിലും ജനാധിപത്യരാജ്യങ്ങളിലും ഒരുപോലെ നില നിന്നുവരുന്ന ഒരു സംവിധാനമാണ് നീതിനിർവ്വഹണം. വ്യത്യസ്ത രാജ്യങ്ങൾ, വ്യത്യസ്ത സ്വന്ധായങ്ങൾ കൈകൈക്കാളിളുന്നു എന്നുമാത്രം.

എല്ലാ പരിഷക്കുതരാജ്യങ്ങളിലും പരിപൂർണ്ണസ്വത്തനത്തായ നീതിന്യായവ്യവസ്ഥ നിലവിലുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്താൻ ജനനേതാ കൾ മുൻകല്ലെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ട്, അമേരിക്ക തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിൽ നിർവ്വഹണവിഭാഗത്തിനു പലപ്പോഴും പേടിസ്വപ്നമാണ് നീതി ന്യായസ്ഥാപനങ്ങൾ. അതു നിർവ്വഹണവിഭാഗത്തിൽനിന്ന് പരിപൂർണ്ണമായും വിമുക്തമാക്കണം എന്നാണ് അവിടങ്ങളിലെ വ്യവസ്ഥ.

നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിലെ അസ്വത്താം അനുചേദം, നിർവ്വഹണ വിഭാഗവും നീതിന്യായ വിഭാഗവും പേര്ത്തിരിക്കാമെന്ന വാദഭാനം ജനങ്ങൾക്കു നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ തത്വമനുസരിച്ചാണ് മറ്റൊരു ഭരണ

എടനാ എടകങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും സാധുത പരിശോധി കാൻ നീതിന്യായ കോടതികൾക്ക് അധികാരം നല്കിയിട്ടുള്ളത്.

ഈതരം ഒരു സംവിധാനം ജനാധിപത്യത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനു തന്നെ അതുന്നാപേക്ഷിതമാണ്. പറരൻ്ത് പ്രത്യേകിച്ചും സാധാരണ കാരണങ്ങൾ അവകാശങ്ങൾ ചവിട്ടിമെതിക്കപ്പെടുകയോ കവർന്നെന്നു കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നോൾ അവന്ന് ആശയമായും ആഉലംബമായും ഒരു സംവിധാനം വേണ്ടോ? അതാണ് നീതിന്യായസംവിധാനം. ശരിയായാലും തെറ്റായാലും ഇന്നും ജനവിശ്വാസം നിലനിർത്തുന്ന ഏക ഭരണഘടനാ എടകകം കോടതികൾ മാത്രമാണ്. കാരണം, പറരൻ്ത് സ്വത്ത് സ്വാത്രത്യം, ജീവൻ, മാനൃത, ജീവിതസ്വകര്യങ്ങൾ എന്നിവ യുക്താക്കുക ഇന്ന് കോടതികൾ മാത്രമാണ്, എന്നതകിലും സുരക്ഷ നല്കാൻ കഴിവുള്ള ഏകസ്ഥാപനം. അതുകൊണ്ടാണ് സേവ്യാധിപതികളും അസഹിഷ്ണുത ഉള്ളവരും അതിനെ തകർക്കാനും തളർത്താനും ശ്രമിക്കുന്നത്. അടിയന്തരാവസ്ഥയെ അതിജീവിച്ച സ്ഥാപനങ്ങളാണ് നമ്മുടെ കോടതികൾ. പാക്കിസ്ഥാനിൽ ജനാധിപത്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള മടക്കയാൽ സുഗമമാക്കിയത് അവിട്ടുതന്നു പ്രേരിംകോടതിയും അതിലെ അഭിഭാഷകരുമാണ്. നീതിന്യായസംവിധാനമില്ലെങ്കിൽ ഭരണഘടനയുടെ ആത്മാവായ മുലകികാവകാശങ്ങൾക്ക് പ്രയോജനമില്ലാതെ വരും. അതുകൊണ്ട് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ജീവവായുവും കാവൽഭടനുമാണ് നീതിന്യായസംവിധാനം.

മഹത്തായ കർത്തവ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് നീതിപതികൾ ആരാൺഡിയരാകുന്നത്. ഒരു കാലത്ത് നിഷ്പക്ഷതയും ദെയും സത്യസന്ധയുടെയും സഭാവശുഭ്യുടെയും മുർത്തിഭാവങ്ങളായിരുന്നു നമ്മുടെ ന്യായാധിപനാർ. പഴയ മലബാർപ്പ്രദേശത്തെ മുൻസിപ്പകോടതിവിധികൾ ശരിയാണെന്ന് പലതവണ പണ്ഡത്തെ പ്രിവിക്കാണ്സിൽ പ്രവൃത്തിപ്പാനും നടത്തിയ ചരിത്രമുണ്ട്. അത്രമാത്രം കഴിവുള്ളവരും ആർജജവമുള്ളവരും മാത്രമേ അന്ന് ന്യായാധിപപ ദവി അലക്കരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഇന്ന് നിർഭാഗ്യവശാൽ സ്ഥിതികളാകെ മാറി. നിയമപരിജ്ഞാനമോ ഭാഷാ സ്വാധീനമോ ഇല്ലാത്തവർപ്പോലും നമ്മുടെ കോടതികൾ കൈയടക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. കഴിവൊഴിച്ച് മറ്റൊരു അപേസുക്താധകങ്ങളും നിയമനങ്ങളെ സ്വാധീനിച്ചുകഴി എന്നതു.

ഭൂമുഖത്ത് മികച്ച പെത്യുകവും പാരമ്പര്യവും അവകാശപ്പെട്ടാൻ ഏറ്റവും അർഹതയുള്ള രാജ്യമാണ് നമ്മുടെ ഭാരതം. ലോക തനിന് ഗണ്ണിതശാസ്ത്രവും ജ്യോതിജ്ഞാസ്ത്രവും നമ്മുടെ സംഭാവന യാണ്. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഭാഗം കാരമായ സംസ്കൃതഭാഷ നമ്മുടെ വിലമതിക്കാൻ കഴിയാത്ത സമ്പത്താണ്. “ലോകാ സമസ്താ സുഖിനോ ഭവതു” എന്ന സന്ദേശം നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽനിന്നുമാത്രമാണ് നല്കപ്പെട്ടത്. യുദ്ധം മുഴുവൻ ജയിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടും രാജ്യം പരിത്യജിച്ച ചക്രവർത്തിയും, സിംഹാസനം കയ്യിൽ കിട്ടിയിട്ടും ജ്യോഷ്ഠൻ്റെ പാദങ്ങൾക്ക് ബെച്ചു പുജിച്ച രാജാവും ഈ രാജ്യത്തിലൂടെ പേരീ ഏവിടെയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു സാധാരണക്കാരനായ അലക്കുകാരൻ രാജപത്തിനിരൈപ്പോലും വിമർശിക്കാൻ സ്വാത്രന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു നമ്മുടെ രാജ്യത്ത്. ‘ഓ’ എന്ന പ്രശ്നവമന്ത്രം ശ്രദ്ധിച്ച ഒരു ചലനങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദമാണെന്ന് സംവശം അശ്രൂക്കുമുമ്പ് നമ്മുടെ പുരുഷികൾ കണ്ണുപിടിച്ചത് റഷ്യൻശാസ്ത്ര അഞ്ചുമാർ പുട്ടനിക് അയച്ചപ്പോൾ സ്ഥിരീകരിച്ചു. സനാതനധർമ്മമായിരുന്നു രാജ്യപരിപാലനത്തിന്റെ മുഖമുദ്ദ.

ആ രാജ്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ ദുഃഖമിതിയോ? ജീവിതത്തിന്റെ ഏല്ലാ തുറകളിലും മുല്യശേഖരണവും അപചയുതിയും കടന്നാക്കി മണം നടത്തിയിരിക്കുന്നു. ഗംഗയുടെയും, ഗൈതയുടെയും, ഗാന്ധിജിയുടെയും ഈ നാട് ഇന്ന് ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ അഴിമതിയുടെ കണക്കുകുകയാണെങ്കിൽ ഉച്ചസ്ഥാനത്തിനിരിക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ ഏല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് സമുഹം ആരബ റിക്കുന്ന വ്യക്തികൾ ഏടുത്തുപാടിയതെങ്കിൽ ഇന്ന് പൊതുപ്രവർത്തനമാണെന്നും അധികാരിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയം വെറും കച്ചവടമായി അധികാരിക്കുന്നു. അഴിമതിയുടെ കളക്കം പുരളാത്ത ഏതെങ്കിലും പ്രവർത്തനമാണ് സ്ഥാപിക്കുന്നത് നിലവിലുണ്ടോ?

നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിൽ ഒരാമുഖം ഉണ്ട്. ഇന്ത്യക്കാരായ നാം നമുക്കുവേണ്ടി ഈ ഭരണഘടന നിർമ്മിക്കുന്നു എന്ന്. ആ “നാമി”ൽ പാമരരും പണ്ഡിതരും പാവപ്പെട്ടവരും പ്രഭുക്കളും ആശ്വസ്താമ സാരും അധികൃതരും ഉൾപ്പെടും. ആ ഭരണഘടനയെ താങ്ങിനിർത്തുന്നത് മുന്നു നെടുംതുണ്ടുകളാണ്. നിയമനിർമ്മാണസഭ, (ലെജിസ്ലി

ചുർ) നിർമ്മിപ്പാണവിഭാഗം, (എക്സിക്യൂട്ടീവ്), നീതിനിർമ്മിപ്പാണവുവാം സമാജഃപ്രസ്താവിയാം. ഇതിൽ ഒന്നു മരുംനിനേകകാൾ മെർക്കോയ്മ അവകാശപ്പെടുന്നതിനുപകരം ഇവയെല്ലാം പരസ്പരപുരകങ്ങളായി താണ് വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

നിർഭാഗ്യവശാൽ മഹത്തായ ഇതു മുന്നു സ്ഥാപനങ്ങളും ഒരു പോലെ ഇതു രാജ്യത്തെ, നുറുക്കാടിയിലധികം വരുന്ന ജനങ്ങളെ പാടെ പരാജയപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. നിരാശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഒരർത്ഥത്തിൽ പരഞ്ഞാൽ വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ കണ്ണിലേയും കണ്ണിരോപ്പികളെയുമെന്ന് ചെങ്കൊട്ടയിൽനിന്ന് ജവഹർലാൽ നടത്തിയ വാർദ്ധാനം ജലരേവയായി മാറികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ശ്രീ. വിൻസ്റ്റോൺ് ചർച്ചിൽ ജനാധിപത്യപ്രകിയയെക്കുറിച്ച് സൗകര്യാധികാരിയിൽനിന്ന് “ഒരു ചെറിയമനുഷ്യൻ ഒരു ചെറിയ ബുദ്ധിലേയ്ക്കു നടന്നുകയറി ഒരു ചെറിയ പെൻസില്യൂമായി ഒരു ചെറിയ ഭക്താം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു.” പ്രശ്നപ്പത്തായ മോഹിനി ഓർസിംഗ്ജിൽ, എന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പുകമ്മീഷൻ സംബന്ധിച്ച കേസിൽ നമ്മുടെ സുപ്രീംകോടതി വിൻസ്റ്റോൺ് ചർച്ചിലിനെ ഉദ്ദരിച്ചു കൊണ്ട് അതാഖൈകൾിട്ടുണ്ട്. ഈ ചെറിയ മനുഷ്യൻ ഇന്ന് എവിടെ? അവന്റെ താൽപര്യം പാർലമെന്റിൽ പാടെ അപ്രസക്തമാണ്. അവന് കോടിക്കണക്കിന് രൂപ നഷ്ടം വരുത്തിവെച്ചുകൊണ്ട് പാർലമെന്റ് പ്രവർത്തിക്കാതെ അമവാ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ കാതലായി അവനെ സ്വപർശിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ ചർച്ചചെയ്യുകയോ നിയമനിർമ്മാണം നടത്തുകയോ ചെയ്യാതെ പിരിയുന്നു.

നിയമനിർമ്മാണം, നിർമ്മാണം എന്നീ വിഭാഗങ്ങളിലെ മുല്യ ശോഷണത്തെക്കുറിച്ചും അപച്ചുതിയെക്കുറിച്ചും ഇവിടെ മറ്റു പ്രശ്നംമാർ പ്രബന്ധാദി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. തൊൻ ജൂഡിഷ്യറിയി ലേയ്ക്കുതന്നെ തിരിച്ചുപോകട്ട. “ജനാധിപത്യത്തിൽ നീതിന്യായ സംവിധാനത്തിന്റെ പക്ക്” എന്നുള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രസക്ത മായ വിഷയം “നീതിന്യായവ്യവസ്ഥയിൽ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പക്ക് എന്നായിരിക്കില്ലോ?” നമ്മുടെ കോടതികൾ ജനങ്ങളുടെതാണ്, ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ളതാണ്, ജനങ്ങളാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടേണ്ടവയുമാണ്. മരുഛാ ജനാധിപത്യസ്ഥാപനങ്ങളെല്ലപോലെതന്നെ പണ്ഡത്തെ പ്രോബാലെ കോടതികൾ പണക്കാരുടെ മാത്രം പറുംസിയല്ല. സാധാരണ

കാരണത്തോട് നീറുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ ഇന്നു സർവ്വസാധാരണമായി കോടതി കളുടെ മുമ്പിലെത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സ്കൂൾ കോളേജ് അധ്യാപകർ, കൂന്നമ്പറിയിൽ ചെലവഴിക്കുന്നതിനേക്കാൾ സമയം കോടതിവരാന്തയിൽ ചെലവഴിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കുടുംബകോടതിക ഭിലേത്തുന്ന സൈനബമാരദൈയും സുലോചനമാരുടൈയും സാറാമ മാരുടൈയും കമകൾ കരജലിയിക്കുന്നതാണ്. ഇവൻൽ പലരും വിടി നുള്ളിൽ ചെലവഴിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ സമയം ദുഃഖം തളം കെട്ടിനിൽക്കുന്ന കോടതിമുറിയുടെ പരിസരത്ത് ചെലവഴിക്കുന്നു. ഇവർക്ക് പ്രാമാണികകാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള സംബിധാനം പോലും നിർമ്മിക്കാത്തത് തികച്ചും ജനാധിപത്യവിരുദ്ധമല്ലോ? ഓസ്ട്രേലിയയിലേയും മറ്റു പരിഷ്കृതരാജ്യങ്ങളിലേയും കുടുംബ കേരാടതികളിൽ സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷങ്ങൾക്കും പ്രത്യേക വിശ്രമ സ്വഭാവമുണ്ടാണ്, ദോയ്യലറുകൾ, എന്നിന് റേസ്റ്റാറണ്ടുകൾപോലും ഒരു കമിറ്റിക്കും. നമ്മുടെ ക്രിമിനൽക്കടപടിനിയമത്തിലെ 327-ാം വകുപ്പ് നുസരിച്ച് ബൈട്ടിഷുകാരുടെ കാലത്തുമുതൽ എല്ലാ ക്രിമിനൽക്കോട തികളിലും പൊതുജനങ്ങൾക്ക് പ്രവേശനമനുവദിക്കണമെന്ന നിയമം ഇരു രാജ്യത്ത് നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, കോടതി കാണണമെന്നു മോഹിച്ചു പോകുന്നവർ പോട്ട, ദിവസങ്ങളോളം കോടതി കളിലേയ്ക്കു വിളിച്ചുവരുത്തി നട്ടംതിരിയേണ്ടിവരുന്നവർക്കു പോലും ഇരിപ്പിടമോ മറ്റു സ്വഭാവങ്ങളോ ഇല്ല. പിന്നെ എങ്ങനെ നമ്മുടെ കോടതികൾ ജനകീയമായിമാറും?

അഴിമതി കാർന്നുതിനുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ സമൂഹത്ത രക്ഷിക്കാൻ ഏതു സ്ഥാപനത്തെയാണ് ജനങ്ങൾക്ക് സമീപിക്കാനുള്ളത്? ഇതുവരെ സാധാരണകാരന്മാർ ഏകാന്തരശയയം നമ്മുടെ പ്രശ്ന സ്ത്രിയാർജിച്ച നീതിന്യായസംവിധാനമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ശിക്ഷിക്കേണ്ടവർത്തനാ ശിക്ഷാർഹരാകുന്ന മട്ടിലാണ് കാരുങ്ങൾ നീങ്ങുന്നത്. രാജ്യത്തെ ഏറ്റവും പാരമ്പര്യവും പഴക്കവുമുള്ള മുന്നു ഫോകോടതികളിൽനിന്നും വ്യക്തമായ അഴിമതികമെകൾ പുറത്തുവന്നുകഴിഞ്ഞു. ചെന്നെറയിൽ ചീഫ്റ്റജസ്റ്റീസ് ആയിരുന്ന ശ്രീ. വീരസാമിയുടെ കിടപ്പുമറിയിൽനിന്ന് തലയണയ്ക്കുള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചിരുന്ന കറൻസിനോട്ടുകൾ കണ്ണടുത്തു. 20കൊല്ലം മുമ്പ് രജിസ്റ്റർചെയ്ത ഈ കേസിൽ ഒരു നടപടിക്കമവും ഉണ്ടായില്ല.

സമീപകാലത്ത് അദ്ദേഹം അന്തരിച്ചു. അതോടെ കേസും അവസാനിച്ചു. ആ കേസ് അവസാനിച്ചു ഉടൻതന്നെ ഇപ്പോഴെന്തെ ചീഫ്ജസ്റ്റീസ് കപാധിയ എല്ലാ കോടതികൾക്കും നിർദ്ദേശം നല്കിയിരിക്കുന്നു, അഴിമതിക്കേസുകൾ തരിതഗതിയിൽ മുൻഗണനനല്കി തിരക്കേണ്ട താണ്ടന്നു. രാജ്യത്തെ ഓരോ ഫൈക്കോടതിയെയും സംബന്ധിച്ചും ഇത്തരം കമകൾ എല്ലായാൽ തീരാതവധായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. മുദ്രാസ് ഫൈക്കോടതിക്കുണ്ടായ മുല്യത്തകൾച്ചു പഴയ മലബാർപ്പദ്വേഗത്തുകാരെ അത്യന്തരം അതഭൂതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. പകേഷ് ഇന്ന് ജൂഡീഷ്യറിയിൽ അഴിമതി വാർത്തപോലും അല്ലാതായിരിക്കുകയാണ്. ഇന്ത്യാണ്ടിൽ ഒരു ദിവസം ഒരു പത്രവാർത്ത വന്നു. (Judge takes Bribe) ഇന്ത്യാംഗുകാർക്ക് അത് വിശ്വസിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. അവർ വിചാരിച്ചു, Judge takes bribe എന്നതിനുപകരം അച്ചടിപ്പിശകായിരിക്കുമെന്ന്. കാരണം, ഒരു ജയ്ജ്ഞ കൈക്കുലിവാങ്ങുക എന്നത് ഇന്നും ഇംഗ്ലീഷ്യകാർക്ക് ആലോച്ചിക്കാൻപോലും സാധ്യമല്ല. മറ്റൊരു സാധാരണസാംഭവം മാത്രം. പകേഷ്, അവരുടെ സ്വന്വായവും വേഷവും ഭാഷയും ഇപ്പോഴും കടമെടുത്തുകഴിയുന്ന നമ്മുടെ ജയ്ജ്ഞിമാർ ഭൂരിപക്ഷവും അഴിമതിക്കാരാണ്ടന്നു. അതിനുകൂടുതലും വർത്തനെ പരയുന്നു. സമീപകാലത്ത് സുപ്രീംകോടതിതന്നെ ഇക്കാര്യം തുറന്നുസ്ഥിക്കുകയുണ്ടായി.

നിലവിൽ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന പല ജയ്ജ്ഞിമാർക്കെതിരെയും വ്യക്തമായ അഴിമതിയാരോപണങ്ങൾ നിലവിലുണ്ട്. ഇവയെക്കുറിച്ച് അനേകംകാരോ അവയ്ക്ക് തന്ത്രികാനോ പരിശമിക്കുന്നതിനുപകരം സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ സന്തക്കാരയും ബന്ധുക്കളെയും അവിഹിതമായി സഹായിക്കാനാണ് നമ്മുടെ ജയ്ജ്ഞിമാർ തുനിയുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ ജൂഡീഷ്യറി ഏറ്റവും വലിയ ഭീഷണി നേരിടുന്നത് അതിനുകൂടുന്നതെന്നയാണ്. അമേരിക്കയിൽ ജയ്ജ്ഞിയാകാൻ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടയാളെ ജനനംമുതൽ സമുലം, സെന്റ്രൂ കമ്മറ്റി യോഗ്യത അവലോകനം ചെയ്തശേഷം മാത്രമേ പ്രസിദ്ധീണ്ടിന് നിയമനോത്തരവ് പുറവെടുവിക്കുവാനുള്ള അധികാരം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. സോവിയറ്റ് യൂണിയൻറെ ചരമത്തിനുമുമ്പ് അവടെയും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജയ്ജ്ഞിമാരാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഇസ്രായേൽ തുടങ്ങിയ ചെറിയ രാജ്യങ്ങളിൽപ്പോലും തങ്ങളുടെമേരൾ വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്നവരെ വളരെ സുക്ഷ്മതയോടുകൂടി

യാണ് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. നിർഭാഗ്യവശാൽ പ്രോക്തതിലെ ഏറ്റവും വലിയ ജൂഡീഷ്യൽ സമ്പദായമുള്ള നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് നിയ മനസ്സുഭായം തികച്ചും ഭരണാധികാരിവിരുദ്ധവും അനുവദനീയമ ല്ലാത്ത രീതിയിലുമാണ്. ഇപ്പോഴെന്തെ നിയമനരീതി തികച്ചും ഫ്രൈഡ്വൽസ്സുഭായത്തോട് താരതമ്യപ്പെടുന്ന തരത്തിലാണ്. പഴയ കൊച്ചിരാജ്യത്ത് മഹാരാജാക്കുമാരാണ് കോടതികളിൽ ജീവജിമാരെ നിയമിച്ചിരുന്നത്. പകേശ, അന്നതെ കൊള്ജീജിയം നേത്യാരമ്മമാരായിരുന്നു. ഒരു നേത്യാരമ്മയുടെ ഉത്തംഖലമായ സമർപ്പങ്ങൾക്കുവും അഞ്ചി അന്നർഹനായ ഒരു വ്യക്തിയെ രാജാവ് കീഴ്ക്കോടതിയിൽ നിയമിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മികവാറും വിധികൾ രൂക്ഷമായ വിമർശന തെന്നാട ചീഫ്കോടതി റദ്ദുചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. വിവരം ദിവാന്റെ ചെവിയിലെത്തി. ദിവാൻ മഹാരാജാവിനെ മുഖകാണിച്ചുകൊണ്ട് ബോധിപ്പിച്ചു.-“അവിടുന്ന് അടുത്തകാലത്തുനിയമിച്ച ഈ ജീവജി മോശമാണെന്ന് മെൽക്കോടതിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്” മഹാരാജാവ് അൽപ്പന്നേരം ആലോചിച്ചശേഷം ദിവാനോട് ചോദിച്ചു. നമ്മുടെ ചീഫ്കോർട്ടിനുമേലെ ഏതുകോടതിയാണുള്ളത്? ദിവാൻ ബോധിപ്പിച്ചു -തിരുമേനീ, അതാണ് ഏറ്റവും വലിയ കോടതി- മഹാരാജാവ് ഉണ്ടത്തിച്ചു. “എന്നാൽ ഈ വിദ്യാനെ അവിടെ നിയമിക്കുക. അപ്പോൾ വിധി ആരും അസ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയില്ലാണ്ടോ” ഇതെലാഘവബുദ്ധിക്കു സമാനമായ രീതിയിലാണ് ഈ നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ഉയർന്ന കോടതിയിലേയ്ക്കുള്ള നിയമനം നടക്കുന്നത്. ഇതിനു മാറ്റം വരുത്തിയാൽത്തന്നെ അഴിമതിക്കു പരിഹാരം കാണാൻ സാധിക്കും.

എന്നാണ് ഈ സ്ഥിതിവിശേഷത്തിലേയ്ക്ക് എത്തിക്കാനുണ്ടായ കാര്യങ്ങൾ? എന്നാണതിന് പരിഹാരം? ഏറ്റവും പ്രധാനം സ്വഭാവശുദ്ധിയും സത്യസന്ധ്യയും ഉള്ള ഓന്നാംകിടക്കാർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന അഭിഭാഷകൾ ജീവജിപദം ഏറ്റെടുക്കാൻ വെവ്വുമും കാണിക്കുന്ന എന്നതാണ്. അവർക്കുവേണ്ടി നീക്കിവെക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ഥലം മുന്നാംകിടക്കാർ കയ്യടക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. അതുമുലം സ്വഭാവത്തകർച്ചയും മുല്യശാശ്വതവും ക്രമാതീതമായി ജൂഡീഷ്യറിയും ബോധിച്ചു. കുടുതലിൽ ജീവജിമാർത്തനെ ജീവജിമാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിചിത്രവും ജനാധിപത്യരഭാധികാരിവിരുദ്ധവുമായ നടപടിക്രമവും സ്വാർത്ഥതാല്പര്യത്തിനുവേണ്ടി ജീവജിമാർത്തനെ രൂപീകരിച്ചു. ഇതുമുലം ബന്ധുക്കലും സജാതീയരും

സുഹൃത്തുകളും സ്വാധീനമൊന്നുകൊണ്ടുമാത്രം അർഹിക്കാത്ത ഇടങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടി, അക്കദാനിന് രൂ മഹാസ്ഥാപനത്തെ അട്ടി മറിക്കാൻതുടങ്ങി. ജൗറൈസ് പോർട്ടിനകരൻ സുപ്രീംകോടതി ജയ്ജ്ഞി പദത്തിന് വളരെ അടുത്ത് എത്തിയപ്പോഴാണ് ഉടക്കിയിലെ ബംഗ്ലാ വിരു കമയും ആർക്കോണത്തെ ഭൂമികയേറ്റവും ചെന്നേണാഡിഓഷ് കർ പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നത്.

മടുപ്പിക്കുന്ന കാലതാമസം നമ്മുടെ ജൂഡീഷ്യറിയുടെ മുഖമുട്ട് യായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. പ്രോബേഷൻസംബന്ധമായ കേസുകൾ തീരുപ്പോഴേയ്ക്കും പെൻഷൻകേസുകളാക്കി മാറ്റേണ്ടുന്ന ശതിക്കേടിലാണ് വ്യവഹാരികൾ. ഇതുകാരണം അർബിടേഷൻ തുടങ്ങിയ മാർഗ്ഗങ്ങൾ സമ്പന്നരായ വ്യവഹാരികൾ സ്വീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടുള്ള മെച്ചം വിരമിച്ച ജയ്ജ്ഞിമാർക്കു മാത്രമാണ്. ജീവിത തതിൽ ഇതുവരെ സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഭീമമായ വരുമാനമാർഗ്ഗ മാണ് വിരമിച്ച ജയ്ജ്ഞിമാർ ഇന്ന് ആസ്വദിക്കുന്നത്. പലപ്പോഴും തർക്കാ സംബന്ധത്തെ അണ്വ് ഇരട്ടി ഹീസായി നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. വിരമിച്ച ജയ്ജ്ഞിമാർ മുന്നുകൊള്ളതേതെങ്കെങ്കിലും യാതൊരു പദവിയും സ്വീകരിക്കരുതെന്ന് നിയമമുണ്ടാക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. കാരണം, സർവ്വീസിൽ ഇരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ആകർഷകമായ സർവ്വീസവന്നിയാണ് വിരമിച്ചാൽ അവർക്കുവേണ്ടി സംവരണംചെയ്യ പ്രക്രിയക്കുന്നത്. അഡിഓഷകസമൂഹത്തിനും ജൂഡീഷ്യറിയുടെ സംഭാവനകൾ പരമാവധിയിലുള്ള പക്ഷ് മുടിവെക്കാനാവില്ല. മാനുമായിരുന്ന തൊഴിൽ പഴയപോലെ അത്ര മാനുമല്ല. നിർഭാഗ്യവശാൽ മറ്റുതൊഴി ലുകളും ഇത് വഴിക്കുതന്നെന്നയാണ്.

ജൂഡീഷ്യറിയിലുള്ള അഴിമതിയെ വിമർശിക്കുന്നോൾ കോടതിയലക്ഷ്യം എന്ന വജ്രായുധം, സത്യമായ ആരോപണം ഉന്നയിച്ചാൺകൂടി ദൂരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത് സർവ്വസാധാരണമായിരിക്കുന്നു. വെള്ളിവടിവിവാദത്തിൽ രാമസ്വാമിയും റിസോർട്ട് കേസിൽപ്പെട്ട കർണ്ണാടകജയ്ജ്ഞിമാരും അതാണ് ചെയ്തത്. ചെയ്ത വർക്ക് കുറ്റമില്ല. കണ്ണൂപിടിച്ചുവർക്ക് കുറ്റംഎന്ന നിലയിൽ ഇന്ത്യയിൽ പ്രമുഖപ്പത്രങ്ങൾ കോടതിയിലക്ഷ്യനടപടികൾ നേരിടുന്നു. ഇപ്പോഴും രാഷ്ട്രപതിക്കും പ്രധാനമന്ത്രിക്കുപോലുമില്ലാത്ത സുരക്ഷാകവചം അവരുടെ കണ്ണൂപ്പാടുകൂടി മാത്രം നിയമിത്രരകുന്ന ആയിരത്തിലേരെ വരുന്ന ഇന്ത്യൻപാരമാർമ്മാത്രം അണിയുന്നു. “സത്യമേവജ

യതെ” എന്ന് കോടതിമുൻകളിൽ ചുമരിൽ എഴുതിയതിന് നേരെ താഴേയാണ് സത്യംപറഞ്ഞ ഒരുപാരനെ കോടതിയലക്ഷ്യത്തിന് ശിക്ഷിക്കുന്നത്. ഈ നിയമം ഭേദഗതിചെയ്യുകയോ പരിപൂർണ്ണമായി റദ്ദുചെയ്യുകയോ ചെയ്യേണ്ടസമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. യാമാ സമിതികരായ ഇംഗ്ലീഷ് ജഡജിമാർപ്പോലും വളരെ ഉദാരമായ സമീപ നമാണ് വിമർശനങ്ങൾക്കുനേരെ കൈക്കൊള്ളുന്നത്. നിയമലോകത്തെ വിശദവിവ്യാതനായ ബെന്നിംഗ് പ്രഭുവിനെക്കുറിച്ച് ഏറിംഗ്രീഷ്‌പത്രം തലവാചകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. (ബെന്നിംഗ് പ്രഭു ഒരു കഴുതയാണ്) പലരും പ്രതീക്ഷിച്ചതിനു വിരുദ്ധമായി അദ്ദേഹം പ്രതികരിച്ചു. “ഒരുപക്ഷ, എന്നർ അതായിരിക്കാം”. വിമർശകരുടെ മുന്നയാടി എന്നു. മാനൃവും-അന്തസ്ഥിതതും തങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന ഉന്നതപദ്ധതിക്ക് അനുസ്യൂതവുമായ ഈ സമീപനും നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ഒരു ജഡജിയും കൈക്കൊള്ളുന്നില്ല. “സുംഗൻ” പ്രയോഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സമീപനും ശ്രദ്ധിക്കുക. ഉപശംഖകാലത്തും ബെന്നിംഗ് പ്രഭു വിനെ പോഷത്തിൽമാത്രം അനുകരിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽപ്പോലും.

നിഷ്പക്ഷമായും നീതിപുർണ്ണമായും സത്യസന്ധമായും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു നീതിന്യായസ്ഥാപനം ഒരു ജനാധിപത്യസംബിധാനത്തിൽ വന്നിച്ച് മുതൽക്കുടാണ്. നമ്മുടെ നീതിന്യായസ്ഥാപനം ഒരുക്കാലത്ത് അഞ്ചെന്നയായിരുന്നു. ബീട്ടിഷുകാർ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനുനല്കിയ ഏറ്റവും നല്ല സമ്മാനം നമ്മുടെ ഏകീകൃതനീതിന്യായസംബിധാനമാണെന്ന് മഹാത്മജിവരെ പ്രകീർത്തിക്കുകയുണ്ടായി. ശ്രീമതി ബേന്നസീർ ഭുട്ടോ ഇന്ത്യാസനദിനവേളയിൽ അന്നത്തെ ഇന്ത്യൻ ചീഫ് ജസ്റ്റീസ് ശ്രീ. ഭഗവതിയോടു പറയുകയുണ്ടായി, താക്കൾ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും സർപ്പേരുള്ള സ്ഥാപനത്തിന്റെ തലവനാണെന്ന്. ഇന്ന് ആ സമിതിയാണെന്ന് നമുക്ക് അവകാശപ്പെടാനുകൂലോ? ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾത്തെന്ന തീരുമാനിക്കേണ്ടു. നാം വിലമതിക്കുന്ന മുന്നുമഹത്തിന്റെ പട്ടികവർഗ്ഗക്കാരനായ വാത്തീകിയുടെ രാമാധാരം, മുക്കുവനായ വേദവ്യാസങ്ങൾ മഹാഭാരതം, ദാഖിതനായ ഷോ.അംബേദ്കരുടെ രണ്ടാദ്ധന. ഈ മഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധാലും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇന്ന് സാധാരണക്കാരനായ ഇന്ത്യൻ പത്രരാജുടെ പോലും സ്ഥാപനമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞ നമ്മുടെ നീതിനിർണ്ണയാണുംവിധാനം കുടുതൽ ജന

കീയമായേ തീരു.

ശ്രീ. എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരെ ഉദ്ധർിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ഉപസംഹരിക്കേട്ട് “ജീവിതത്തിൽ വഴിതെറുക ഒരു ദുരന്തമല്ല. എനിക്കു വഴിതെറ്റി എന്നു മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കുന്നതും തെറ്റായവഴിയില്ലെടതുടർന്നുമുന്നോട്ടു പോകുന്നതുമാണ് ജീവിതദുരന്തം” യഥാർത്ഥമായി തത്തിൽ നമ്മുടെ ആധീഷ്യറിക്ക് ഇത്തോളം പറിയത്?

നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ എന്നു ബഹുമാനിതനാക്കിയിരിക്കുന്നു. നന്നി പറയേണ്ട കടപ്പാടുണ്ട് എനിക്ക്. നന്നി.. വന്നേ മാതരം.

മാധ്യമങ്ങളുടെ ധാർമ്മികതയ്ക്കർച്ച

എൻ.പി. രാജേന്ദ്രൻ

(കോട്ടയ്‌ക്കലിൽ നടന്ന എൻ.പി. കൃഷ്ണവാരിയർ അനുസ്മരണ സമിനാറിൽ അവതരിപ്പിച്ച പ്രബന്ധം. ലേഖകൻ മാതൃഭൂമി ദൈവപ്പുട്ടി എഴുറ്റിരുന്ന കേരള പ്രസ് അക്കാദമി ചെയർമാനുമാണ്)

2 ത്രയർമ്മം എന്നത് ഒരു പഴയ വാക്കാണ്. മാധ്യമപ്രവർത്തകരോ പത്രം നടത്തിപ്പുകാരോ പൊതുവെ ഈ വാക്കിനെക്കുറിച്ച് അധികം വേവലാതിപ്പുടാണ്. അവരുടെ ചർച്ചകളിൽ അപൂർവ്വമായി മാത്രമേ ഇത് കയറിവരാറുള്ളു. പക്ഷേ, പത്രവുമായി, എത്രക്കിലും മാധ്യമവുമായി ഇടപെടേണ്ടിവ നിട്ടുള്ളവരുടെയെല്ലാം ധാർമ്മികരോഷപ്രകടനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഈ വാക്ക് ഇടിവെട്ടുംപോലെ മുഴങ്ങിക്കേശ്വരക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ എന്നാണ് ഈ ധാർമ്മികതയുടെ അടിസ്ഥാനം എന്നത് അധികം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടാണ്. വാസ്തവത്തിൽ എന്നാണ് ഇത്? വ്യക്തമായ ഒരു ധാർമ്മികനിയമസംഹിത മാധ്യമപ്രവർത്തനരംഗത്തുണ്ടോ? സർക്കാരോ എത്രക്കിലും അധികൃതസ്ഥാപനമോ ഇക്കാര്യത്തിൽ ശരിതെറ്റുകൾ നിർവ്വചിച്ച്, ചെയ്യാവുന്നതും ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്തതു മെന്ന പേര്ത്തിരിവ് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് പാലിച്ചാൽ തീരുന്നതാണോ ധാർമ്മിക ബാധ്യത? ഇല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്നാണ് മാധ്യമധാർമ്മികത തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന വിലാപത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം?

അയ്യോ പത്രപ്രവർത്തനം കച്ചവടമായി..... എന്നതാണ് എപ്പോഴും കേൾക്കുന്ന ഒരു വിലാപം. പത്രപ്രവർത്തനങ്ങൾ സാമൂഹികസേവനമായും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനമായും കണക്കാക്കിയിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ നിലയുറപ്പിച്ച വായനക്കാർ ഇന്നുമുണ്ടന്തെ സത്യമാണ്. പക്ഷേ, എന്നാണ് മാധ്യമപ്രവർത്തനം കച്ചവടമല്ലാതിരുന്നിട്ടുള്ളത്? നാലു നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പ് ആദ്യമായി വാർത്താപത്രികകൾ അച്ചടിച്ചുവിറ്റത് വളരെ എൻടടർപ്പേസിംഗ് ആയ കുറേ ആളുകൾക്കിടയായാ

യിരുന്നു. മിക്കവരും ലാക്കരമായ ഒരു എർപ്പാടായാണ് ഇത് ചെയ്തു പോന്നത്. സന്നുക്കിൽ സാമ്പത്തികലാഡോ, അല്ലെങ്കിൽ അതിനേക്കാൾ വിലകുടിയ എന്തൊക്കിലും താല്പര്യം. ട്രോഫിക്സണൽ പ്രത്യോഗിത ന കാല ആ ത്തിലും നിസ്വാർത്ഥം - ത്രാസ പുർണ്ണ സേവനം ആരിൽനിന്നും സമുഹം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. ട്രോഫിക്സണൽ പ്രത്യോഗിത നിന്നും ഉണ്ടായതുതന്നെ വില്പനവും ബില്പിനും കൂടി വിശ്വാസ്യ ഉണ്ടാവണെം എന്ന കച്ചവടതാൽപര്യത്തോടെന്നെന്നയായിരുന്നാലോ. ഇത് വൻമുലയനനിക്കേഷ്പത്തിന്റെ കാലമാണ്. സാധാരണ കാർബക്കാനും ദിനപ്രതി തുടങ്ങാനാവില്ല. അങ്ങനെ വൻതുക മുലയനമായി നികേഷപിക്കുന്നവർ ലാഭമുണ്ടാക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെന്നെന്നയാണ് അത് ചെയ്യുന്നത്. ഫോർത്ത് എറ്റും ശക്തിപ്പെട്ടതുക എന്ന വയ്ക്കാവേലിക്കാനും അവർ വലിയ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കാറില്ല.

അപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും ബിസിനസ്സായി നടക്കുന്ന ഒരു മേഖലയിൽനിന്ന് വലിയ ധാർമ്മികത പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല എന്നർത്ഥം. മാധ്യമങ്ങളെ ഫോർത്ത് എറ്റും ആയി കാണുന്നും ഇത് വശം വിസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. മറ്റ് എറ്റും കഴിക്കാനും ഇല്ലാത്ത ഒരു പ്രശ്നമാണ് ഇത്. നിയമനിർമ്മാണസഭകൾക്കോ കോടതിക്കോ എക്സിക്യൂട്ടീവിനോ വർഷാവസാനം സാലർസ്ക്കാർഡ് നോക്കി ലാഭത്തിന്റെ കള്ളിയിൽ ആശങ്കയോടെ വിരദ്ധാടിക്കേണ്ടതില്ല. അവരുടെ ചെലവ് ജനമാണ് വഹിക്കുന്നത്. മാധ്യമങ്ങൾ ജനങ്ങളിൽനിന്ന് വരിസംവ്യവസ്ഥയിൽനിന്ന് വിലനിൽക്കുന്നതു പണമുണ്ടാക്കാണ്. ഇതെല്ലാം മാധ്യമത്തിന്റെ ധാർമ്മികമായ അവസ്ഥയിൽ ഒരുപാടു പഴുതുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. വാദിയും പ്രതിയും വാദിക്കുന്നതുകേട്ട് സത്യസന്ധമായ വിധി കോടതി പറയുന്നതുപോലെ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളിലും പത്രങ്ങളും നിലപാട് എടുക്കണം എന്നാണ് ജനങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. അത് നടക്കാറില്ല എന്നത് സത്യം. കോടതിയിൽ രണ്ടു ഡ്രൈവർമാരും ഉണ്ട്. കക്ഷിയുടെ മുഖം നോക്കാതെ, സത്യമെന്ത് എന്നതിനെ കുറിച്ച് ലവാലേശം വേവലാതിപ്പെടാതെ കക്ഷിക്കുവേണ്ടി വാദിക്കുന്ന വകീൽ. ഇവിടെ വകീലിന്റെ ധാർമ്മികത കാശ് തന്ന ആജോട് സത്യസന്ധത പുലർത്തലാണ്. കാശ് തരുന്നവരോട് വിഡേയത്രം പുലർത്തുകയാണ് തങ്ങളുടെയും ധാർമ്മികത എന്ന് വിശദിക്കുന്നവർ മാധ്യമരംഗത്തുമുണ്ടാക്കിയുക.

വരിസംഖ്യകാടുത്ത് പത്രം വാങ്ങുന്നതുകൊണ്ടാണോ ജന തനിന് സത്യമരിയാൻ അവകാശമുണ്ട് എന്ന് ശറിക്കാൻ കഴിയുന്നത്? എക്കിൽ കുഴയും പത്രം ആ വിലയ്ക്ക് ലഭ്യമാക്കാൻ പരസ്യക്കാർ മുട കുന്നുണ്ട്. അത് വായനക്കാരൻ പരസ്യക്കാരൻ നല്കുന്ന സബ്സി ഡിയാൻ. ശരി, അപ്പോൾ ആരോടാണ് പത്രാധിപരും പത്രമുടമയും കൂടുതൽ വിധേയതും പുലർത്തേണ്ടത്? പത്രത്തിലെ വാർത്തയുടെ ഉള്ളടക്കം പരസ്യക്കാരന്റെ നിശ്ചയിക്കുന്നത് എന്ന് വേണമെങ്കിൽ വാദിക്കാവുന്നതാണ്. പകേഷ പത്രത്തിൽ എത്ര വാർത്ത വേണം എന്നത് മിക്കപ്പോഴും പരസ്യക്കാരാണ് നിശ്ചയിക്കുന്നത്. പരസ്യംക ശിച്ച ബാക്കി സമലമാണ് വാർത്തകൾക്കുവേണ്ടി മാറ്റിവെക്കാറുള്ളത്. അസാധാരണ സംഭവം വള്ളതും ഉണ്ടാവുന്ന ദിവസം മഹത്മാവും ആകെ പേജിന്റെ എല്ലാം വാർത്തയ്ക്കുവേണ്ടി നിശ്ചയിക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ അത് നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നത് സാമ്പത്തിക കണക്കുകൂട്ടലു കളോടെയാണ്. ലോകത്തിലെ എത്ര പത്രവും അങ്ങനെയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയേ പ്രവർത്തിക്കാനാവു. പത്രം കച്ചവട മായി എന്ന് വിലപിക്കുന്നവർക്ക് പത്രവും അറിയില്ല കച്ചവടവും അറിയില്ല.

മാധ്യമങ്ങൾക്ക് ധാർമ്മികതയെന്നും ആവശ്യമില്ല എന്നാലും പറ ഞ്ഞുവരുന്നത്. എത്രു കച്ചവടത്തിനും വേണം ധാർമ്മികത. കോഴി കേരാട്ട് ഒരു കടയുടെ മുമ്പിൽ വലുതായി എത്തിക്കും ഫറ്റി, പ്രോഫിറ്റ് നെക്കറ്റ് എന്നെഴുതിക്കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എത്തെങ്കിലും പത്രത്തിൽ അങ്ങനെക്കണ്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും, മാധ്യമങ്ങൾക്ക് ലവാലേശം ധാർമ്മികത യില്ല എന്നും പറയാൻ പറ്റില്ല. വൻകിടമുലധനനികേഷപം നടത്തി, ഓരോ ദിവസവും ലാഡം ഉണ്ടാക്കിയാൽ മാത്രം മുന്നോട്ടുപോകുന്ന വ്യവസായസമാപനമായി മാധ്യമം മാറ്റുമ്പോൾ ജനങ്ങളാട്ടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം വിസ്മയത്താകുന്നതിൽ അതഭൂതമില്ല എന്നുമാത്രം. ലാഡം പെരുപ്പിക്കുക എന്നാവരുത് ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ നിലനിൽക്കാ നുള്ള ലാഡം ഉണ്ടാക്കുക നിലനിൽപ്പിന് അനിവാര്യമാണ്. ഇതു പോലും വ്യക്തിഗത- പരസ്യരാഗത പണ്ണിക്ക് ലിമിറ്റഡ് കമ്പനികൾക്കു മാത്രം കഴിയുന്ന കാര്യമാണ്. കോർപ്പറേറ്റ് കമ്പനികൾ വാർഷിക ഔഹത്യ്യമായോഗങ്ങളിൽ തങ്ങൾക്ക് എത്ര എക്സിക്യൂട്ടീവ് റൈപ്പോർട്ടുകൾ കിട്ടിയെന്നോ എത്ര അവാർഡുകൾ തങ്ങളുടെ ലേബ

കർക്കു കിട്ടിയെന്നോ അല്ല പറയാറുള്ളത്. എത്ര ലാം, എത്ര ഡിവി ഡാന്റ് നല്കും എന്നാണ്. ഇതൊന്നും കാണാതെ മാധ്യമധാർമ്മികത യൈക്കുറിച്ചു പറയാനാവില്ല.

സത്യം പറയുക എന്നതും എല്ലാവരോടും നീതിപുലർത്തുക എന്നതും എന്തു ത്യാഗം സഹിച്ചും ശരിക്കൊപ്പും നിൽക്കുക എന്നതു മെല്ലാം സാമാന്യമായി മാധ്യമധാർമ്മമായി നാം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാറു ണ്ണങ്ങിലും വായനക്കാർ അത്രതേതാളം ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് ചിലപ്പോഴെങ്കിലും സംശയം തോന്നാറുണ്ട്. വലിയ വിഭാഗം വായന കാർ കക്ഷിരാഷ്ട്രീയ പക്ഷപാതമുള്ളവരാണ്. അത്രക്കാരിൽ വളരെ ചെറിയ ഒരു വിഭാഗം മാത്രമാണ് തന്റെ പാർട്ടിക്കെതിരായ വിമർശനവും താൻ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു എന്നു പറയുന്നത്. എല്ലാ വർക്കും അവർന്തിൽക്കുന്ന പക്ഷത്തിന് അനുകൂലമായ അഭിപ്രായ ഞങ്ങളും നിലപാടുകളും ആണ് വേണ്ടത്. ഇത് മതം, ജാതി തുടങ്ങിയ താല്പര്യങ്ങളിലെത്തുപോൾ കറിനവികാരങ്ങളായി മാറുന്നു. സംഘടിതമായ മറ്റൊരു വിഭാഗങ്ങളുടെ കാര്യം പറയാനുമില്ല. സർക്കുവേലേ ഷൻ വർദ്ധനയിൽ താല്പര്യമുള്ള ഒരു മാധ്യമത്തിനും ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു സംഘടിതവിഭാഗത്തയും മുഴീപ്പിക്കാനാവില്ല എന്ന നിലയാണ് ഇന്നുള്ളത്. മുഖ്യമാക്കേ സുസംഘടിതമായ സർക്കാർ- അധ്യാം പകവർഗ്ഗം പോലുള്ള വിഭാഗങ്ങൾക്കെതിരെ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും സത്യസന്ധമായി നിലപാടെടുക്കാൻ ചില പത്രങ്ങൾക്കെങ്കിലും കഴിയാറുണ്ട്. ഇന്ന് അത് കഴിയാതെ വരുന്നു. കക്ഷികൾ വോട്ടിനുവേണ്ടി സംഘടിതവിഭാഗങ്ങളെ എങ്ങനെപ്പിണിപ്പിക്കുന്നുവോ അതിനേക്കാൾ മോശമാധ്യാണ് മാധ്യമങ്ങൾ സർക്കുവേലേഷനുവേണ്ടി സംഘടിതവിഭാഗങ്ങളെ പ്രീണിപ്പിക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടാണ് അനവത്തുകളിലോ അറുപതുകളിലോ കിട്ടിയിരുന്നതിലേരെ വാർത്താപാധ്യാന്മാർക്കിന്പുറത്തെ ഉത്സവച്ചടങ്ങുകൾക്ക് ഇന്ന് ലഭിക്കുന്നത്? സംഘടിതഗ്രൂപ്പുകളെ പ്രീണിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മതസരമാണ് ആ സ്ഥിതിയുണ്ടാക്കിയത്.

സർക്കുവേലേഷനേക്കാൾ വലിയ വരുമാനമാർഗ്ഗം ഇന്ന് പലഭാഷകളിലും പരസ്യമാണ് എന്നു വനിട്ടുണ്ട്. സർക്കുവേലേഷൻ വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള മതസരത്തിൽ പത്രത്തിന്റെ വില കുറയ്ക്കുന്നു. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും സർക്കുവേലേഷനുള്ള ഇല്ലോൺഷ്പത്രത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഇരയിയെ വെളിപ്പേടുത്തിയത് തങ്ങളുടെ വരുമാനത്തിന്റെ

എൻ‌പതു ശതമാനം പരസ്യങ്ങളിൽനിന്നിന്നാണ് ലഭിക്കുന്നത് എന്നാണ്. അപ്പോൾപ്പിന്നെ തങ്ങളുടെ വ്യവസായം വാർത്താവ്യവസായമല്ല, പരസ്യവ്യവസായമാണ് എന്ന് അവർ വാരിക്കുന്നു. അതിനെപ്പോലെ ചെയ്യാൻ പ്രധാനമുണ്ട്. വാർത്തയില്ലാതെ പരസ്യംമാത്രം അച്ചടി ചൂഡൽ ആ വ്യവസായം നടക്കുമോ എന്ന് തിരിച്ചുചോദിക്കാമെന്നത് ശരി. ഉത്തരം പത്രങ്ങൾ കോടിക്കണക്കിനുവരുന്ന വായനക്കാർക്കു ലീഡ്, കോടികളുടെ പരസ്യം തരുന്നവർക്കാണ് വില കല്പിക്കുന്നത്. വാർത്തതനെ പരസ്യംപോലെ പണംവാങ്ങി നല്കുന്നത് തെറ്റില്ല എന്ന് വാരിക്കണക്കുള്ള ദെയരും അവർക്ക് ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പരസ്യവും വാർത്തയും പരസ്പരം ആശയിക്കാതെ രണ്ട് മെബ് ലക്ഷ്യായിരിക്കണമെന്നത് ഏതുകാലത്തും ഏതുരാജുത്തിലുമുള്ള ധാർമ്മികവ്യവസ്ഥയായിരുന്നു. പകേജ്, ഇന്ന് ആ മതില്ലും തകരുക യാണ്. പരസ്യം കിട്ടാൻവേണ്ടി വാർത്തയിൽ വെള്ളംചേർക്കാനും കൂളം ചേർക്കാനും മടിയില്ല. വലിയ പരസ്യംതരുന്ന സ്വകാര്യ ആസ്പദത്തിയിലെ വലിയ കൊള്ളൽ കണ്ടില്ലെന്നു നടക്കുകയും അത്യുന്നം പ്രധാനകരമായ സാഹചര്യത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സർക്കാർ ആസ്പദത്തിയിൽ ആർക്കൈക്കില്ലും പറ്റുന്ന ചെറിയ കയ്യിബാധ അഞ്ചൽ പോലും ഏടുകോളം വെണ്ടക്കയ്യാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു മാധ്യമ ആണ്.

വരിക്കാരൻ എന്ന വർഗ്ഗത്തെ തീർത്തും ഉന്നുലനംചെയ്യുന്ന മാധ്യമങ്ങളാണ് ടെലിവിഷൻ ഓൺലൈൻമെല്ലാം. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അവരുടെ ധാർമ്മികത വായനക്കാരോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വമല്ല എന്നു വരുന്നു. ജനങ്ങളോട് ഇത് തുറന്നുപറയാൻ അവർക്ക് ഇപ്പോഴും ദെയരുംവനിട്ടില്ല എന്നുമാത്രം. ഫോർത്ത് എന്നേറ്ററ്റും മുഖം മുടി അവർ ഇപ്പോഴും ധരിക്കുന്നത് സർക്കാറിനെപറ്റിക്കാനാണ്. പെറ്റും കച്ചവടമാണ് എന്നു പറയുന്നവരോട് ഏകിൽ പത്രം വിൽക്കു സേബാർ സെയിൽസ് ടാക്സും പരസ്യം വാങ്ങുസേബാർ സർവ്വീസ് ടാക്സും നല്കുണ്ട് അവരുടെ തനിസ്വരൂപം പുറത്തുവരും.

പരസ്യം കുടാനുള്ള മത്സരമായാലും വരിക്കാരനെകുടാനുള്ള മത്സരമായാലും രണ്ടും കഴുതരിപ്പുനാകുന്നതോടെ ധാർമ്മികത അപ്രത്യക്ഷമാകുമെന്നുണ്ട്. ആരാൻ ഇതിനിടയിൽ ധാർമ്മികത യുടെ അംബയർ ആയി നിൽക്കുക? പത്രധർമ്മം നോക്കാൻ നിയോ

ഗിക്കപ്പേട്ടിട്ടുള്ള ഒന്തോറിക സമാപനമാണ് പ്രസ് കൗൺസിൽ ഓഫ് ഇന്ത്യ. പക്ഷെ, ഒരധികാരവും അതിനില്ല. പത്രസ്വാതന്ത്ര്യം ലംഘിക്കുന്ന സർക്കാർസ്ഥാപനങ്ങളെ വിറപ്പിക്കാൻ പ്രസ്കാൾസി ലിന് കഴിയുമെങ്കിലും പത്രയർമ്മം പെടിയുന്ന മാധ്യമത്തെ ഒരു ചുക്കും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. ആളുകൾക്ക് പത്രത്തിനെതിരെ പരാതി നല്കാം. കോടതി ചെയ്യുന്നതിലും വിപുലമായ നടപടിക്രമങ്ങളിലും വിചാരണയും വാഗ്മാദവുമെല്ലാം നടത്താം. ഒടുവിൽ കൗൺസിൽ വിധി പറയുകയും ചെയ്യും. പക്ഷെ, വിധിയും പോക്കറ്റി ലിട്ട് പരാതിക്കാരൻ വീട്ടിൽ പോകാം എന്നേയുള്ളൂ. വിധി പത്രങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു എന്നുറപ്പുവരുത്താൻപോലും പ്രസ്കാൾസി ലിന് കഴിയുകയില്ല.

പ്രസ്കാൾസിലും എഡിറ്റേഴ്സ് ഗ്രിഫ്യൂമെല്ലാം പല ധാർമ്മികസംഘിതകൾ നടപ്പാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, ഇവയുടെയൊന്നും ലംഘനം ആർക്കത്തിരായും ഒരു നടപടിയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തില്ല. പത്രപ്രവർത്തകർപോലും ധാർമ്മികസംഘിത പരിക്കാനോ അത് പാലിക്കുന്നു എന്നുറപ്പു വരുത്താനോ മെനക്കൊരില്ല. പത്രം ഉടമകളും കാര്യം പറയാനുമില്ല. പത്രയർമ്മത്തെക്കുറിച്ചോ വാർത്താമുല്യ തെത്തകുറിച്ചോ യാതൊന്നും അറിയാത്തവരാണ് പല പത്രങ്ങളുടെയും എഡിറ്റോറിയൽ തലവന്മാരായി കാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. ഇതൊന്നും തടയാൻ രാജ്യത്തൊരു നിയമവുമില്ല, സംവിധാനവുമില്ല.

അസഹ്യമായ തോതിൽ ധാർമ്മികമര്യാദ ലംഘിച്ച ഒരു മുർഡോക് പത്രം അടച്ചുപുട്ടേണ്ടിവന്നു. സർക്കാരോ കോടതിയോ ഇടപെട്ടു നൃസ് ഓഫ് ദ വേഷർഡ് പുട്ടിച്ചത്. ഉടമസ്ഥൻ സംയം പുട്ടികയാണ് ചെയ്തത്. വായനക്കാർ ഒന്നാടകം പത്രത്തെ ബഹിഷ്കരിച്ച പ്ലോംഗാണ് മുർഡോക് അത് ചെയ്തത്. പരസ്യവരുമാനം പത്രത്തിന്റെ വില്പനവിലയും എത്ര ഇരട്ടിയുണ്ടെങ്കിലും ശരി, വായനക്കാർ ഇല്ലാതായാൽ പരസ്യം കിട്ടാൻപോകുന്നില്ല എന്ന സത്യം മുർഡോക്കിനും വളരെ വൈകിയെങ്കിലും മനസ്സിലായി. അങ്ങനെയാണ് അദ്ദേഹം ആ പത്രം പുട്ടിയത്. ഇത് ലോകത്തിന് മുഴുവൻ പാഠമാണ്. പത്രങ്ങൾക്കുമേൽ നിയമംകൊണ്ടും കോടതികൊണ്ടും മറ്റൊരു കുല്യും സംവിധാനംകൊണ്ടും നിയന്ത്രണം ഉണ്ടാക്കാൻ പറ്റില്ല, പാടില്ല. ധാർമ്മികതയുള്ള ഒരു ജനതയ്ക്ക് സന്നം ഇച്ചാശകതിയാൽ അതു സ്കാക്കാൻ കഴിയണം, കഴിയും.

കോവല്ലും കമകള്ളും അറബി-മലയാളത്തിൽ

രജേഷ് വി.കെ.

കേരളമുസ്സീങ്ങളുടെ സാഹിത്യസംഭാവനകളിലെയിക്കവും അറബി-മലയാളഭാഷയിൽ വിശദിതമായവയാണ്. വ്യാപാരത്തിനായെ തതിയ അറബികൾ കടന്നുചെന്നിടത്തല്ലോം പ്രാദേശികഭാഷകൾ അറബിലിപിയിൽ എഴുതാൻതുടങ്ങി. അറബി-തതമിച്ച്, അറബി-കന്ദം എന്നിവ ഉത്തരവിച്ചുതുപോലെ കേരളത്തിലെത്തിയ അവർ അറബി-മലയാളത്തിനും രൂപം നല്കി. കേരളമുസ്സീങ്ങളുടെ മതഭാഷ അറബിയും ശ്രദ്ധഭാഷ അറബി-മലയാളവുമായിരുന്നു. എ.ഡി. 9-10 നൂറ്റാണ്ടുകളിലായിരിക്കാം അറബിമലയാളം രൂപപ്പെട്ടത് എന്ന് ചരിത്ര പണ്ണഡിതർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

അറബിലിപികളും സ്വർച്ചിപ്പണങ്ങളും മാത്രമാണ് ആരംഭത്തിൽ അറബി മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. 35 അക്ഷരങ്ങളുണ്ടായി രുന്നു. വെള്ളേരു ചിഹ്നങ്ങൾമുലം എല്ലാ സ്വരങ്ങൾക്കും ഉപയോഗിക്കാവുന്ന അലിഫ് എന്ന് -അ കാരവും 19 വ്യഞ്ജനങ്ങളും 19 അക്ഷരങ്ങളും അടങ്കിയ അറബിമലയാള അക്ഷരരംഘ ഏതുവിഷയവും കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ തക്കവെള്ളും സമുദ്ദംമായിരുന്നു. ഉച്ചാരണവിഷയ മതകാണ്ഡാവാം അറബിയിൽനിന്ന് മലയാളത്തിലേയ്ക്കു കടന്നുവന്ന പദങ്ങളിലെയിക്കവും തർജ്ജവങ്ങളാണ്. അറബി അക്ഷരമാലയിലെ അ, ബ, ത, ജ, ഓ, റ, സ, ശ, ക, ല, മ, ന, വ, ഹ, യ എന്നീ പതിനഞ്ച് അക്ഷരങ്ങൾക്കുമാത്രമേ മലയാളത്തിൽ സമാനവിലയുള്ളൂ.

ഒരു സമാനരമണിപ്രവാളമെന്നൊന്നം രൂപപ്പെട്ടുവന്ന അറബി-മലയാളത്തിലെ കൃതികളെ ഗദ്യമെന്നും പദ്യമെന്നും രണ്ടായി തിരിക്കാം. വിസ്തൃപ്പാടുകൾ, ഉറുതിപ്പാടുകൾ, കത്തുപാടുകൾ, പടപ്പാടുകൾ, മാലപ്പാടുകൾ തുടങ്ങി വിപുലമായ ഒരു സംഖ്യയിൽനിന്നും പദ്യശാഖയിലുണ്ട്. വ്യത്യസ്തമായ ഇശല്ലുകളുംതാളക്രമങ്ങളും ഒപ്പം നാടോടിത്തനിമയും ചേർന്ന് മാപ്പിളപ്പാടുകളെ എറെ ഫൂദ്യവും ജനകീയവുമാകിത്തീർത്തു. പദ്യശാഖയോടു കിടപിടിക്കുന്ന ഒരു ഗദ്യശാഖയും

അറബി-മലയാളത്തിലുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റെ സമുദ്രമാക്കാൻ സഹായി ചുതിൽ അറബിയായായ സ്ഥാനമാണ് നോവലുകൾക്കും ചെറുകമ കർക്കുമുള്ളത്.

അറബി-മലയാളത്തിലെ പ്രമാണങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടു നാൽ “ചാർ ഓവേഴ്”എന്ന കൃതിയാണ്. മുലകുതി പേരിഷ്യൻഭാഷയിൽ രചിച്ചത് പണ്ഡിതവരുന്നായ അമീർ ബുസ്രൂ ആണ്. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഷയ്യക് ആയിരുന്ന നിളാമുദ്രീൻ ഞാലിക്ക് കലശ ലായ അസുഖം ബാധിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് മാനസിക്കാല്ലാസം ആവശ്യമാണെന്ന് വൈദ്യരും വിഡിയെഴുതി. അതിനാൽ ബുസ്രൂ ഈ കമ ഷയ്യക്കിന്റെ രോഗം ഭേദമായി. ഈ കമ ദിനംപെതി കേൾക്കുകയോ, പാരായണം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നവരുടെ അസുഖം അളളാഹു സുഖപ്പെടുത്തുമെന്ന വിശാസം പറന്നു. അപേക്ഷാരം പല ഭാഷകളിലേയ്ക്കും ഈ വിസ്തീരിംഗപ്പെടുത്തുകയും, ടടവിൽ അറബി-മലയാളത്തിലും എത്തുകയും ചെയ്തു.

തുർക്കിയിലെ ഭരണാധികാരിയായിരുന്ന ആസാദ് ബക്ത് ആണ് നോവലിലെ കേന്ദ്രക്ക്രമാപാത്രം. പുത്രഭാഗ്യമില്ലായിരുന്ന അദ്ദേഹം ജീവിതത്തിന്റെ നശരതയെ ഓർത്ത് വിഷ്ണുനാഭകയും കൊട്ടാരംവിട്ട് ഒരു പൊതുശർശാനത്തിലെത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു. അവിടെവെച്ച് നാലു സന്ധ്യാസിവരും കണക്കുമുട്ടി. അവർ വിന്മയക രവും സാഹസികവുമായ കമകൾ രാജാവിനെപറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. നാലു ഓവേഴുകൾ (സന്ധ്യാസിമാർ) പറഞ്ഞ കമകൾ ക്രോധീകരിച്ച താണ് ചാർ ഓവേഴ് എന്ന നോവൽ. ലളിതമായ ആവൃത്താവും, കെട്ടി കമകളും നിറഞ്ഞ ഈ നോവൽ ആബാലവും ജനങ്ങളേയും ഒരു പോലെ ആകർഷിക്കാൻ പോന്നതാണ്. ചാർ ഓവേഴ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത് 1866ൽ ആണ്. തലമുറിയിൽനിന്നുണ്ട് അറബി-മലയാളപ്പത്തിപ്പിറങ്ങുന്നത്. കൃതി പരിഞ്ഞപ്പെടുത്തിയത് ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതനായിരുന്ന മായിൻ അലിയുടെ പുത്രൻ മുഹിയുദ്ദീൻ ആയിരുന്നു. മുന്നുവാല്യങ്ങളായി 1883 ലാണ് ഈ നോവൽ പൂർണ്ണമായും പ്രസിദ്ധീപ്പെടുത്തിയത്. “അക്ക് ബാറുൽ മുനിസ്” എന്ന പേരിൽ ചാർ ഓവേഴ് വിസ്തീരിംഗം 1319ൽ പൊന്നാനിയിൽ നിന്ന് മുട്ടണം ചെയ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. അറബി-മലയാളത്തിലെ ഈ പ്രമാണ നോവലിന് മലയാള സഹിത്യചരിത്രത്തിൽ വലിയ സ്ഥാനമായുള്ളത്. ചാർ

ദർവേശിനു ശേഷം നാലു വർഷം കഴിഞ്ഞാണ് (1887) കുറവലത് പുറത്തിരിങ്ങുന്നത്. രണ്ടുവർഷം (1889) കുടിക്കശിഞ്ഞ് ലക്ഷ്മായുടെ മായ നോവൽ എന്നു പറയാവുന്ന ഇന്നുലേബെ പുറത്തിരിങ്ങുന്നു. അതായത്, നമ്മുടെ ഭാഷയിലെ ആദ്യനോവൽ പിറവിക്കാണ്ടത് അറബി-മലയാള ഭാഷയിലാണ് എന്നർത്ഥമോ.

അറബി-മലയാളത്തിലെ പിരുക്കാല നോവലുകൾക്കും ചാർ ദർവേശ് ഒരു വഴികാട്ടിയായിരുന്നു. പരിഭാഷകളും സ്വത്തന്ത്രക്കു തികളുമായി ഒട്ടേറു നോവലുകൾ അറബി-മലയാളത്തിൽ രചിക്കെ പ്ലേടിട്ടുണ്ട്. ‘അലാവുദ്ദീൻ’ ‘വമർസ്സമാൻ’ ‘ശംസുസ്ലീമാൽ’ ‘ഉമരിയ്യാർ’ ‘അമീർ ഹംസ’ ‘ഗുൽസനോസർ’ എന്നിവ ഇതരഭാഷകളിൽനിന്ന് അറബി-മലയാളത്തിലേയ്ക്ക് മൊഴിമാറ്റം ചെയ്തപ്ലേട്ടവയാണ്. ‘സുഖേബദ്’ ‘സൈനബ്’ ‘വിളാർ നബിയെക്കണ്ണ നബീസ്ലീ’ എന്നിവ സ്വത്തന്ത്ര ആദ്യായികകളുണ്ട്. ആധുനിക ഭാഷാനോവലുകളോടു കിടപിടിക്കുന്ന വിളാർന്നബിയെക്കണ്ണ നബീസ്ലീ. ‘തുത്താക്കി കഹാനി’ എന്ന ഫിനുസ്യോനി നോവൽ പണ്ടിവരുന്നായ കുഞ്ഞാമു സാഹിബ് പരിഭാഷപ്ലേടുത്തുകയുണ്ടായി. അറബിയിൽനിന്ന് വിവർത്തനം ചെയ്ത ‘വിസ്തൃത് ഹസനു സാളവുൽ ബസരി’ എന്ന മനോഹര നോവൽ ബെളിയങ്കോട് ഹസ്തിനമുസലിയാരുടെ സംഭാവവ നയാണ്. ‘അഹംകാമുസ്ലുലാത്’ ‘ഇമാം ശാത്താനബിയുടെ സീന ത്തുൽ വാൽ’ എന്നിവയും അദ്ദേഹം അറബിമലയാളത്തിൽ രചിച്ചു. ആഴ്ചേജുഹി സ്വദേശിയും പുരോഗമനവാദിയുമായിരുന്ന കെ.കെ. ജമാലുദ്ദീൻ മഹലവി സാമുദായിക പരിഷക്കരണം മുൻനിർത്തി രണ്ടു നോവലുകൾ രചിച്ചു. ഇപ്രകാരം ചെറുതും വലുതുമായ ഒട്ടേരു നോവലുകൾ പല കാലാല്പദ്ധങ്ങളിലായി പുറത്തിരിങ്ങുകയുണ്ടായി.

നോവലുകളെ പിന്തുടർന്ന് കമകളും അറബി-മലയാളത്തിൽ രചിക്കപ്ലേടിട്ടുണ്ട്. പേരംശ്യൻ, അറബി എന്നീ ലോകഭാഷകളിൽനിന്ന് കമകൾ അധികവും അറബി-മലയാളം കടക്കുന്നുണ്ട്. അതോടൊപ്പം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലെ വിശോഭനരമായ കമകളും തർജ്ജമ ചെയ്തപ്ലേടിട്ടുണ്ട്. വിശ്ശണുശ്രംഭണ്ണൻ പഠാത്തുനാം, വിക്രമാദിത്യകമകൾ എന്നിവ അതിനു ദ്വാഷ്ടാനത്തെങ്ങളാണ്. ലോകസാഹിത്യത്തിലെ കൂസിക്കായി കരുതപ്ലേടുന്ന ‘അൽഫ ലൈല’ എലുല വലേലു’ അമോബാ ‘ആയിരത്താനു രാവുകൾ’ 1898ൽ തലഫേരി സംഭവിയായ കരിയാടൻ കുഞ്ഞാമുസയും, ടി.സി. കുഞ്ഞായനും ചെർന്ന്

വിവർത്തനം ചെയ്തു. ഇതിന്റെ പ്രമാഖ്യം ഫിജർ 1318ൽ (1900) അരയിലിപ്പുറത്ത് കുണ്ഠപാമമങ്കുട്ടി അച്ചടിച്ചു. അരബിക്കമെക ലിൽപ്പേട്ട ഈ കൃതി ശഹർ ആസാദ് എന്ന പത്തി, സുരിത്താനായ ശഹർ യാറിന് രാത്രികൾത്തോറും പറഞ്ഞുകൊടുത്തവയദേ. പിൽക്കാലത്ത് ഈ കമകളില്ലാം കോധീകരിച്ച് ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ പുറത്തുവന്നു. കോഴ്ദം ജോനകപ്പുരം സ്വരേശിയായ തങ്ങളുണ്ടിസാ ഹബിന്റെ രചനയാണ് “മജ്മു അത്തുൽ - പസായിസ്സ്”. നീതിസാരക മകളിൽപ്പെട്ടുന്ന ഈ കൃതി പേരശ്ശുനിലെ ലതായിഷ് കമകളുടെ അനുകരണമാണ്. ജനാബ് കെ.സി. കോമുകുട്ടി മഹലവി സാഹിൽ ഭാഷാപരമായി തിരുത്തിയെഴുതിയ “ഉമർ അയ്യാ കമകൾ” മുന്നു ഭാഗങ്ങളായി തിരുരഞ്ഞാടിയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതുകയുണ്ടായി.

അരബി-മലയാള നോവലുകളെ സഹ്യദയസമകഷം അവതരി പ്പിച്ചവരിൽ പ്രമാഖ്യാനനീയമായ സ്ഥാനം നാലുകത്ത് കുണ്ഠിമൊ യ്യതീൻകുട്ടിസാഹിബിനാണ്. ചാർ ദർബേർ ഉൾപ്പെടെയുള്ള നോവ ലുകളെ അദ്ദേഹമാണ് പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. പരിഭാഷകളും സ്വത ഗ്രാവ്യാനങ്ങളുമായി ഒട്ടേരു കൃതികൾ ആ മഹത്തായ തുലികയി ലുടെ അരബി-മലയാളത്തിനു ലഭിച്ചു. പേരശ്ശുൻ, അരബി, സംസക്കുതം എന്നീ ഭാഷകളിലെ പല കൃതികളും അദ്ദേഹം മൊഴി മാറ്റും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വമരുസ്സുമാൻ അമീർ ഹാസ, അലാവുദ്ദീൻ, ബാദ റൂൽ മുനീർ ഹുസ്തനുൽ ജമാൽ വിസ്സു, മരതികുമാരചതിതം, വിസ്സത് ബർസരിയാൻ, വിസ്സത്തുൽ നുർജഹാൻ എന്നിവയെല്ലാം കുണ്ഠി മൊയ്യതീൻകുട്ടി സാഹിൽ വിവർത്തനം നിർവ്വഹിച്ചവയിൽ പെടു നും. കണ്ണുകിട്ടാത്തവയും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാത്തവയുമായി ഒട്ടേരു കൃതികൾ അരബി-മലയാളത്തിലുണ്ട്. അച്ചടിശാലകൾ രൂപപ്പെട്ടുന്ന തിനു മുഖേ ഒട്ടേരു കൃതികൾ കാഞ്ഞിശുത്തു പ്രതികളായി പ്രചാരം നേടിയിരുന്നു. അവയിൽ നോവലുകളും കമകളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അരബി-മലയാളത്തിലെ ഗദ്യശാഖയെ സന്പന്നമാക്കാൻ നോവലു കൾക്കും കമകൾക്കും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. യുറോപ്പൻ അധിനിവേ ശവും അവർ നടപ്പാക്കിയ നവോത്തമാനപ്രവർത്തനങ്ങളും അരബി-മ ലയാളഭാഷയെ നാശത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചു. പിൽക്കാലത്ത് പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യകൃതികളിൽനിന്നാണ് മലയാളം എറെ സ്വാധീനം ഉൾക്കൊണ്ടത്. ഏകിലും അരബി-മലയാളകൃതികൾ പല എഴുത്തുകാർക്കും മാർഗ്ഗദർശിയായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എഴുത്തുറ്റും മുറിത്തെ കഴുത്തുറ്റും

ആർ. മനോജ് വർഷ

അമോ മഹാഭാഗ്യം.

ഇടഴ്രി എന്നൊരു വ്യാമോഹി അവിലേന്ത്യാ മിത്തുല്പാദക യുണിയൻിലേയ്ക്ക് കോ- ഓപ്സ്ട് ചെയ്യപ്പെട്ടണം എന്ന ഒപ്പടലാക്കു മരിച്ചുവെച്ചും, താലപ്പോലി, സ്വയം വെട്ടി ചോരയോലിപ്പിക്കുന്ന ചോപ്പൻ തുടങ്ങിയ ബാലമനസ്സിലെ മായാമുദ്രകൾ “ചരംസ്കരിക്കുക”യാണെന്ന മുഖംമുടിയണിഞ്ഞും, എഴുതിയ “കാവിലേപ്പാട്ട്”ന് സർവ്വാധിശത്രവുവന്മിതിയുടെ ഉപോത്സവം ഉപരിഘടനാംശ വുമായ മഹാദേവിയെന്ന മഹാഭ്യാനപാരമ്പര്യത്രേണാടുള്ള ഒളിസേവ വെളിപ്പെടുത്തിയും ലജിതാസഹസ്രനാമമെന്ന വരേണ്ടുവർഗ്ഗ പാഠ ത്രിക്കെട്ട് ചത്രപരമായ വികാസപരിണാമങ്ങൾ അപഗ്രാമിച്ചും എഴു തിയ പോസ്റ്റ് മാർക്കസിസ്റ്റ് കൾച്ചറൽ സ്റ്റഡ്യാത്മക അപസർപ്പക ലേഖ നന്തിക്കെട്ട് കർത്താവായ ശ്രീ. കെ.എം. നരേന്ദ്രൻ ഒരു എക്സ് ഇട ചേരി ഫാനായ ഇരയുള്ളവക്കെ അഭിവാദ്യങ്ങൾ! ഡിസ് ഇല്ലു ഷൻഡ്, സർ. റോട്ടലി ഡിസ് ഇല്ലു ഷൻഡ്.

എന്നാൽ ചില്ലറ ചില സംശയങ്ങൾ ബാക്കിനിൽക്കുന്നതിനാൽ കീഴ്പ്പാടകങ്ങളിൽ സംഗതി അവതരിപ്പിക്കുന്നോഴ്യരുന്ന ചോദ്യ അവൾ നേരിട്ടുന്നതിലേയ്ക്കായി അവയ്ക്ക് ചില സമാധാനങ്ങൾ ഉപ ദേശികാൻ താത്പര്യപ്പെടുന്നു.

സംശയങ്ങൾ

1. നബി.ആർ.പി.സി, ഐ.പി.സി. എന്നിവ അനുസരിച്ച് കോടതി വിധികളും മറ്റും വഴിയായി തരാകാത്ത നീതി മൊത്തമായും ചില്ലറ യായും തരമാക്കിത്തരുന്നതിനാണോ സാർ, കാവ്യനീതിയെന്നു പറയുക? അതോ കൃതിയിലെ സർബ്ബാത്മകവും സഭന്ത്രപുർണ്ണവുമായ

ആന്തർക്കായുക്കിക്കോ? കമാപാത്രങ്ങൾ ആർക്കേഫീല്യൂം നേരെ, ഏറിയാകമെറ്റി നേരിട്ടോ കരട്ടേഷൻവഴിക്കോ അകുമം നടത്തിയ തായി പർണ്ണിക്കുന്ന കൃതികളിൽ ടി നീതി ലഭ്യമാവാതെ വരുമോ?

2. പുതപ്പാടിലെയും കാവിലെപ്പാടിലേയും കമാംഗം എന്നുത നെ. തന്നെ? കുടെ പുതത്തിന് ഏഴുവയസ്സായ ഉണ്ണിയോടു തോന്തി യത് പെണ്ണകുട്ടികൾക്ക് ആണ്ണകുട്ടികളോടുതോന്നുന്ന (!) അവിഹിത കാമവും ആകാമോ? “പുതത്തിൻമാറിലൊരിക്കിളിതോന്നി” എന്ന് പ്രതിയുടെ വായിൽനിന്ന് മൺമൺപോലെ വീണ കുറുസമ്മതം ചുണ്ടിരെയടുത്തുകളഞ്ഞു, അല്ലോ? അതോ അത് പെറ്റിപ്പാത്ര(ഗൈ നക്കോളജിസ്റ്റിന്റെ റിപ്പോർട്ട് അറ്റാച്ച്യർ) പുതത്തിന്റെ ചുരക്കാത്ത മുലയിൽ അപത്രവാസ്യല്യസ്റ്റനിർധമായുണ്ടായ തരിതരിപ്പോ?

3. ദേവി പ്രാദേശികയല്ല. മഹാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഈത് നാട്ടുനടപ്പേലു സാർ? സീതെ കുളിക്കാനിനിങ്ങളിയ, അർജ്ജുനൻ അന്വു മുർച്ചകുട്ടിയ, ഭീമൻ സ്ഥിരം ടിഫിൻ കഴിക്കാൻ വന്നിരുന്ന ലോകത്തെ ഏറിയാസ് ഇന്ത്യയിലെവന്നാടും നിലവിലില്ലേ സാർ?

മഹാബലിയെക്കുറിച്ച് സ്വർഗ്ഗം നെടംസ്, പാതാള ഏകസ്പ്രസ്സ് എന്നീ പത്രങ്ങൾ ബി.സി.യിൽ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തിട്ടില്ല എന്നതും, ഓൺവും മഹാബലിയും പേരുമാറി പല ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും ഉണ്ടെങ്കിലും അവിടെയെന്നും തുകാക്കരെയപ്പേൻ ഇല്ലാ എന്നതും പരിഗണിച്ച് -കുറിച്ച് മച്ചുസ് കസവുമുണ്ടുത്തിരിങ്ങുന്ന മാർക്കറ്റിംഗ് ചാകരക്കാലത്തെ ലോകബലേവന്സ്യ സമുഹവന്മരണവും മുന്നുലോ കണ്ണളും വാണിരുന്ന നല്ലവന്നായ രാജാവെന്ന സകല്പവും ചേർന്ന ഓൺതെരു മിത്തെ എന്ന പോളിറ്റിബുഡ്യൂറോ മെമ്പർഷിപ്പിൽനിന്ന് മാറ്റി നിർത്തിയാലോ സാർ?

4. സ്വൂംഭൻ, നിസ്വൂംഭൻ എന്നീ രണ്ട് ആഗോള ഭീകരരെ കൊന്ത് അവകാരകത്തെ കുട്ടിച്ചു തുപ്പതിവന്നതിനാൽ ദേവികൾ പിന്നെ ദാഹം വന്നുകുടയോ സാർ? കാവായ കാവിലെല്ലാം ഗുരുതി എന്നു വിളി കുന്ന കുരുതികൾ പിന്നെ എന്തു സകല്പത്തിലാണു സാർ ഇന്നും നടത്തുന്നത്? കൊണ്ടു ദാഹം ബാക്കി വരലാം, ഇല്ലയാ സാർ? സമയ മതാലംബേ എന്ന് കരിന്ത് പെയ്ന്സ്ബുക്ക് സ്ക്യാറ്റസ് വെച്ച് ഏഴുതിയതു യിക്കുടേ? കൃത്യം നടക്കുന്നോൾ കൗളമതഭീകരയായിരുന്നുകുടേ?

5. സി.വി. ശോപിനൻ എന്നൊരു പെറ്റിബുർഷയും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതാണ്. എക്കില്ലും, നമ്മുടെ ചെറുപ്പകാരനെ ദേവി കൊന്നു എന്ന തിന്ന് തെളിവില്ല സാർ. പ്രേരണക്കുറ്റമേ കഷ്ടിച്ചു ചാർജ്ജു ചെയ്യാനായും. സാരിനേതാ മുൻവിധിവെച്ച് പാഠം വിശിഥിച്ച്, പാഠബാഹ്യമായ ദേവീഭാഗവതവും മറ്റും റീ-സേർച്ച് ചെയ്യുകയായിരുന്നുവെന്ന് ആരെങ്കില്ലും ആരോപിച്ചാൽ എന്തു പറയും സാർ? ഒന്നും പറയാതിരിക്കുകയാവും ഭേദം.

എക്കില്ലും എന്നെങ്കില്ലും പറയാതിരുന്നാലും നന്നാവില്ല. കവിതയെ, കാവ്യരചനാരീതിയെ, കവിയെ വിമർശിക്കാൻ ഇങ്ങനെന്നും ഉണ്ട് ഒരു മാർഗ്ഗം എന്നുപോലും കരുതാൻ വയ്ക്കും. ഒരു സുതാര്യപശക്കാരിൽ സ്വർണ്ണവർണ്ണമായ മാസ്ഫച്ചാർ കൂടിക്കാൻ കൊണ്ടുവെയ്ക്കുവോൾ നമുക്കു വേണമെങ്കിൽ അതു കൂടിച്ചു ചിരിയും തുടച്ചു മിണ്ഡാതെയിരിക്കാം. “നന്നായി” എന്നു പറയാം. പഴയ മാസ്ഫക്കാലങ്ങൾ അയവിറക്കി ശൃംഗാരതുരനാകാം. മറ്റു പഴച്ചാറുകളിൽനിന്ന് ഇതെങ്ങനെവ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു എന്നു വിസ്തരിക്കാം. ഡയറ്റീഷ്യ നേരീയോ ഡയബറ്റീഷ്യനേരീയോ കണ്ണിലും അതിനെന്നാളുക്കാം. ഒരു നന്നയുടെ കുറവുണ്ട് എന്ന് പ്രമാണക്കഴിച്ചു പ്രതികരിച്ചു പഴയ നമ്പുതിരിയെപ്പോലെ ഒരേമരത്തിലെ മാസ്ഫങ്ങൾ മാത്രമെടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ ഇനിയും രൂചികരമായെന്നേപ്പെന്ന് എന്നുക്കം വിടാം. എന്നാൽ ഈ പഴം പറിച്ചെടുത്ത മാവിനിട്ട് രാസവളം ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നതിലെ രസതന്നും അപഗ്രാമിച്ചിട്ട്, രാസവളനിർമ്മാണത്തിലെ ഓട്ടോമേഷനെപ്പറ്റി വിജ്ഞാപകമായി വിസ്തരിച്ചിട്ട്, ഇതാ എന്നേ മാസ്ഫച്ചാർ ആസ്യാദനം എന്നു പറഞ്ഞാൽ? മഹാകവി അക്കിന്തം ശരണം:

“നിങ്ങളോടൊന്നും പറയാനില്ലിനി
നിബിലേശരനോടല്ലാതെ”

പി.എസ്:- വേണമെങ്കിൽ ലീലാവതിച്ചുറിഞ്ഞേ “വർണ്ണരാജി” യിലെ ഉജജ്വലമായ ലേഖനം- “ഇടഗ്രേറിയുടെ കവിത” ഒന്നു വായിക്കാവുന്നതാണ്.

കവിത**പറ്റ****ശ്രീയരദ്വാൺ**

ഇന്നലെയോളവും കണ്ടില്ലോ,
ഇന്നു വെളുപ്പിനും കണ്ടില്ലോ,
എങ്ങനെവന്നു കരിസ്വാര-
യിമട്ടിലെനും മുറ്റത്?
ആകാശത്തോളമുയരത്തിൽ
പാതാളത്തോളവുമാഴത്തിൽ
എന്തു കരുകരുപ്പയ്യു
എന്തു പരുപരുപ്പവന്നോ!

കത്തിപ്പടരുന്ന ചുടേറ്റും
കുത്തിരയാലിക്കും മഞ്ഞേറ്റും,
വീശിയടിക്കുന്ന കാറേറ്റും
മാരംകോച്ചും തണ്ണേപ്പേറ്റും
വീടിന്തുയ്യുമ്പുമുറ്റത്
പാരയായ് പാറ കിടക്കുന്നു..

അമധ്യംഖർന്നുവരുന്നേരം,
അച്ചന്നുഖർന്നുവരുന്നേരം
പാരയിത്തെങ്ങാനും കണ്ടാലോ?
മാലോകരല്ലാമറിഞ്ഞാലോ?
ഗോളകം പൊട്ടിപ്പുതിച്ചേന്നോ?
കുരിരുശ്രീകട്ടയുറിഞ്ഞേന്നോ?

എന്തുപേർപ്പചാല്ലി വിളിച്ചീടും,
എത്ര വയസ്സുന്ന് കുറീടും...
പാരയഹല്ലയോ പത്രാന്നോ,
പാറ മലയോ ചെകുത്താനോ?
സുരൂനുംബിക്കുമൊളിപ്പേണ്ണോ?

മെമനാകം പെഠങ്ങിക്കിടപ്പാണോ?
കൈപ്പാസമനു വിളിച്ചാലോ,
കൈവല്ലുമെനു സ്തുതിച്ചാലോ?

നാളെയടിച്ചുതളിക്കാൻ
ചുലുമായെങ്ങാനും വന്നാലോ?
മുറ്റം തിരക്കിനടന്നാലോ?
മുത്തമുറി കുറ്റം പറഞ്ഞാലോ?
പാറ പൊടിഞ്ഞു മല്ലായെന്നോ
കാരണവന്നാർ പറിപ്പിച്ചു
മല്ലാക്കെ പാരയായ്ത്തിരുന്നു
പാം തിരുത്തിക്കുറിക്കണ്ണോ?
പാം കിളയ്ക്കും പണിക്കാരേ,

വാളുമായിങ്ങാട്ടു വന്നോളു
കൊത്തിക്കിളയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞാലോ?
വിത്തു വിതയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞാലോ?
കാട്ടിൽ ബടിബെയ്ക്കാൻ പോണ്ണാരേ,
കേട്ടിഞ്ഞിങ്ങാട്ടു പോന്നോളു,
റോധിനു മെറ്റലായ് മാറ്റാനും

നാടിനാണക്കെട്ടു തീർക്കാനും
പറ്റുന്ന പാറ കരിസ്വാര
കല്ലുകൊത്താനാളു വന്നോട്ടേ,
മുറ്റത്തിരുന്നു പണിഞ്ഞാട്ടേ
ബുദ്ധബനക്കാത്തിയെടുത്തോട്ടേ
മുലയിൽ ചാരിനിരുത്തട...

യെശുവെ കൊത്തിയെടുത്തോടെ
ആലയിൽ പുജിച്ചുനിർത്തുന്നു
ഗാന്ധിയെ കൊത്തിയെടുത്തോടെ
മുസിയം കാവലായ് നിർത്തുന്നു
ഹിറ്റ്‌ലറു കൊത്തിയെടുത്തോടെ
ചീപ്പുലമാരയിൽ വെച്ചുന്നു

മന്ത്രങ്ങളും മുഴങ്ങുന്നു
മല്ലും മനസ്സും തണ്ടുക്കുന്നു
പാരതുറന്നുന്നു മക്കൾക്ക്
പാർക്കാനൊരു ശൃംഗാരീർക്കുന്നു
എത്ര കിണാൺതിട്ടും പൊട്ടാതെ
നിൽപ്പുതെന്നാണിക്കരിപ്പാറോ?

എങ്ങനെ തുളസിത്തറവെക്കും?
എങ്ങനെ കുർഖിന് കാഞ്ഞാട്ടും?

നിസ്കാരപ്പായ നിവർത്തുന്നു
ചിത്രവിളക്കു തെളിയുന്നു
അക്കരെനിന്നുവരുന്നോരേ
ഇക്കരെനിന്നു വരുന്നോരേ

പാറമേൽത്തനെന്നയിരുന്നോളു..
പാടിയുമാടിയും വന്നോളു..
മുറ്റത്തപ്പാറ തിരുശരണം
പൊട്ടാത്തപാറ തിരുശരണം
പാറയിതെന്നാളും വാഴ്കവാഴ്ക..

പാറയിതെങ്ങാളെ കാത്തരുൾക്ക..
പാറയുടയ്ക്കുമിരുവുവാഴ്ക..
പാറയ്ക്കൈത്തുള്ള നീരുവാഴ്ക..
പാറമനസ്സാണ് വാഴ്ക വാഴ്ക..
പാറ ശിരസ്സാണ് വാഴ്ക വാഴ്ക...

തിരിമരിത്തിരുമൊഴികൾ

പി. നാരായണകുരുഷ്

1.

ചൊടികളിലവും തകർന്നുവീഴു-
നാതിലഭൽ വേണ്ടിനി എന്നോ സീനിയേഴ്സേ!
പുമിവിലിതുമുദാ, കടന്നു കേരു,
വെടിയുകകുടിൽ, കാൺക വിണ്ണുമുന്നിൽ!

2.

എന്തിനീ നുറുവട്ടം പ്രകൃതി ചുടലയാ-
ക്കീടുവാൻ ആണവത്തീ-
യുണ്ടാക്കുന്നു മനുഷ്യാ! തരിമതിയതിലെൻ
തായയെ ച്ചാരമാക്കാൻ
വീണ്ടും സൃഷ്ടിക്കുപറ്റാനൊരുപിടിയതിലും
ബാക്കിവയ്ക്കില്ലടോ, ശ്രീ-
കണ്ഠംൻ വാരിപ്പുരട്ടുബൊഴുതു പൊടിയുമേ
ബാക്കി ബോംബാകമാനം.

3.

ക്രിസ്തുവിൻ കമ അനൗണ്ടിനു ചെയ്യുവാ-
നെത്തുമായുവതി മാതൃഭാഷയെ
കുശിലേറ്റവെ, തടഞ്ഞു നാട്ടുകാർ-
ക്രിസ്തുവിനു പകരം സ്വഭാഷയോ!

പരയരുൾ കുന്നിലെ പുതം

മോഹനൻ നടുവത്തുർ

മകരത്തിൽ കൊയ്ത്തിരുൾ
 തകൃതിപോ, യൈകിലും
 മകരത്തിൽ ചെല്ലുവാനല്ല ചൊല്ലീ
 വീടുമറിയില്ല ഉറരുമറിയില്ല
 എന്നാലും തേടാതെ വയ്യയല്ലോ
 ഉള്ളിയെന്നുള്ളിൽ ചിരികയെല്ലു
 കുണ്ടിക്കെകകാട്ടി വിളികയെല്ലു,
 പുമരച്ചുട്ടിപിരുന്നു ഞാൻ കെട്ടിയ
 മാലയണിഞ്ഞ കുതുന്നുമും
 ഓർമ്മയിൽച്ചേർത്തു മുകരുബനാഴിപ്പോഴും
 പുമഴപയ്തു തിമർകയെല്ലു.

വീടുകളിൽ കയറി
 ഉറരുകളിൽത്തേയോ താണ്ടി
 ഉടുവഴിയിലവണ്ണതു
 ഉള്ളം കലങ്ങിക്കരെണ്ണതു
 പരിഹാസമത്തേയോ കേട്ടു
 പരിതാപമില്ലതിലോട്ടും
 കാത്തിരിക്കേണ്ടനു ചൊല്ലി
 കാലങ്ങളിൽത്തേയോ മാണ്ണതു
 കരിവാറക്കെട്ടു തകർന്നു
 കരിവനയോക്കെക്കരീണ്ണതു
 കുന്നുകളാക്കെക്കവർന്ന്
 ആരോ തിമർത്തു കൊഴുത്തു.

ആരുകൾ കാറ്റായി വന്നു
 കാതിൽ പതുക്കെ മൊഴിഞ്ഞു
 കാണാതോരുണ്ടിയേതോടി
 കാലങ്ങളെത്തു നീ പോകി!
 പൊത്തില്ലാ നമ്മു തിരക്കി
 ഉണ്ടിയെ കണ്ടാലാം യാമോ?
 പുവൻപഴം പോലെ
 പൊന്തിന് കതിർപോലെ
 ഉണ്ടിയെന്നുള്ളിലെ
 ഉരഞ്ഞാലിലാടുന്നു
 തേമോഴിതുകിത്തിമർത്തിടുന്നു
 ജനങ്ങളെത്തു കൊഴിഞ്ഞാലുമാമുഖം
 ഇന്നലത്തെപ്പാലേനിക്കരിയാം.

ചെഞ്ഞുണ്ടുകാട്ടി ചിരിക്കുന്നു ചെത്തികൾ
 പുന്നയുമുങ്ങും
 പുത്തു തളിർക്കുന്നു
 മകരനിലാവല നുരയിട്ടു നീന്തുന്നു
 നെഞ്ഞകത്തോ തുടിതാളം മുഴങ്ങുന്നു
 പുട്ടി മരിച്ചിട്ടും പുതുമണ്ണിന് മണം
 മത്തുപിടിപ്പിച്ചു മാടിവിളിക്കുന്നു
 കണ്ണുനീർച്ചുാലയാൽ
 കാഴ്ചകൾ മങ്ങുന്നു
 മുണ്ടകപ്പാടം മുറിച്ചു ഞാൻ പോകുന്നു...

ഒ.യു.ഓ. അനുജന് പ്രണാമം
കരിപ്പുഴ രാമചന്ദ്രൻ

കായത്തിന്റെയവസ്ഥ നോക്കിയില്ലോ
ജണാനാവബോധത്തില്ലോ

പ്രായംകൊണ്ടു ഗണിക്കില്ലോ കുല-ഗൃഹോ-
ഭന്തങ്ങൾ ചിന്തിക്കില്ലോ

മായം നാസ്തി; ശതാഭിഷേഷകനിറവിൻ
മുർത്തേ, നമസ്തേ! ഭവാൻ

ഓ.യു.ഓ. ശ്രീയനുജൻ, വരിഷ്ഠനേന്നരു വ-
ല്ലേട്ടൻ, കവിത്രേഷംനും!

ആര്യം, ദേമിളം

എൻ.വി. യുടെ സമന്വയസ്മരണയേക്ക്
ഡി.കെ.എം. കർത്താ

ദ്രാവോകപ്രാണനാകും ശമമതി അനുതം ചൊല്ലി:-
നമ്മൾക്കുശേഷം

സന്ദേഹംവേണ്ട ശുഖ്യദേമിളമവിരതം
സങ്ഗരം ചെയ്തിട്ടും

ആര്യത്തേ; ടെക്കിലേ തന്തനിമകളവിലം
പീണിട്ടുകാൻ, അമുല്യം

സത്യം പോകാതെനോക്കാൻ ദേമിളനുകഴിയു!
സകരം ശുഖ്യമാണു!!!

വൈഷ്ണവചൂടകൻ ശ്രീ ഗുരുവരന്നരുളി:
-വേണ്ട താക്കൾക്കുതെല്ലും

സന്ദേഹം; മഗ്നിത്തം സകലകുലഗുണം;
ശുഖി സകല്പസ്വഷ്ഠം

തമ്മിൽപ്പോരാട്ടിടേണ്ടാ തനിമകൾ; അവയും
സകരോത്തുതമല്ലോ!
സാക്ഷ്യം വേദം വ്യസിച്ചോൻ തരും; അതു ശമദം;
സങ്ഗരം ശുഖ്യമാണു!

(2000- മാണിക്രി, ലിപിപരിഷ്കരണാത്മപൂർണ്ണി, പ്രോഫസർ ശുപ്തൻ
നായർ മാതൃഭൂമികയെച്ച ഒരു വായനക്കാരന്റെ കത്തിൽ, എൻ.വി.
യുടെ തമാകമിത (so-called) “സംസ്കൃത ഹിന്ദി പ്രമത്തക്കു
റിച്ചുചുതിയ ഒരു വാക്യമാണ്, ഈ രചനയുടെ (പ്രചോദകം.)

പുണ്യമീരുഹദുർത്തതതിൽ

വി. സുകുമാരൻ

എൻ ചിതാദസ്മംതേടി-
വനപെക്കിളിപ്പുണ്ണ്

കണ്ണഷി കലങ്ങാതെ
കരയാൻ ശീലിച്ചോളേ,

നിന്റെമുത്യസ്ഥിദത്തിന്റെ
മുന്നിൽ എഞ്ചു പലകുറി

നിന്നതോർക്കുന്നു സ്ഥല-
കാലവിഭ്രമതോടെ.

കളകുജനം കേൾക്കാൻ
കാതുകുർപ്പിച്ചേൻ, ഉള്ളിൽ

തെളിയും കിനാക്കെളിൽ
നിന്റെ വിഗ്രഹം കണ്ണേൻ.

അണന്നാനുമടുത്തുവ-
നില്ല നീ കവിതേ, നിന്റെ
കിനാരം കുണ്ണുങ്ങിവ-
നന്തതിയതില്ലെന്ന് കാതിൽ.

കാത്തുകാത്താടുവിൽ എഞ്ചു
സുത്രവാതിലിലുട

സപ്പന്തുമിയിൽനിന്നു
വെയ്ലത്തിരഞ്ഞുനോൾ

നിന്റെ നിശ്വാസത്തുവൽ
സ്പർശമോ നെഞ്ചിൽ?പ്പാടെ

വിഞ്ഞുകൈറിയ മണ്ണിൽ
വീണുവോ മഴത്തുള്ളി?

വനാല്പു, മിരുനാല്പു-
മെൻ പനിക്കിടകയെിൽ

നിന്നിളംചുണ്ടാലെന്റെ
നെറ്റിയിൽ ചുംബിച്ചാല്പു!

പരിപുതമീമുഹുർ
തത്തതിൽ ജനാലിൽക്കാണ്ടു

പുതുതാമൊരാകാശം
പ്രണയംപെയ്തേ നിൽപ്പു..!

കാല്ലുരിക്കാവ്

പി.എൻ. വിജയൻ

കാല്ലുരിക്കാവ് ചർത്തമൊന്നു കനിവോടോടിച്ചുനോക്കീടുവോൾ-
ക്കണ്ണാൻ പേരുകളെത്തയുണ്ടു പറയാൻ വീരേതിഹാസങ്ങളും.

മണ്ണാട്ടേറിയകുറുക്കാണ്ടു പടവാളേന്തിപ്പുറപ്പുട്ടു,പോയ്
വിണ്ണിൽച്ചേരനാവർ, കേരളത്തെമുഴുവൻ കോരിത്തരിപ്പിച്ചവർ!

മല്ലും പെണ്ണുമെടുത്തവർക്കു പിരീക്കത്തീപ്പുനമായ്പുണ്ടിയോർ
വെണ്ണീറായവർ, വെട്ടുകൊണ്ടുവഴിയിൽ കൈകാൽമുറിഞ്ഞുള്ളവർ

എണ്ണപ്പുട്ടവർ വേരിയുണ്ടു, ചിതയിൽത്തെന്തയുണ്ടായ് മാറിയോർ
കാല്ലുരിക്കു കടക്കരയ്ക്കുബലിയായ്ചുണ്ണോര തർപ്പിച്ചവർ

ജാതിപ്പൂരിലെതിർത്തുനിന്നു വെറുതേ ജനിക്കു കീഴ്പ്പുട്ടവർ
പാതിക്കുവിൽനിന്നിപ്പതിന്നു വരുതിപ്പാടത്തടിപ്പുട്ടവർ

നീതിക്കായി നടന്നുചെന്നു നിരയായ് തോട്ടയ്ക്കു മാർക്കാട്ടിയോർ
സ്വാതന്ത്ര്യപ്പുല്ലരിക്കുവേണ്ടിയിരുളിൽ ശാസംകാടുത്തുള്ളവർ.

ചിന്തിക്കുന്ന ഗണത്തിലുള്ള പലരെപ്പാലിച്ചുപോന്നുള്ളാരീ-
യന്തിച്ചോപ്പുകലർന്നമല്ലിലുദയംദർശിച്ചുപിന്നാച്ചിലവർ

അധ്യാനത്തിലുറച്ചുനിന്നു ജനതയ്ക്കാവേഗമായുള്ളാരോ-
സിനാബാരു വിളിച്ചുകൊണ്ടു സമരോഹാദം പടർത്തീ ചിലർ.

കേന്ദ്രത്തിന്റെയുറക്കുപാട്ടിനടിയിൽ കുസാതെ ഗർജ്ജിച്ചുകൊ-
ണ്ടിന്നുപ്രസ്ഥമിളക്കിവിട്ട് മരുനാടോർക്കുന സാമാജികൻ,

മധ്യസ്ഥർക്കു വഴഞ്ചിടാതെ ശരിയും തെറ്റും പകുത്തിട്ടാരോ-
മുവ്യസ്ഥാനമലകൾച്ച് സരസൻ, ധീരൻ, സഭാനായകൻ....

മുന്നെന്നപ്പോയവരെത, എല്ലുതകരും തല്ലേൽക്കലില്ലും നാടിനിൻ
മുന്നോട്ടുള്ള ഗതിക്കുവേണ്ടി വയല്ലും വീടും വെടിഞ്ഞുള്ളവർ..

കുന്നും കുണ്ടുമിയന്നിടാതെ സമതസപ്പനങ്ങൾ നെയ്തുള്ളവർ-
ക്കിന്നെന്നതാണു തിട്ടുകമായതിന്യിൽ,തൽജ്ഞിപ്പിന്നതീടുവാൻ?

നന്നായ് നേരെ നയിച്ചവർക്കനുഗർത്തൻ പാളിപ്പറിഞ്ഞീലയോ?
മുന്നോട്ടുള്ള ദിശാവിളക്കിലെ വഴിതേറ്റുതില്ലും തെറ്റിയോ?

ഇന്നിങ്ങനെന്തുപിണ്ണഞ്ഞു വണ്ണിനിയതം പാളംവെടിഞ്ഞാടുവാൻ?
ങ്ങായ്നിന്നു രണ്ടുമുന്നുമുറിയായ് വീണ്ടും മുറിച്ചീടുമോ?

അവബന്ധതാനുവിതച്ചുമണ്ണിലിലയും പുവും വിടർത്തീടുമാ-
റസ്തേതചിൽ എഴുത്തില്ലിടയമരത്തതിച്ച് കൊന്പത്തിതാ

അവബന്ധതാനു മുറിച്ചുകുത്തി രൂഡിരപ്പുക്കാലമുണ്ടാക്കുവാൻ
മുസില്ലാത്തവിധത്തിലല്ലിയരിയാൻ വെന്നുന്നുകുണ്ടാക്കേയും!

ചാന്തിൽച്ചീനിയെടുത്തചിന പൊടിയായ്പ്പാറാതിരുന്നീടുമോ?
പന്തീരാണ്ടുകളാടിയുള്ളാരിവാളാടംമനീടുമോ?

കുന്തപ്പാടുകൾമാണ്ണിടാതെ നെറുക്കിൽക്കല്ലേറുനോവിക്കുമോ?
ചെന്തിയാടിവളർന്നാകൈകകൾ വെയ്ക്കേറ്റുകെന്തല്ലർന്നീടുമോ?

കണ്ണടക്കാട്

സന്ദേശ നന്ദുങ്ങാടി

കണ്ണട കണ്ണടങ്ങിരുന്നാലും
കണ്ണടില്ലെന്നു നടക്കുക
കാണാത്ത കാഴ്ചകൾ കൂടി
കണ്ണപോൽ വീണിളക്കുക

കണ്ണിൻ മുമ്പിൽ നടക്കുന്ന-
തൊന്നും കാണാതിരിക്കുക
കണ്ണതും കേടുതും പിന്ന
മറക്കുക, മറക്കുക...

വേർപ്പോഴുകൾ മുള്ളിക്കും
കണ്ണുനീർപ്പാടമൊക്കെയും
മാരകം രസവർഷത്താൽ
വിഷസങ്കലമാക്കുക.

പെണ്ണുനാറിഞ്ഞാൽ സുക്ഷിച്ചു
പറിക്കുംമുഖ്യ കൊള്ളുക
വൃദ്ധഗേഹങ്ങളിൽ തളളാം
വയസ്സായ ജനങ്ങളെ

കൊള്ളയാകാം കൊള്ളുമാകാം
തെളിവില്ലാതിരിക്കണം
തെളിവുണ്ടകിലോ പിന്ന
കേള്ളു നന്നായ് നടത്തണം

സ്വർഘ്ഗമോ പണമോ നല്കി
ന്യായത്തെ താൻ വളയ്ക്കണം
നീതിപീഠങ്ങളെ കാലേ
കൂളിപ്പിച്ചു കിടത്തണം -

അമ്മയോ പെഞ്ഞേലോ വേണ്ട
വക്കേറങ്ങളങ്ങൾനെ
സ്ഥലകാലങ്ങളില്ലാതെ
പീഡിപ്പിച്ചു രസിക്കുക

സത്യവും ധർമ്മവും വിൽക്കാൻ
നിത്യവും കുടുന്നിൽക്കുക
വിറ്റുകിടന്ന തുടക്കില്ലാം
സ്വരൂക്കുകുക വോട്ടിനായ്..

സ്വാർത്ഥമോഹം നടപ്പാക്കാൻ
കുടുന്നിൽക്കാതിരിക്കുകിൽ
പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങൾതന്നി
തലതല്ലിപ്പുണ്ണിക്കുക

നേർക്കുനേരയിരുന്നാലും
കണ്ണടച്ചിരുളാക്കുക
കണ്ണത്തും കേട്ടതും പാട
മറന്നു മരവിക്കുക
കണ്ണാലും കേട്ടു ചെന്നാലും
കൊണ്ടാലും നാം പറിക്കുമോ?
കണ്ണുകണ്ണങ്ങിരുന്നാലും
കണ്ണില്ലെന്നേ നടിക്കുക!

കാലു മുക്തകങ്ങൾ

പി.എൽ.ശ്രീയരൻ, പാരകോട്

1) ഒന്ന്

ഒന്നിനേമറികടന്നീടുവാ-
നോനേ വേണ്ടു
ഒന്നിന്പൂരം കടന്നീടുകി-
ലൊന്നായ് മാറും!
അരിവിനാങ്ങേപ്പുരമെത്തിയാ-
ലെല്ലാം ചൊല്ലാം
നരജീവിതമഹാദുഃഖമാ-
ണല്ലോ സത്യം!

2) മഹാദുഃഖം

തുടക്കമീല്ലാതായാ-
 ലൊടുക്കമുണ്ടാകുമോ
 നടുക്കായ് നിൽക്കുന്നതാ-
 ണല്ലോ നമ്മുടെ ദുഃഖം
 ആദിമധ്യാന്തങ്ങളെ-
 യകലവന്നാക്കീടുവാ-
 നാകാത്തതായീടുന്നു
 നമ്മുടെ മഹാദുഃഖം!

3) ചതി

എത്രവട്ടം പറഞ്ഞു ഞാൻ
 നിന്നുടെ മിത്രമാണെന്നു
 വിശ്വസിച്ചില്ല നീ
 ഒടുമേ നാമടുത്തില്ലകില്ലും
 കഷ്ട, മെന്തിനായ്
 കണ്ണനിനിയ്ക്കുന്നു നീ?

4) കളിവാക്ക്

കവിത തുടിക്കും കവിളുക്കളേറേ
 കരിനിനിമാകാൻ കാര്യം?
 കേട്ടുമുഴുവൻ കളിവാക്കാ, സന്തു
 കേട്ടു, ഞാന്തിനാലോ!
 നാടുമുഴുക്കേഞ്ചീടുന്നു
 നഷ്ടപ്പെട്ടാരു ദുഃഖം
 എല്ലാവർക്കും വേണ്ടവയിപ്പോ-
 ഇല്ലാതായിത്തീർന്നോ?

മുഖ്യമന്ത്രി

വായനമുൻ

കാഴ്ചത്തിവണ്ടിയിലെ യാത്രക്കാർ

കമകൾ. വി.പി. എലിയാസ്

പ്രസാധകർ: പുരി കോഴിക്കോട്

വില: 75.00

അനുഭവങ്ങളുടെ സംസ്കരണത്തിലുടെയാണ് കമയുണ്ടാവുന്നത് എന്നാണ് വി.പി. എലിയാസിന്റെ പക്ഷം. 'യാത്രക്കാരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥൻ' എന്ന സമാഹാരത്തിലെ ആദ്യകമതിൽ മറ്റാരും പ്രയോഗിച്ചുകണ്ടിട്ടി ലൂത്ത ആവ്യാനഗ്രാഫിലുടെ കമാക്കുത്ത് അതു വെളിവാക്കുക യും ചെയ്യുന്നു. ഒരു കുഞ്ഞുവിളി കേടുതോടെ പ്രതികാരത്തിന്റെ എല്ലാ ജാലകളും കെടുത്തിക്കളയുന്ന മുരുകനെന്ന ഓട്ടോബ്രൈ വരെ തുടർന്ന് നമ്മൾ കണ്ടത്തുന്നു. എന്നാൽ എലിയാസ് വായന കാരുടെ മനസ്സുഭൗതാട്ടുന്നത് 'സഖ' എന്ന ഉള്ളൂലയ്ക്കുന്ന കമയിലു ടെയാണ്. ഇങ്ങനെയാക്കുക ഒരാൾക്ക്, അതും ഭാര്യയും അമ്മയു മായ ഒരാൾക്ക് പ്രവർത്തിക്കാനാവുമോ എന്ന് നമുക്ക് ശക്യയുണ്ടാവാം. എന്നാൽ, മോൾക്കു വിശക്കുനില്ലോ, വാ അമ്മ ചോറു തരാം എന്ന ദറവാചകത്തിൽ സ്വന്നഹവാസല്യങ്ങളുടെ ഒരു പെരുക്ക ടര്രതനെ സ്വീക്ഷിപ്പുന്നോൾ നമ്മുടെ ആശങ്കകളുംാമകനു പോകും. 'വർഷാങ്ങളിലും ആകാശത്തിലെ സുസന്ധി ഡിക്രൂസും, 'കാഴ്ചത്തിവണ്ടി'യിലെ യാത്രക്കാരും 'ബഹാൻ' എന്ന കമയിലെ ആരോരുമില്ലാത്ത പെണ്ണകുട്ടിയും 'അകവും പുറവും' എന്ന കമ

യിലെ സുകുമാരൻനായരുമൊക്കെ പകർന്നുതരുന്നത് അത്തരം ചില നോമ്പരങ്ങൾ.

ജീവിതാവിഷ്കാരത്തിലുള്ള സുക്ഷ്മതയും സത്യസന്ധതയും മാൻ വി.പി.എലിയാസിൻ്റെ കമകളുടെ ജീവൻ. വികാരത്തിന്റെ തീവ്രതമുഴുവൻ പകർന്നുതരുവാൻ ഭാഷ അപര്യാപ്തമാണ് എന്നു വാദിക്കുന്നവരുണ്ട്. പക്ഷേ, ഭാവാവിഷ്കാരത്തിന്റെ പുതുസരണി കർ വെച്ചിരുക്കാൻ കഴിയുന്ന കമാകാരന് ആ പരിമിതി മറികട ക്കാനാവും.

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ നിസ്സാരതയും നിസ്സഹായതയും എല്ലി യാസ് തന്റെ കമകളിലുടെ നമുക്ക് വെളിവാക്കിത്തരുന്നു. പരൈക്കശണ മെന്ന നിലയ്ക്കാവാം, ചില കമകൾക്ക് അല്പം ദീർഘമായ പേരു കർ നല്കുന്നുണ്ട് കമാക്കുത്ത്. അത് ചിലകമകളിലും കമാപാ ത്രത്തെടു ചേർന്നു നിൽക്കാതെപോയി എന്നു പറയാതെ വയ്ക്കുന്ന സുഖവാന്തരം എന്ന ശീർഷകവും അതുപോലെ ഒരു കല്ലുകടി അനുഭ വപ്പെടുത്തുന്നു.

● -ജി.കെ. രാംമേനോഹരൻ.

ഒറ്റമുറിക്കാട്ടാരം

കമകൾ. യു.കെ. കുമാർൻ

(പ്രസാ: നവകേരള കോ ഓഫീസ് ഓഫീസ്

പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ് കോഴിക്കോട്.

വില 70.00

സാഹചര്യങ്ങൾ മാറുന്നതിനുസരിച്ച് മനുഷ്യന്റെ അനുഭവലോ കവ്യം മാറുന്നു. തിരക്കിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോയവരാണ് പുതിയകാലത്തെ മനുഷ്യർ. മറ്റാരർത്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഒറ്റമുറിക്കുള്ളിൽ അകപ്പെട്ടു പോയവർ. പുറമെന്നിനുള്ള പരിചിതഗമ്യങ്ങളാണും ആ മുറിയിൽ കടന്നുവരില്ല. പക്ഷേ ഓരോരുത്തർക്കുമുണ്ട്, വീടിനെക്കുറിച്ച് ഓരോരോ സ്വപ്നങ്ങൾ. മഹാനഗരത്തിൽ ആ വീടിന് മേൽവിലാസ മുണ്ഡായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. എന്നാൽ ആ വീടിന്റെ മച്ചിനെ, വാതി ലുക്കളെ, ജനലുകളെ പുറത്തുനിന്നു കടന്നുവരുന്ന വെളിച്ചതുണ്ടു കണ്ണ കാറ്റിന്റെ കരസ്പർശത്തെ, ഒക്കെ നമ്മൾ സ്നേഹിക്കുന്നു.

അപരിചിതരെ അകറ്റിനിർത്താനാണ് നഗരത്തിനുപോലുമി ഷട്ടം. ഒറ്റമുറിക്കാട്ടാരത്തിലെ മോഹനൻ സ്കേഡപസന്പന്നാനാണ് കില്ലും ഇരു ധാരമശ്രദ്ധയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നവനാണ്. അതുകൊണ്ട് ലോകത്തിനുസംഭവിക്കുന്ന ഓരോ മാറ്റവും വളരെ സുക്ഷ്മതയോടെ അയാൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. എന്നാലും നെഞ്ചിലെ നമ്മുടെ പച്ചപ്പ് കെടാതെ സുക്ഷിക്കാനും അയാൾക്കാവുന്നുണ്ട്.

അച്ചുന്തേ അസമിസുക്ഷിച്ച മൺകുടവുമായി പോട്ടോഗാഹ രൂടെ മുന്നിലെത്തുന്ന മുസ്ലിതിനെ അവർ ഇവിടെയുണ്ട് എന്ന കമയിൽ നാം കാണുന്നു. ഞാനും അച്ചുന്നും ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നതിന് തെളിവായി പോട്ടോയെടുത്ത് സുക്ഷിക്കാൻ വന്ന ആ സാധുമനും ഷ്യന്ന് മനസ്സിൽ കോറിയിട്ടുന്നത് മരണമെന്ന പ്രഹോജികയാണ്. ഒടുവിൽ ഭാഷയ്ക്ക് കാലപ്പഴക്കത്തിന്റെ ചുവ വരുന്നതും അരുപികൾക്ക് നിർദ്ദിശ്വാസമായി ജീവൻവെയ്ക്കുന്നതും നമ്മളിയുന്നു.

മനുഷ്യന്തേ നിസ്സഹായതയിൽ, വീടൊരുക്കുന്ന സാന്തരമാണ് യു.കെ. കുമാരൻ്തേ കമകളുടെ ജീവൻ. ഏർത്തെത്തിൽ ജീവിതത്തിന്തെ വ്യാഖ്യാനമാണവയോരോന്നും. ഒറ്റമുറിക്കാട്ടാരത്തിലെ പതിനൊന്നും കമകളും ആവ്യാനവെവിഖ്യംകാണഭൂം ലളിതവും ഔജ്ജവുമായ ഭാഷാഗശലിക്കാണഭൂം വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്നു.

-ജീ.കെ. റാംമേഹൻ.

കടമനിടയുടെ 'കടമനിട' ഒരു ഇതശ്വിടർത്തതൽ

നിത്യ പി. വിശ്വം

സംഹിതുകാരൻ്റെ സാദേശം (ജനദേശം) പെറ്റുമയും അദ്ദേഹം ജീവിതവ്യാപാരങ്ങളിൽ എർപ്പെടുകയും സ്വാധീനിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത അന്യദേശങ്ങൾ പോറ്റുമയുമായിത്തീരുന്നത് സ്വാഭാവികം. എ.ഓ.ടി.ക്ലെ കുടല്ലുരും കോഴിക്കോടും പോലെ. എ.ഓ.മുകുന്ദൻ മയ്യിയും ഡൽഹിയും പോലെ. ഇതിൽ പെറ്റുമ നല്കുന്ന ആദ്യരൂപികൾക്കും ഗസണ്ടക്കും അറിവുകൾക്കും ജീവിതപാഠങ്ങൾക്കും കുടുതൽ നേന്ത്രമല്ലവും മായുരുവും ആശവും ഉണ്ടാകുന്നതു പോലെ സാഹിത്യകാരന്മാരിലും സാദേശിയമായ ആവിഷ്കാരങ്ങൾക്ക് കുടുതൽ തെളിമയുണ്ടാവുക സ്വാഭാവികം. അതുതന്ത്തിൽപ്പെട്ട മനോഹരമായാരു കവിതയാണ് കടമനിട രാമകൃഷ്ണൻ്റെ 'കടമനിട'.

'കടമനിടയാണ് എൻ്റെ ജനദേശം. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ കടമനിട രാമകൃഷ്ണനായത്. എവിടെയായാലും ഞാൻ കടമനിട രാമകൃഷ്ണനാണ്. കടമനിട രാമകൃഷ്ണന് കടമനിട മാത്രമായും വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ ഞാൻതന്നെ ഒരു ദേശമായി മാറിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. കടമനിട ഒരു ദേശമാണോ, ഭാവമാണോ? ദേശംതന്നെ, അതിനു പല ഭാവങ്ങളുമുണ്ട്.' -എൻ കവിതനെ 'നെല്ലിന്തണ്ണുമണക്കും വഴികൾ' എന്ന ലേഖനത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

'ചിതറിയ ചിത്രങ്ങൾ' എന്നായിരുന്നു 'കടമനിട' എന്ന കവിതയ്ക്ക് ആദ്യം കൊടുത്ത പേര്. ഒരു ശാമത്തിന്റെ വിവിധ ചിത്രങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ലളിതരചനയായിക്കൂട്ടാവുന്ന 'കടമനിട', പക്ഷേ മലയാളത്തിലെ മികച്ച കലാസൃഷ്ടികളിലോന്നായിത്തീർന്നു. ഒന്നിലധികം തലങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഭാവഭാർശ്യം ഈ കവിതയ്ക്ക് അപൂർവ്വഗതി നല്കുന്നു.

എൻ നാളുകൾക്കുശേഷം കടമനിട എന്ന തന്റെ ജനദേശത്തിലുടെ സഖ്യരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കവി ബാഹ്യാനുഭവങ്ങളിലുടെ സന്നം അസ്തിത്വസ്ഥാനങ്ങളിലെത്തിച്ചേരുന്ന സന്ദർമ്മാണ് കവിതയായി രൂപപ്പെട്ടി

രിക്കുന്നത്. ഇതിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കവിയുടെ അനുഭവങ്ങൾ സാർവ്വജനീകരിക്കുവാൻ കവിയുടെ ശ്രാമപ്രത്യേകം സാർവ്വദേശീയമാവുകയും ചെയ്യുന്നോൾ കടമന്നിട എന്ന ശ്രാമം എല്ലാ ശ്രാമഞ്ചലേയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന സാർവ്വലഭക്കിക്കതലത്തിലേയ്ക്ക് ഉയരുന്നു.

ശ്രാമജീവിതത്തെ സ്വന്തം ജീവിതസകലപങ്ങളുടെയെല്ലാം കാതലായി കാണ്ണുന്നോൾ സ്വന്തം അവബോധത്തിന്റെതന്നെ ഉൽഭവമാനവും അഭ്യസങ്കേതവുമായി അതിനെ അംഗീകരിക്കുകയാണ് കവി ചെയ്യുന്നത്. ഇത്തരം ഒരു അടിസ്ഥാനത ശ്രാമജീവിതത്തിനു നല്കുകയാൽ ശ്രാമം മനുഷ്യരുടെ ജീവിതാവസ്ഥകളുടെ ബിംബാന്തകമായ ആവിഷ്കാരമായി മാറുന്നു.

കാച്ചപ, കേൾവി, ഗന്ധം, സ്പർശം, രൂചി എന്നീ പദ്ദേശിയാനുഭവ അല്ലിലുണ്ടായാണ് കവി തന്റെ നാടകിനെ അഭിയുന്നത്.

- നെല്ലിന്തണ്ടുമണക്കും പഴികൾ-
- തള്ളളവളകൾ നാമം ചൊല്ലി-
- കല്ലിനടക്കിയിൽ കാലും നീട്ടിയിരിക്കുംനേരം-
- കുളക്കോഴിപ്പിടയാടയുരിഞ്ഞുപിടിഞ്ഞു
- പടിഞ്ഞാട്ടോടിപ്പോവതു നോക്കിനടന്നു ഞാൻ-
- പുള്ളിപ്പിരിഞ്ഞിയ കുശമുന്നയുൻ
- പൂളിടകുത്തി മണഞ്ഞ-
- കുശുഖുനിനച്ചു കുറുക്കുന്നടിച്ച് -

- തലമുടിമണമൻ മുക്കിനെറിഞ്ഞു മുറിഞ്ഞു-
- നെഞ്ഞത്തണ്ണാരളളി മുറിവിനു പച്ചില-
- ആടുകടിച്ചതിലത്തുതമിനോ!-
- പാലക്കാമാനിൽ നിശല്യകൾമാത്രം
- വീണുവിറിച്ചു പരുങ്ങും കാച്ചുകൾ കണ്ണു-
- ചന്തംതേട്ടിച്ചമയംകെട്ടി-
- ചുന്നമഗസം ചാറിയ സസ്യകൾ-
- മരുതാനക്കീ മാടൻ തല്ലി
- മാരകരോഗം മുലയിൽ പരുവായ്.

- മുക്കിൽ മുരുക്കാൻ കടയുടെ പടിയിൽ
- കുത്തിയിരുന്നു കുശുഖുചൊറിഞ്ഞുപരത്തും
- കൊസ്സാക്കാളിക്കാറ്റിൽ കയ്യിൽ
- വാർത്ത പറന്നു പതിക്കേ-

-വാതോരാത്ര പറഞ്ഞുപരത്തി
പാവംപയ്യിൻ കാതിലുമെത്തി
മച്ചിപ്പുള്ളിനെ നാറും തെറിയുടെ
ഓടയിലിട്ടു വലിച്ചുപോലും-

ഇതിലേരെ നല്ലാരു ശ്രാമീണാനുഭൂതി കാല്പനികതയുടെ ചായക്കു ക്ലിഡാം വരച്ചിട്ടുന്നതെങ്ങനെ? പോയകാലഭ്രതിബന്ധീ മണമുറുന്ന, നന്നവു രൂന കാഴ്ചകൾ കണ്ണും കേട്ടും നടന്ന കവികൾ ഓർമ്മകൾ മുത്തുന്നരച്ച് മുതുകിൽ കുന്നായ് മാറുന്നതുമുതൽ കാല്പനികാംഗങ്ങളെല്ലാം വിഭ്രാ ചിണൽ കവിത നേർക്കാഴ്ചകളിലേയ്ക്കെത്തുന്നു. അപ്പോഴത്തെ കാഴ്ചകൾ കാണലിനെ ദീനമാക്കുന്നു. വാർത്തകൾ കേൾവിയുടെ സത്ത നശിപ്പിക്കുന്നു.

-കത്തും ജീവിതസ്ഥം കുപ്പിയിൽ
വാറ്റിയെടുത്തതൊഴിഞ്ഞുകിടപ്പി
വക്കുമുറിണ്ടോ പാത്രം-

എന്ന് കവി സത്യത്തെ തിരിച്ചറിയുന്നു. പുതുതലമുറ വിജർത്തുമെ പിണ്ഠ് വിശപ്പിൻ നെന്നുത്താണ്ടുതൊഴിച്ച് കരുത്തു വളർന്നുവരുന്നത് കാണുന്നുണ്ട് കവി. അയർസേശൻ തെരുവിൽ തൊഴിൽത്തെണ്ണുന്ന തെമ്മാടികളുടെ കത്തും കാശും നോക്കിയിരുന്നു മുടിഞ്ഞൊരു ഏകദിന കോട്ടപ്പടികൾതാണ്ടി കൊട്ടിവിയർത്തു നടക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ട് കവികൾ. ഒരു വിൽ ഇപിടം ജീവിതസംശാമത്തിന് ചുടലക്കളുമോ ചുടുനീർക്കുളുമോ എന്ന് പരവശനാകുന്ന കവി ആ ശ്രാമത്തിലിന്തിരിനേരമിരുന്ന് ഓർമ്മകളെ ഉറക്കി, പുതിയ നേരുകളിലേയ്ക്ക് കണ്ണു തിരുമ്മിനോക്കുന്ന ചിത്രമാണ് നാം കാണുന്നത്.

ഇവിടെ കടമനിട എന്ന നമ്പലം ഒരു മനുഷ്യാവബോധത്തിന്റെ പ്രതീകമായിത്തീരുകയാണ്. ശ്രാമാനുഭവങ്ങളായി പടരുന്ന സ്വത്വവും അവ യിൽനിന്ന് മാറിനിൽക്കുന്ന സ്വത്വവും കവിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അംശങ്ങളാണ് എന്നു കാണാം. ഇവ ഇള കവിതയിൽ പരസ്പരം കണക്കുമുട്ടുന്നു. വ്യക്തി സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളിലും സമൂഹം വ്യക്തിബന്ധങ്ങളിലുമാണ് സ്വയം കണ്ണെത്തുന്നത്. കടമനിടയുടെ കവിതകളിൽ വ്യക്തിയുടെ അന്ന് വത്കരണത്തിനെതിരെയുള്ള കലാപത്തിനു തുടക്കമിടുന്നത് -കടമനിട-എന്ന കവിതയിലുംതൊണ്ടാണ് കാണാവുന്നതാണ്.

കവിതയുടെ രൂപപരമായ പ്രത്യേകതകളിലേയ്ക്ക് ശ്രദ്ധത്തിരിക്കു സ്വേച്ഛ നാടോടിക്കലാരുപങ്ങളുടെ അയവുള്ള സ്വാഭാവം ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ കണ്ണെത്താം. ചട്ടക്കുടുകൾ നിരന്തരമായി പരീക്ഷണവിധേയമാക്കുകയും

അത് അനുഭവമരുടെ സമ്മതത്തിനു വിടുകയും ചെയ്യുന്നതാണെല്ലാ നാടോടികലാരുപങ്ങളുടെ പൊതു സവിശേഷതകളിൽ എന്ന്.

-നെല്ലിൻ്തണ്ടുമണക്കും വഴികൾ
എളളിൻനാസു കുരുക്കും വയലുകൾ-

എന്ന ഇതരടി ഒരു സാധാരണ തരംഗിണിപോലെ പോകുന്നു. എന്നാൽ മുന്നാമത്രത വരിയിൽ യതിംഗം സംഭവിക്കുന്നു.

-എല്ലംതെറ്റിയ ഓർമ്മകൾവീണഭും
കുന്നിൻചരിവിൽ മാവിൻകൊന്നിൽ

ഉണ്ണികളായി ഉറങ്ങിയണിക്കെൻ'

എന്നാണ് കവിത തുടരുന്നത്. ഈ യതിംഗത്തിലാണ് കടമനിടകവിത യുടെ താഴപരമായ സവിശേഷത ആരംഭിക്കുന്നത്. സാധാരണാവ്യത്രത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് എറുക്കുറച്ചിലില്ലെട ഭാവവുമായി കവിതയിലെ ഓരോ വാക്കിനേയും കവി ബന്ധപ്പിക്കുന്നു.

'നെല്ലിൻ്തണ്ടുമണക്കും വഴികൾ' എന്നു തുടങ്ങുന്ന രണ്ടുവർക്ക് ജീൽ 'ഞാൻ' എന്ന വ്യക്തി നടക്കുകയാണ്. പെട്ടന് എല്ലംതെറ്റിയ ഓർമ്മ കൾ എന്നു പറയുന്നതോടെ യാത്രികൾ തെള്ളിട നിർക്കുന്നത് നമുക്കും വികാം. അതവിടെ നിർത്തിയിട്ട്, ഇയാൾ ചുറ്റുപാടും നോക്കുന്നത് നമുക്കും കാണാം. വീണഭും 'കുന്നിൻ ചെരുവിൽ' എന്നു നിർത്തിയിട്ട് 'മാ വിൻകൊന്നിൽ' എന്നു പറയുന്നതിനിടയിൽ ഈ നാടോടിപ്പാട്ടിന്റെ വായ്ത്താരിസ്യാത്രയ്ക്കും ഒരു വിരാമം നല്കുന്നു. കടമനിട ഉൾപ്പെട്ട ആയു നികർിൽപ്പുലത്യും വ്യത്തം ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ വിമുഖരായകില്ലും കവിത യുടെ അന്തരാജാവായ താളം ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഈ കവി തയാറായില്ല.

മുൻകാലകവിതകളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ശ്രാമത്തിന്റെ പ്രതശൂ ഖയയകുറിച്ച് വാതോരാതെ പ്രസംഗിക്കുന്ന ശീലം കടമനിട ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. അതിനാലാണ് തന്റെ ശ്രാമിണാബാലുവും, ശൃംഗാരത്തിന്റെ വർത്തമാനങ്ങൾനും ഓർത്തടക്കത്തിനുശേഷം ശ്രാമത്തിന്റെ വർത്തമാനങ്ങൾനും വരച്ചുകാണിക്കാൻ കവി മട്ടക്കാത്തത്. ആത്മപൂഛ്യവും രോഷവും കലർന്ന ശ്രാമവാസിയുടെ മനസ്സാക്ഷിയിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ് 'കടമനിട' സംസാരിക്കുന്നത്. കാല്പനികമായ പരിവേഷങ്ങൾ അർത്ഥരഹിതമായിപ്പറിണമിക്കുകയും അവയുടെ സ്ഥാനത്ത് നവീനനൈതികഭ്രാംബന്ധം തേരോട്ടമാരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിധിക്കെവപരിത്യമാണ് കടമനിട എന്ന കാവ്യത്തിലും കവി കുറിച്ചുവെയ്ക്കുന്നത്. 1967ൽ എഴുതപ്പെട്ടതെങ്കില്ലും 'കടമനിട' എന്ന കവിത കാലിക്ക്രസ്റ്റിയാർജജിക്കുന്നത് ഈ തിരിച്ചറിവിലേയ്ക്കെത്തുന്നേണ്ടാണ്.

രണ്ടാം രണ്ടാം

കത്തുകൾ

ശ്രീമൻ,

“കവനക്കാലവും” മെയ്-ജൂലായ് ലക്കന്തൽ ശ്രീ. കെ.പി.ശക്രൻ എഴു തിയ “പ്രകാശം-ആദാനവും പുനരവത്രണവും” എന്ന ലേഖന്തൽ, ജി.ശക്രകുറുപ്പിനോട് നാം നദികേട് കാണിച്ചുവെന്നും, കഷ്യദ്രമായ വ്യക്തിസ്പർശകളുടെ പേരിൽ ആ കവിയെ തമസ്കരിച്ചു എന്നും പറയുന്നതിനോട് യോജിക്കാനാവില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, ശക്രകുറുപ്പിന് നാം അഭിശംസയിലേരെ പ്രശംസയാണ് നല്കിപ്പോന്നിട്ടുള്ളത്. എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ, എസ്. ഗുപ്തത്രഞ്ചായർ, എം.ലീലാവതി, എം.എൻ.വി. ജയൻ, പി.നാരായണകുറുപ്പ്, കെ.പി.ശക്രൻ മുതലായി എത്രയോ കവികളും വിമർശകരും അദ്ദേഹത്തെ പലപാട് പ്രശംസിച്ചുതിയിട്ടുണ്ട്. സ്ഥാനാന്തരങ്ങളും സ്വീകരണാനുമോദനയോഗങ്ങളും മറ്റും വേരെ, വള്ളത്രോളിനുശേഷം മറ്റൊരു മലയാളകവികളാണ് നാം ഇത്രയും ബഹുമതി നല്കിയിട്ടുള്ളത്?

മറുവശാൽ ജോസഫ് മുണ്ട്രേറി, കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ, സുകുമാർ അചൈക്കോട് എന്നിവരെയാണ് ശ്രീ. ശക്രൻ മുഖ്യ പ്രതികളായി ഹാജരാക്കിയിട്ടുള്ളത്. “അവഗണിക്കുക, ഗജനിമീലിക ആലംബിക്കുക, ഗംഭീരസനാഹങ്ങളാട ആക്രമിക്കുക എന്നാക്കെ നയത്തിൽ അന്തരം പുലർത്തിയാലും മലത്തിൽ അന്തരമില്ല” എന്നും നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. അവഗണനയും ആക്രമണവും ഒരിക്കലും ഒന്നല്ല. നാം വഴിനടന്നുപോകുമ്പോൾ ഒരു പട്ടി നമ്മുടെ കണ്ണ ഭാവമില്ലാതെ തന്റെ പാടിനു പോവുകയും വേരോന്ന് നമ്മുടെ നേർക്ക് കുർച്ചുചാടുകയും ചെയ്താൽ, രണ്ടിന്റെയും വ്യവഹാരം മലത്തിൽ ഒന്നുതന്നെ എന്നും പറയാമോ? ആദ്യത്തെ പട്ടി നമ്മുടെ കാല്യ നക്കാൻ വന്നില്ലെന്നുവെച്ച് അതിനെ രണ്ടാമത്തെത്തിന്റെ കുട്ടത്തിൽ പെടുത്താമോ? (ഞാൻ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറഞ്ഞുവെന്നുയുള്ളു. നിരുപകൾ പട്ടിയാണെന്നാനും സുചനയില്ല. അതോക്കെ ചില വിശമഹാകവികൾക്ക് ചില അനർഹനിശിഷ്ടങ്ങളിൽ കൈവരുന്ന വെളിപാടാണല്ലോ.) ഗജനിമീലികാലംബനം എന്ന ബഹുമതിയാകട്ടെ, മഹാകവികൾക്കല്ലാതെ നിരുപകമാർക്ക് ചേരുമോ?

ജിയുടെ ‘നിമിഷ’ ത്തിലെ ചില അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളുടെ ഒച്ചിത്യാന്തചിത്രങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന ഒരു ലഘുപ്രബന്ധവും, വേരെ അങ്ങനെയുള്ള രണ്ടാം മുന്നോ ലഘുപരാമർശങ്ങളുമാണ്, വിപുലമായ

മാരാർസാഹിത്യസമുച്ചയത്തിൽനിന്ന് നമുക്ക് ഈ വിഷയത്തിൽ തപ്പി യെടുക്കാനാവുക. അത്രയും മതിയോ മാരാർ ആ കവിയെ തമസ്കർച്ചു (ഇരുട്ടാക്കി മാറ്റി?) എന്നു പറയാൻ? എക്കിൽ പി. കുണ്ണതിരാമൻനായ രെയും അദ്ദേഹം തമസ്കർച്ചു എന്നു പറയണം. കുണ്ണതിരാമൻനായരെ പൂറ്റി അദ്ദേഹം എറെയൊന്നും എഴുതീടില്ല. അതിനും പുറമെ, “ഈനി കുണ്ണതിരാമൻനായർ വിമർശിക്കപ്പെടുന്നു എന്നൊരു പുസ്തകം വരട്ടു!” എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടാലോ. ഈ വഴിക്കു നോക്കിയാൽ, മാരാ രൂടു വ്യക്തിസ്വർഘയ്ക്ക് ഇരയാവാത്ത കവികളെ എണ്ണുകയാവും എല്ലാപ്പോൾ.

കുറുപ്പിന്റെ കവിതകളോട് തനിക്കുള്ള വെമുഖ്യാഭിമുഖ്യങ്ങൾ വെളിവാക്കിക്കാണ്ട് മാരാർ അദ്ദേഹത്തിനയച്ച അനേകം കാത്തുകളി ലോന്നിൽ ഇങ്ങനെപറഞ്ഞുകാണാം. “താങ്കളുടെ മികകെ കവിതകളേയും മികവെരും കൊണ്ടാടുന്നത് എന്നുകൊണ്ട് എന്ന ചോദ്യം എന്ന കുറ ചോന്നുമല്ല വിഷമിസ്തീചിട്ടുള്ള! അവരോക്കെ അസഹൃദയരോ സേവപ റയുനാവരോ ആണെന്നു വിശദമിക്കതെക്കു മുഖ്യത എന്നിക്കില്ല. അവരു ദേതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തവും സുചിരലാളിതവുമായ ഒരു രൂചിഭേദം ഞാൻ വെച്ചുപുലർത്തുന്നതുകൊണ്ടാവാം തുർ. താങ്കളുടെ പ്രതിപാദന രീതി- പദവിന്നുംസക്രമവും മറ്റും- എന്നിക്കത്രെ രൂചിച്ചതല്ല.....ആശയവി ന്യാസകുമം ഭാവരസങ്ങളുടെ അംഗാംഗിഭാവസംവിധാനം മുതലായവ യില്ലും എന്നൊക്കെയോ ചില അവധുക്കാസന്നൂഷ്ടികളുണ്ട്....അതെ നീതാക്കണഡയന്ന് കണ്ണുപിടിച്ച് വിവരിച്ചു വെക്കണമെന്ന് ഒരിക്കൽ ഞാൻ വെന്നുകയുണ്ടായി....പക്ഷേ ഞാനാ ഉദ്യമത്തിൽ പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. നാലുർക്കു കേട്ടാൽ നിരക്കുന്ന രീതിയിൽ അതു പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കേണ്ടേ; അതിനുതക്കെ ഉപപത്തിമാർഗ്ഗമൊന്നും കണ്ണുകുട്ടാതെ പിൻമടങ്ങേണ്ടിവന്നു.”

തനിക്കു രൂചിക്കാത്ത കവിതയെ കൊണ്ടാടുന്നവരെല്ലാം സേവപ റയുനാവരാണെന്ന വിധിയും, തനിക്കു രൂചിച്ച കവിതയെ കൊണ്ടാടാ തവവരെല്ലാം വ്യക്തിസ്വർഘ ബാധിച്ചവരാണെന്ന ആരോപണാവും ഒരേ നാണ്യത്തിന്റെ ഇരുവശം മാത്രമാണ്- വ്യക്തിസേവയോ വ്യക്തിഭവ രമോ അല്ലാതെ, സാഹിത്യത്തിൽ രൂചിഭേദം എന്നൊന്നില്ല, ഉണ്ടാവുക വയ്ക്കുന്നു! അതിനിക്കും. ഒരു കവിത തനിക്കു രൂചിക്കാത്തത് എന്തു കൊണ്ടെന്നു വിവരിക്കാനാവാതെ പിൻവാങ്ങുന്നതും, ഒരു കവി എഴുതിയതു മുഴുവൻ പെട്ടക്കവിതയോ കേട്ടുത്തന്തോ ആണെന്ന് സ്ഥാപി

ക്കൊൻ ഒരു പുസ്തകംതന്നെ എന്നുതുന്നതും ഒരുപോലെതന്നെന്നോ?

അഴീക്കോടിന്റെ ആ പുസ്തകം ഒരു വ്യാപ്തിയിൽ മാത്രമാണ്, പലരും മറുപടി പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതുമാണ്. അന്ന് അദ്ദേഹം ചോദിച്ച പർക്കയോ അരിവാളോ? എന്ന ചോദ്യം പിൽക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ എറെ പ്രസക്തമാക്കിയ നിയതിയുടെ നേരബോക്സ് ആ പ്രത്യാവ്യാനങ്ങളുകാൾ ഹ്യൂമ്യൂരായിട്ടുണ്ട്.

മുണ്ടഗ്രേറിയുടെ നിരുപണിഗമങ്ങൾ ഒൻപതുക്കാല്ലും മുമ്പു വായിച്ച് ഓർമ്മയേ ഇപ്പോൾ എന്നിക്കുള്ളൂ. ജി.യുടെ കവിതകളിൽ താൻ കണ്ണ ചില കൃതിമി (ബാലിക) കല്പനകളെയാണ് അദ്ദേഹം ആക്ഷേപിച്ചത് എന്നു തോന്നുന്നു. അവ എടുത്തുകാട്ടി എന്നതല്ല, അവ മാത്രമേ എടുത്തുകാട്ടാൻ കണ്ണുള്ളു എന്നതാണ് അതിലെ ഭോഷം. ഇങ്ങനെ ഒന്നോ രണ്ടോ വിമർശകമാരുടെ വാക്കുകേട്ടിട്ട് ശകരക്കരുപ്പിന്റെ കവിത പൊള്ളയാണെന്നു ധരിക്കുന്നവർ മുഖരായ പരപ്രത്യയനേയ ബുദ്ധികൾ മാത്രമാവും; ആ ധാരണപോലും കവിതവായിച്ചാൽ നീങ്ങി പ്രോക്കുന്നതുമാണ്. ഒറ്റ ഉണ്ടാണ് ഉടയുന്ന കുമിളയല്ല ജി. എന്ന് ശക രഞ്ചതന്നെ സുചിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ടോ. എന്നിരിക്കു, ശകരക്കരുപ്പിനെ “വീണേടുക്കാൻ” യഥാർത്ഥ സഹായർ സംഘടിച്ച് യത്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമേഖലയെ മനസ്സിലായില്ല. നഷ്ടപ്പെട്ടപോയിട്ടുണ്ടകിലല്ല വീണേടുക്കേണ്ടതുള്ളൂ?

ചീലേടത്ത് ഓപ്പിച്ചടക്കയോ കൃതിമത്രമോ തോന്നിച്ചിട്ടുണ്ടകില്ലോ, ശുരൂതവും മഹത്തവുമാർന്ന കവിതകൾതന്നെയാണ് ജി. പൊതുവെ എഴുതിട്ടുള്ളത് എന്നാണ്, പ്രതികുലവിമർശങ്ങൾ ഒടുമുകാലും വായിച്ചുകഴിഞ്ഞതശേഷവും, ഒരു സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥിയെന്ന നിലയ്ക്ക് എന്നിക്കു തോന്നിട്ടുള്ളത്. ആ കാവ്യാനുഭൂതിയുടെ പേരിൽ, അഞ്ചാനപീഠാടികളുടെ പേരിലല്ല, ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ മറ്റൊകകം മലയാളകവികൾക്കൊപ്പം ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, അദ്ദേഹം കാളിഡാസനേക്കാൾ മഹാനായ കവിയാണെന്നോ രവീന്ദ്രനായാക്കുറിന് സമാനപൂർണ്ണ വിവരിക്കുന്നില്ല. ആദ്യം അൽപ്പം വ്യക്തിസ്പർശം ഉണ്ടാക്കിയടുക്കാൻ നോക്കേട്. എന്നിട്ടാവാം.

സി.വി.ഗോവിന്ദൻ നായർ
നൃഭദ്ധി

കൈപ്പ്

പദ്ധതി പണ്ഡിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

1.	പരേതരുടെ ആൽബം	ചുന്നൻ പുക്കര്ക്ക്	₹ 110.00
2.	വിതയ്‌ക്കാതെ കൊയ്യുന്നവർ	സി.ജീ. ജോസ്	₹ 135.00
3.	കൗതുകക്കണക്കുകൾ	പള്ളിയാർ ശ്രീധരൻ	₹ 60.00
4.	വിട്ടിലേയ്‌ക്കുള്ള വഴി	കുമുദം സുകുമാരൻ	₹ 70.00
5.	ചിത്രകലയിലെ കുലപത്രികൾ	രാജൻ തൃപ്പാര	₹ 300.00
6.	ആദ്യകിഥാണ്ടർ	പാറപ്പുറം	₹ 130.00
7.	വ്യക്തിത്വിക്കാസവും മാനസികാരോഗ്യവും	പി.ആർ. കുഷ്ണാൻനായർ	₹ 80.00
8.	നാട്ടിവുപംന്നങ്ങൾ - 1	ഡോ.എറം.വി.വിഷ്ണുനാന്ദ്രാൻ	₹ 110.00
9.	ഭഹാദാരനം - സംഗ്രഹി	കെ.കെ. പൊരുമ്പേരുത്ത്	₹ 85.00
10.	കാട്ടാരും അവരുടെ കള്ളമാഴികളും	എം.ആർ.നാരായണൻനായർ	₹ 150.00
11.	അപഹാരം	ബി.ഹരികുമാർ	₹ 125.00
12.	നാടൻപാട്ടിൽനിന്ന് നാടകത്തിലേയ്‌കൾ	ഡോ.എഴുമ്പുരുൾ രാജരാജേശ്വരൻ	₹ 90.00
13.	പുരുഷത്തെടുന്ന പാദമുട്ടുകൾ	എഡി. പി.കെ. ഗോപി	
14.	സുഖ്യാലാറം	സി.എൽ. ജോസ്	₹ 60.00
15.	ജൂലൈ	സി.എൽ.ജോസ്	₹ 65.00
16.	ദയാഹരിജി	ശ്രീകുമാരി രാമചന്ദ്രൻ	₹ 85.00
17.	കണക്കില്ല കമ	പ്രീതി. പി. രാമചന്ദ്രമേനോൻ	₹ 100.00
18.	എന്നാടൻ ചരിത്രങ്ങൾ	സാലിഹ് കല്ലട	₹ 45.00
19.	ഭൂമിയുടെ കണ്ണ്	പ്രമാഥചന്ദ്രൻ	₹ 60.00
20.	കടൽപ്പിളകൾ	ഷാനവാസ് പള്ളിക്കുന്നം	₹ 100.00
21.	ദാരതിയാർകവിതകൾ	വിവ് - ഉള്ളൂർ എം. പരമേശ്വരൻ	
22.	ഇന്ത്യന്റെ ധർമ്മശാഖകൾ	സജീവ് കുഷ്ണാൻ	₹ 70.00
23.	രാഷ്ട്രീകൾ ഉണ്ണാറില്ല	ജോൺസൺ പുളികുന്ന്	₹ 220.00
24.	ഇംഗ്ലീഷ്:	ആരുൺ കുമാരൻ	₹ 180.00
25.	നാലുഞ്ചിയല - ഗോപിഷ് കർണ്ണൻ	വിവ: സി. കമലാദേവി	₹ 55.00
26.	കമ പറയുമ്പോൾ	പി.എം. രാഘവൻ നായർ	₹ 60.00
27.	അധ്യാപിക	കാനം ശ്രീ.ജീ.	₹ 170.00
28.	ഇന്തി നന്നായി പറിക്കാം	എസ്. സജീവ് കുമാർ	₹ 115.00

കോട്ടയ്‌ക്കലീൻ സാമ്പത്തിക സ്റ്റാൻഡാർഡ്

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Kottakkal

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Delhi

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Aluva

Ayurvedic Hospital & Research Centre, Trikkakkara (Kochi)

ആയുർവേദം ആധികാരികമാർഗ്ഗം

വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയരുടെ

ESTD 1902 കോട്ടയ്‌ക്കൽ-676 503, കേരളം

Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax: 2742572, 2742210

E-mail: mail@aryavaidyasala.com / info@aryavaidyasala.com

കോട്ടയ്‌ക്കലും ധർമ്മഹിനിലും ആലുവയിലും കൊച്ചിയിലും ആര്യുപത്രികൾ | കോട്ടയ്‌ക്കൽ ചാരിറ്റബിൽ ഹോസ്പിറ്റൽ | കോട്ടയ്‌ക്കലും കമ്മിക്കോട്ടും നിന്മിക്കോട്ടും ശൈഷ്യനിർമ്മാണപാട്ടികൾ | അഞ്ചുറി ലധികം ശാസ്ത്രീയ ശൈഷ്യങ്ങൾ | ഗവേഷണാത്മിന്ദ്രാജം പ്രസിദ്ധീകരണാത്മിന്ദ്രാജം പ്രത്യേകം വിഭാഗങ്ങൾ | ശൈഷ്യത്വാംശങ്ങൾ | ശൈഷ്യസമ്പ്രദായങ്ങൾ | ആയുർവൈദപരമാസൂക്ഷ്മങ്ങൾ | 25 ശാഖകൾ, 1250 - റ്റെരം അംഗീകൃതവിതരണകാർ | പി.എസ്.വി. നാട്സംഘം | മൊബൈൽ ഫോൺ | വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയർ മുസിയം |

MORE THAN A CENTURY OF SERVICE TO HUMANITY